

ZSOLTÁR

SZENT DAVID KIRALY
SZÁZÖTVEN ZSOLTÁRA

THÉODORE DE BÈZE
ÉS
CLÉMENT MAROT

FRANCIA VERSEIBŐL
MAGYARRA FORDÍTOTTA

SZENCI MOLNÁR ALBERT

84. KIADÁS

BUDAPEST, 1948

Szenci Molnár Albert
zeoltár fordításának
e kiadása 1948 nyarán jelent meg a
Magyar Evangéliumi Keresztyán
Diákszövetség
gondozásában, 10.000 példányban.

Kövendi Dénes
rendezte sajtó alá,

Karácsony Sándor
írt hozzá tájékoztató bevezetést.

Exodus könyvkiadó
a főbizományos.

Az egyik fakszimile képen a Psaltérium 1607-iki
I. kiadásának címlapja látható, a másikon Szenci
Molnár Albert arcképe harmincéves korából.

SZENT DÁVID KIRÁLY
SZÁZÖTVEN ZSOLTÁRA

MAGYARRA FORDÍTOTTA

SZENCI MOLNÁR ALBERT

A Magyar Evangéliumi
Keresztyén Diákszövetség gondozásában
1948-ban megjelent zsoltároskönyv
hasonmás kiadása

Pécel 2001
A Csökmei Kör kiadása

ISBN 96 385120

Felelős kiadó a Csökmei Kör elnöke

Református egyházunk az 1930-as évek végén indította meg az énekeskönyvének megújítását célzó munkálatokat. Kezdetről fogva részt vett bennük Karácsony Sándor, aki addig is buzgón terjesztette a zsoltárok ritmikus éneklését. Amellett kardoskodott, hogy a zsoltárokat Szenci Molnár Albert istenáldotta fordításának teljes és változatlan szövegével közölje az új énekeskönyv, hiszen a mai gyülekezet is lelke épülésére énekelheti ezeket a zsoltárszövegeket. — Ennek bizonyítása végett jelent meg 1948 júniusában ez a kiadvány, a Magyar Evangéliumi Keresztyén Diákszövetség gondozásában.

Szövegének alapjául a jugoszláviai református egyház 1939-ben megjelent énekeskönyve szolgált, amely Szenci zsoltárfordításának teljes szövegét közölte; a szöveget Karácsony Sándor tette át mai írásmódra. Itt szorosabban kellett alkalmazkodnia a mai szabványos nyelvhasználathoz, hiszen kisebbségi sorban élő, tehát nyelvében, kivált helyesírásában veszélyeztetett közösségnek szólt ez az énekeskönyv.

A diákszövetséges kiadvány sajtó alá rendezésekor viszont, a fordítás költői értékeinek feltárása érdekében, sok helyen vissza kellett állítani a szavak,

kivált a ragok-képzők régies írásmódját, hogy valóban összezsengjenek a rímpárok ott is, ahol ez mai helyesírásunk szerint már nem érzékelhető, a kiejtésünkben, ill. helyesírásunkban 350 év alatt végbement változások miatt.

Az e kiadvány számára szerkesztett szöveg került azután a ref. egyház énekügyi bizottsága elé is. Változatlan formában való közlését azonban nem sikerült elérni; az 1948 végén "próbaénekeskönyv" jelzéssel kiadott, ma is használatban levő énekeskönyvünkől a zsoldárversek kb. 1-e kimaradt, a meghagyott versek kb. 1/6-ának szövegébe pedig kisebb módosítások kerültek, prozódiai indokolással. Így mindmáig ez a most hasonmás kiadásban megjelenő könyvecske az egyetlen modern magyar zsoldárkiadvány, amely a genfi zsoldárok dallamát és Szenci teljes, csorbítatlan szövegét együtt tartalmazza. (A tudományos érdeklődés számára természetesen nem pótolja Szenci költői művei kritikai kiadásának tanulmányozását, amely 1971-ben jelent meg, Stoll Béla szerkesztésében.)

Psalterium Ungaricum

SZENT DAVID
KIRALYNAC ES

PROPHETANAC SZAZ
ötven SOLZARIAS FRANCIAI
notáknac és versék nec aiodgyokia most
úyonnan Magyar versékie todi-
kastages rendelketrec.

A

Szent MOLNAR ALBERT által.



HERBORN ABAN
Nyomtattator Hollos Christof által.



Auxiliare Mihi Sanctorum Vita, Salus, Spes!
In Sis Sancta Trinitas, Spes Mea, Vita, Salus, Aet.
 Hozz, na az Vr Isten Vagyon miveljunc.
 Valyonok Kuzoda tanadna ellentis. Rom. 8 v. 31

Szenci Molnár Albert nagy költő, nagy nyelvtudós, zeneértő művész, képzett theológus, több nyelven beszélő világlátott ember, hívő lélek és a reformáció korának, tehát vallásos korszaknak a gyermeke volt. A mi korunk nem ilyen, s még akkor se pótolhatnók Szencit, ha élne köztünk hozzá hasonló egyéniség, aki személyében annyi kiválóságot egyesítene, mint ő az egyéniségében. Mi tehát azért adjuk ki változatlanul az ő szövegét, úgy, ahogy az a szintén változatlanul hagyott Bourgeois—Goudimel dallamokra szerezte, mert egyrészt nem akarjuk az ő művét toldozással-foldozással elrontani, másrészt nem hisszük, hogy akár mi, akár mások, mai magyarok nálánál jobban meg tudnók oldani ezt a feladatot. Mi az ő zsoltárfordítását végleges szövegnek érezzük, épp-úgy elképzelhetetlenek tartjuk, hogy valaki még egyszer ilyen tökéletesen és szépen magyar nyelvre fordítsa a 150. zsoltárt, mint ahogy bizonyára senki sem fogja Toldi Miklós történetét még egyszer olyan tökéletesen

és szépen versbe szedni, mint annakidején Arany János.

1. Igaz, hogy ennek a nagy költőnek XVII. századeleji nyelve nekünk, XX. századbelieknek már régies. Azért mi mégis ragaszkodunk hozzá több okból. Először is van egy csomó olyan zsoltár, amit megszakítás nélkül énekelnek református gyülekezeteink a XVII. század óta. Ezeknek a zsoltároknak a szövegét sokan könyv nélkül tudják, de azok is ismerik és értik, akik zsoltároskönyvükből szokták énekelni. Gyülekezeteink nagy része falusi gyülekezet, népnyelven beszélő parasztokból áll. A népnyelv és a régi nyelv között pedig nincs olyan nagy különbség, mint a régi nyelv és a városi lakosok beszélté köznyelv között. A városiak is ismerik tanulmányaikból az irodalmi nyelvet. Klasszikus nagy íróink közül éppen a legeslegnagyobbak falusi származásúak, műveikben ők is nagyon sokat merítettek a népnyelvből, sőt egyesek még a régi nyelvből is. Az újabb időkben oly közkedvelt népi írók nyelve is népnyelv. Iskoláink új tanterve a réginél nagyobb gondot fordít az anyanyelvi oktatásra, a régi nyelvet is nagyobb mértékben tanítja, mint eddig. Mi jó reménységgel vagyunk a felől, hogy a ma még talán meglévő nehézség is mindinkább csökken s nemsokára köznyelvünk is a régi

nyelv, a népnyelv és az irodalmi nyelv szellemében fog megújulni. Hiszünk és reméljük, hogy ezt a megújodást mi is elősegítjük zsoltároskönyvünkkel, azáltal, hogy a százötven zsoltárt a legtisztább, legklasszikusabb XVII. századbeli magyar költői nyelven adjuk az énekelni szeretők kezébe.

2. Szencitől, a nagy nyelvtudóstól azt a nem megvetendő ajándékot kaptuk, hogyszövegét aránylag könnyen, kevés fáradsággal és alig néhány nyomdatechnikai fogással rendezhettük sajtó alá. Mindenki eligazodhatik rajta, pedig lényeges változtatást az 1607-i herborni kiadáson nem tettünk. Nem változtattunk a verseken, csak közelebb hoztuk az olvasók jelenlegi megszokottságaihoz. Ezekről az értelmet sehol nem zavaró változtatásokról az alábbiakban számolunk be.

a) „Aki“ helyett „amely“ névmást írtunk mindig, ha nem személyre vonatkozott. b) Hatalmok, elméjük, testek birtokos személyragos alakok helyett hatalmuk, elméjük, testük került. c) Ugyanúgy „világosan“ módhatározó és „csillagokat“ többesszámú tárgy helyett világosan, csillagokat alakot tettünk.

A legnagyobb nehézséget a rímek okozták, amelyek régies alakjukban tisztán csengők, mai helyesírással sokszor már fel sem ismerhetők. Régi alakjukban nem hagyhat-

tuk őket, megpróbáltuk nyomdai szedési technikával legalább az éneklők figyelmét felhívni rájuk. d) A XVII. század elején még négy *a* és négy *e* hangunk volt, a mai zárt rövid *a* és nyílt hosszú *á* mellett nyílt rövid (ma csak a palócok és matyók között járatos) *a* és zárt hosszú *aa* (például *tánaar úr*). A mai nyílt, rövid *e* és zárt hosszú *é* mellett a Bihar, Békés, Csongrád megyében és még néhány más helyén az országnak ma is élő zárt, rövid *ë* (melyet Kodály Zoltán indítására iskolai énekeskönyveink szövegében egy idő óta ilyen kétpontos formában újra megkülönböztetnek) és a XVII. század óta teljesen feledésbe merült nyílt hosszú *ee* (melyet azonban kézzel írt kódexeink egyikében-másikában még külön jellel ellátva megtalálhatunk). Ezek a hangok az amúgy is csallóközi dialektusban halló Szenci Molnár fülében mint zárt és nyílt párok tiszta rímnek hangoztak. Mi a ma már ismeretlen hangokat nem írhattuk a sorok végére, mai helyesírás szerint írtuk tehát oda valamennyit, de figyelmeztetésül kisebb típusú betűvel szedettük az *á*-kat és *é*-ket. (Pld. És az ő kegyessége Megmarad mindörökké). e) A rímek érzékeltetése kedvéért érintetlenül hagytuk az egyebütt mai helyesírással írt régies, vagy ma már csak tájnyelvi alakokat (szorgalmatoson, gonoszak, örölj,

mozdol, tisztöld e. h. szorgalmasan, gonoszok, örülj, mozdol, tiszteld). f) Néhol ma is élő tájnyelvi alakokkal pótoltuk a régi, kipusztult alakot (pld. ellenségimtől — egyedől; torkából — mordól; becsüljen — pereljen h. ellenségimtül — egyedül; torkából — mordul; becsüljön — pöröljön). g) A -ban -ben, -ba -be ragok is gyakran okoztak bajt, mert ezek a XVII. században még egyformák voltak, mind a két változat hol és hová kérdésre egyformán felelhetett. Úgy oldottuk meg a problémát, hogy a ma is használatos hiányjeles formát alkalmazzuk, ha egymásra rímelték, ha meg -n végződésű szóra rímelt az olyan -ban -ben ragos szó, amely ma már -ba -be ragos alakban használatos, meghagytuk régi formájában. Minden olyan esetben (e-től g pontig), mikor a mai helyesírástól eltértünk a rím kedvéért, a kérdéses szótagot dült betűvel szedettük. h) Még így is maradt néhány rím, amely végleg elveszettnek tekinthető, mert semmiféleképpen nem érzékeltethető; pld. fiait — együtt. i) A ma már kihalt szavakat a szövegben megcsillagoztuk, a könyv végén pedig betűsoros jegyzékben értelmeztük. j) A herborni, hanau, oppenheimi német nyomdában készült első kiadások központozása és ékezése nem következetes. Nem is vettük tehát figyelembe a központozást, ha-

nem e tekintetben mindenütt a mai magyar szokáshoz igazodtunk. Az ékezésnél pedig a nekem-nékem, velem-vélem, be-bé, természetesen, leszen-lészen és hasonló változatoknál a szerint használjuk hol az egyiket, hol a másikat: rövid dallamhang alatt fordulnak-e elő, vagy hosszan hangzanak.

3. Nagy általánosságban nem nagyon igaztolt bennünket a szótagok hosszú vagy rövid volta egyébként. Ebben is Szenci Molnár felfogását valljuk, nem a modern magyar zenetudósok egyik meglehetősen népes csoportját. Az éneklő magyarság, népdalainak tanulsága szerint, közömbösen viselkedik más népek zenéjének ilyen kényes kérdései iránt, mint szöveg szótagjainak és dallamhangjainak időmértéke, vagy hangsúlyos szótagnak és dallamrésznek egybeesése. Ha ilyesmire ügyet vetne a daloló magyar nép, akkor ennek a népdalnak: Mikor gulyáslegény voltam, Gulya mellett elaludtam, Felébredtem éjfélután, Egy barmom sincs az állásba — valami egészen más szövegének kellene lenni, hiszen egyfelől a mi, gu, fel rövid szótagok hosszú, a lyás, gény, mell, lett, redt, éj, fél, moms, incs hosszú szótagok rövid dallamhangokra esnek, másrészt ludtam, redtem, momsincs és lásba önálló szavak nincsenek a magyar nyelvben. Ez csak egy

példa, de például hozhatnók fel a sok tízezer magyar népdalverset mind. Idegen nyelvek és zenék területéről ideplántált állítólagos törvény ez, melynek a magyar emberek éneklése közben semmiféle létjogosultsága nincs. Ma sincs, még kevésbé volt a XVII. század elején, amikor például „gazság“ nyelvújításkorabeli szavunkat nem ismerték, tehát nem is gondolhattak rá, ha a dallambeli hangsúly az i-gazság szót kétfelé választotta. A magyar zenei és nyelvi dikció nagyon szépen megférnek egymással Szenci Molnár szövegében, különösen, ha arra is vigyázunk, hogy úgynevezett felütés (Auftakt) a magyar énekek elején a szó szószerint veendő értelmében nincs. Nem is lehet, mert a magyar éneklésmód illet csak egyféle formában ismer (hej, sej, aszongyahogyaszongya stb. dallamelőző formájában). Hamarabb fog össze a magyar gyülekezet két sort egybe, mintsem hogy felütéseket énekeljen. Nagyon sok helyen énekelték egybe például a régi énekeskönyv korában az Uram Isten siess kezdetű fennálló ének harmadik és negyedik sorát csak azért, mert felütéssel kezdődött a negyedik sor (Megsegíteni Ily nagy szükségünkben). Pedig a kiegyenlített éneklés már meglehetősen eltompította a hívek zenei érzékenységét.

A dallamok közlésének alapjául Árokháty

Béla értelmezése szolgált, úgy, ahogy az a jugoszláviai magyar reformátusok énekeskönyvében (1939) található. Ezt azonban egybevetettük a genfi egyszólamú zsoltároskönyv (1562) Expert-féle kiadásával, a Goudimel-féle négyszólamú feldolgozás (1565) faksimile-kiadásával és Szenci Molnár Albert zsoltároskönyvének első, herborni kiadásával (1607). — Néhány helyen eltértünk a jugoszláviai énekeskönyvtől, s apróbb változtatást tettünk a 11, 17, 52. zsoltároknak a dallam menetén, a 38, 43, 61, 90, 103, 115, 122, 123, 137, 149. zsoltároknak a dallam ritmusán. Mindenütt az eredeti dallamot állítottuk vissza. Különleges problémánk főképpen a módosító jelekre vonatkozott. Az eredetileg egyházi hangnemekben szerzett dallamokat a dúr és mollskálák elterjedése sok helyen módosította, különösen az ú. n. vezérhangnál. Ezeket a dallamok eredeti felépítésétől idegen módosításokat nagyrészt már Árokháty helyreigazította. Mi még 52 zsoltárdallam 81 pontján, tehát mindenütt következetesen visszaállítottuk az eredeti formát. Ha három forrásunk közt eltérés volt, a herborni kiadás változatát választottuk, néhány láthatólag sajtóhibás hely, azonkívül a 30, 54, 57, 58, 61, 97 és 105. zsoltár egy-egy pontjának kivételével — Árokhátyval egyér-

telmüleg — mert ez esetekben a két másik forrás megegyezik, tehát a herborni változatok vagy dallamszegényülések, vagy sajtóhibák. Azok figyelmét, akik a dallamokat is pontosan s eredeti tisztaságukban akarják megtanulni és énekelni, külön felhívjuk a jelenleg használatos dallamformától való eltérésekre: a dallam alá írt szövegsorokban aláhúzással jelöljük meg a kérdéses szótagot.

A dallamokat nem kiigyezlítve, egyforma időmértékű hangokkal, tehát nem úgynevezett korálokként adjuk, hanem ritmikusán, úgy, ahogy annakidején Bourgeois Lajos szerezte. Gondimel Kolos pedig összhangosította őket. (Csak — természetesen — nem négyszólamúan, hanem unisono). Szépek azok a korálok, amelyeket koráloknak írtak szerzőik, de ezek a dallamok így szépek, mert egyiket sem korálnak szereztek és szánták. Készakarva, erőnek erejével szegényitenők meg magunkat, ha lemondanánk arról a páratlanul gazdag zenei kincsről, melyet ezek a zoltármelódiák jelentenek. Hiszen úgyszólván mindenik darab más, mint a többi. A szabályosság és változatosság törvényszerűségeinek csodálatosan gazdag variációja tárul eléink a zoltárokból, ha nem követünk el erőszakot a dallamanyagon, hanem mindenik zoltárt a maga sajátos módján tanuljuk meg

elénekelni. Ha a hosszú szótagokat tá, a rövidket ti szótaggal jelöljük, a 134. zsoltár szabályos és mégis változatos menetét így kísérhetjük végig: a három első sor mindenike egy hosszú szótaggal kezdődik, utána négy rövid, majd három hosszú következik szabályosan, a negyedik sorban három hosszú után két rövid, majd ismét három hosszú szótag szolgáltatja a változatosságot (tá-ti-ti-ti-tá-tá-tá, ugyancz háromszor egymás után, majd a negyedik sorban tá-tá-tá-ti-ti-tá-tá-tá). A 135. zsoltárban kétféle sor váltakozik, még pedig úgy, hogy az első és második egymás után bemutatkoznak, aztán az első háromszor egymásután ismétlődik, utolsó sornak megint a második zárja a verset. A sorrend tehát: 1, 2, 1, 1, 1, 2. A kétféle sor: tá-tá-ti-ti-ti-tá és tá-tá-ti-ti-tá-tá-tá. A 77. zsoltár minden sora két hosszú hanggal kezdődik, akárcsak a 135., s abban is kétféle sor váltja egymást, csak a sorrend más φ szabályszerűen két egyenlő ismétlődő részre osztja a versszakot: 1, 1, 2, 2; 1, 1, 2, 2. A kétféle sor: tá-tá-ti-ti-ti-ti-tá-tá és tá-tá-ti-ti-ti-ti-tá. A 150. zsoltár is kétféle sorból áll, ott is minden egyes vers két hosszú hanggal kezdődik, de itt is más a variáció: 1, 1, 1, 1, 2, 1, 1, 2. s a sorok így hangzanak: tá-tá-ti-ti-ti-ti-tá és tá-tá-ti-ti-ti-ti-tá-tá. A 42. zsoltárban négyféle sor variá-

lódik: 1, 2, 1, 2, 3, 3, 1, 4: tá-ti-tá-ti-ti-ti-tá-tá; tá-ti-tá-ti-tá-tá-tá; tá-ti-tá-ti-ti-ti-tá; tá-ti-tá-ti-ti-tá-ti-tá. A szabályosság könnyen megtanulhatókká, a változatosság pedig feledhetlenné teszük ezeket a gyönyörű melódiákat, éneklésünk viszont szárnyalóbbá, örvendőbbé, áhítatosabbá, bensőségesebbé nemesedik erejük, színük, gazdagságuk következtében.

4. Azt az ellenvetést is tehetné valaki, hogy a theologia tudománya nagyot haladt a XVII. század óta s bizony Szenci Molnár jólértesültségét is felülbíráhatja a mai tudósok jobbanértesültsége. Nem vitatkozunk az így vélekedőkkel, de azért mégis megelégszünk a Molnár Albert tudományával s megvan rá a jó okunk. Alázatosan megvalljuk, hogy évtizedeken keresztül fertőzött bennünket a theologiai racionalizmus s nem bizonyos, hogy amit másképpen tudunk, jobban is tudjuk Szenci Molnár Albertnél. Hiányzik is képzett theologusaink tudományából a megszorító versenytársak bíráló és ezzel jobbitó munkaközössége. Alig egy-két szakemberünk hozzánemértők karójában szinte csalahatatlannak gondolhatná magát s még az az egy-két szakértő sincs kibékítő mértékben egy véleményen. Különben sem illik hozzánk ez a hirtelen jött nagy kényesség. Évtizedek hosz-

szú során keresztül nem átallottuk a helyett: nincs bennünk semmi jóság, azt énekelni, hogy nincs bennünk teljes jóság; a mindenütt jelenvaló Istenről azt, hogy örök Isten, merre, merre vagy, országaról, mely nem itt vagy ott, hanem bennünk vagy, azt, hogy vajjon hol van a te országod, s most megakadunk azon, hogy Béliál fiairól vagy folyóiról énekeljünk-e a 18. zsoltárban, mikor kívülről ránk zúduló hirtelen nagy erőről van szó. Mi nagyon komolyan elhússzük a vallásos kor hívő gyermekéről, hogy maga erejéből nem, csak a Szentlélek segítségével fordíthatta le mind a 150 zsoltárt 90 nap alatt és a magunk nagyon is elevenen érzett nyomorúságában boldogok vagyunk ennek a nagy ajándéknak a birtokában. Megelégszünk vele és, ismételjük, hálát adunk Istennek érte.

I. ZSOLTAR

Bourgeois, Straasburg 1539:

A - ki nem jár lit - le - nek ta - ná -
csán És meg nem áll a bú - nö - sök ú - tán,
A csü - fo - lók - nak nem ül , ö szö - ké - ben,
De gyö - nyör - kö - dik az Úr tör - vé -
nyé - ben És ar - ra gond , - ja mind éj -
jel - nap - pal, Ez ily em - ber
nagy bol - dog bi - zony - nyal.

2. Mert ő olyan, mint a jó termőfa, Mely a víz mellett vagyon plántálva, Ő idejében meghozza gyümölcsét És el nem szokta hullatni levelét, Ekképpen, amit ez ember végez, Minden dolgában megyen jó véghez.

3. De nem így vannak a gonoszak Hanem mint az apró por és polyvák, Melyek a szélről széjjelragadtatnak, Így az ítéletben meg nem állhatnak. A gonoszok és kik bűnben élnek, Az igazak közt helyet nem lelnek.

4. Mert az Isten ismeri útukat, Az igazaknak érti dolgukat, Azért mindörökké ők megmaradnak; De akik csak a gonoszságban járnak, Azoknak nyilván mind elvész útuk, Mert Istennek nem kell az ő dolguk.

II. ZSOLTÁR

Modus I.

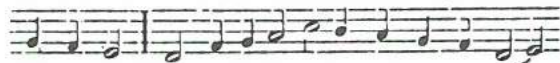
Genf 1542.



Mi-ért zú-go-lód-nak a pogányok? Mit forgat-



nak ő bolond el-mé-jükben? A föl-di népeknek mi



szándékot? Csak hi-á-ba-va-lót üz-nek szí-vük

ben. E vi - lá - gi ki - rá - lyok egybe - gyűlnek,
 A fe - je - del - mek ta - ná - csot tart - nak, Az Is - ten
 el - len e - rős kö - tést tesz - nek, És
 az ő Krisz - tu - sá - ra tá - mad - nak.

2. Nagy fennen mondják: mit késünk ezzel? Jer, szaggassuk el ezeknek kötelét, És minden igájukat rontsuk el, Ne viseljünk többé rajtunk effélét! De az Úristen a magas mennyekben Csak neveti dolgukat azoknak. Csúfolja őket, ülven szent székében, Kinek ezek semmit nem árthatnak.

3. És végre, hogy megindul haragja, Kemény beszéddel kezd szólni azoknak, Rettenetesképpen megriasztja, Mi miatt teljességgel elbágyadnak. Hogy mertek, úgymond, ez ellen zúgódni, Akit én kentem a királyságra, És királyi pálcát én adtam néki Az én szent hegyemre, a Sionra?

4. Mond e királyság: Im kihirdetem Az ő tanácsát és szent dekrétumát: A felséges Úr mondá énnekem, En fiam vagy, ma szültelek, fiamat. Kérjed éntőlem a sok pogányokat, Kiket örökségül neked adok, Föld kerekségén sok tartományokat Mindenütt én teneked ajánlok.

5. Rontsd meg őket te nagy hatalmaddal, Mint a földből égetett cserépedényt, És a te királyi vaspálcáddal Verd össze és törd apró pozdörjünként! Azért fejedelmek, bírák, királyok, Ezekből tanulságot vegyetek, És magatokat jól meggondoljátok, Kik e földön regnáltok, ítélték!

6. Szolgáljatok e hatalmas Úrnak Igaz félelemmel, jámbor étellel, Örvendezzetek ő nagy voltának, De ezek is legyenek rettegéssel! Csókoljátok e nektek küldött fiat, Hogy erősen meg ne haragudjék, El ne mulasszatok parancsolatját, Mert szörnyűképpen el kell vesznetek!

7. Mert gyakorta, hogy ingyen sem vélnéd, Mint a sebes tűz, felgerjed haragja. Te azért teljes szívvel elhiggyed, Boldog, aki magát ez Úrra bízza.

III. ZSOLTÁR

Bourgeois, Genf 1551.

Ó, mely so-kan van-nak, A-kik hábor-gat-nak
En-ge-met, én Is - te-nem! Nagy sok el-len-sé-
gim És sok gyü-lö - lö-im Tu - sa-kod-nak el-
le-nem. So - kan azt a - lit - ják,* Lel-
kem-ről azt mond-ják: Ve-szett en - nek ő
dol - ga, Se - git - sé - ge nin-csen, Mert
el-hagy-ta Is-ten, Így szólnak bolond mód-ra.

2. Mert te, én Istenem, Paizsom vagy nekem, Ki életem megmented, És nagy tisztességre, Fejem dicsőségre Idővel felemeled.

Tehozzád, Úristen, Kiáltok szüntelen, És te megvidámítasz, Meghallgatsz kedvedből, Sion szent hegyéről Nagy segedelmet nyújtasz.

3. Ha ágyamban nyugszom, Csendesen aluszom, Nincsen semmi félelmem. Midőn felszerkenek, Semmit sem kesergek, Mert Isten őriz engem. Ha százezer népek Mind körül vennének Jobb és bal kezem felől, Ha rám ütnének is, Nem rettegnék mégis Semmi veszedelemtől.

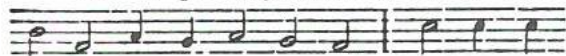
4. Kelj fel Uram, tarts meg, Ellenségin vond meg Megtörvén ő fogokat! Mind össze paskolod És arcucsapdosod Az Isten-útálókat. Csak te vagy az Isten, Ki minden szűk ségben Meg tudsz szabadítani, Ki a te sereged Megtartod, szereted És meg szoktad áldani.

IV. ZSOLTÁR

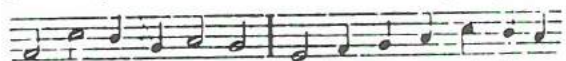
Genf 1542



Én i - gaz - sá - gom - nak Is - te - ne, Hall -



gasd meg én ki - ál - tá - som! Szánj meg és



te - kints ín - sé - gem - re, Te vigy en - ge - met tá - gas



hely-re, Mi-dőn itt szo-ron-gat-ta-tom! Ti nagy u-
 rak, míg-len gyaláz-tok En-ge-met tisz-tes-sé-gem
 ben? És ily hív-ság-ban míg ma-rad-tok?
 Ha-zu-do-zás-ra mit vá-gyódtok?
 Míg gyö-nyör-köd-tök e-zek-ben?

2. De vegyétek jól eszetekbe, Hogy az Úr-
 isten engemet Bévelt kedvébe, kegyelmébe,
 Ő adta királyi tisztemet, És meghallja kéré-
 semet! Rettegjetek hát és lássátok, Hogy el-
 lene ne vétsetek, Magatokat meggondoljátok,
 Az ágyasházban ha nyugosztok, Hogy lehes-
 sen csendességtok!

3. Igazságnak áldozatjával Aldoztatok az
 Istennek, Jó étellel és igazsággal És az Isten-
 ben bátorsággal Bízatok és örvendjete!
 De sokan mondják azt minékünk: Ki vezórl
 minket a jóra? Azért téged, Úristen, kérünk,

Mutasd kegyes orcádat nekünk, Jöjjön el az áldott óra!

4. Mellyel inkább vigasztalsz engem És örvendeztetsz szívemben, Hogynem kiknek sok mustjuk terem, Búzájukkal rakva sok verem, Mikkel élnek bőségesen. Azért élek jó békességben, Fekszem, aluszom kedvemre, Uralkodván lakom földemben Bátoros örövendezésben, Mert az Úr vigyáz éltetme.

V. ZSOLTÁR

Modus I.

Bourgeois, Genl 1542.

Úr - is - ten, az én i - mád - sá - gom, Kér -
 lek, ve - gyed fü - le - id - be És hall - gass
 meg ké - ré sem - be! Én is - te - nem és
 én ki - rá - lyom, Értsd meg mon - dá - som!

2. Tekintsd meg esedezésem És halld meg kiáltásomat, Midőn hívlak, királyomat, Meghallgatod én könyörgésem, Bizonynal hiszem.

3. Jó reggel meghallgatsz engemet, Uram, még virradta előtt, Idején a nap hogy feljött, Elődbe számlálom ügyemet, Várván kegyelmet.

4. Mert te egyedül vagy oly Isten, Kinek a gonoszság nem kell, És aki gonosz bűnben él, Nem mehet hozzád semmiképpen, Míg él vétekben.

5. A kábák és az esztelenek Nem állhatnak színed előtt. Gyűlölsz minden gonosztévőt, És tőled távol üzettenek Az illetének.

6. Akik csak hazugságot szólnak, Szörnyen elveszted azokat, És megátkozsz gyilkosokat, Kik embert hamisan megcsalnak, Mind megrontatnak.

7. Én pedig nagy jó reménységgel Bémegek szent templomodba, És imádlak szent házádba'. Nagy jóvoltodért félelemmel Szolgállak szívvel.

8. Vezérlj, Uram, igazságodban Ellenséгимnek látókra, Kik igyekeznek káromra, Oktass, hogy a te útaidban Járhassak jobban!

9 Mert szájukban nincsen igaz szó, Szívük teljes nyavalyával, Ő nyelvük szól alnoksággal, Torkuk oly, mint a nyílt koporsó. Hol nincs semmi jó.

10. Büntesd meg, Uram Isten, őket, Tedd semmivé tanácsukat, Rontsd el ő találmá-

nyukat, Verd meg^o veled ellenkezőket A párt-
ütöket!

11. És hogy azok mind örüljenek, Akik
bíznak csak tebenned, És szívből szeretik ne-
ved, Engedd, hogy vígan Felségednek Éne-
keljenek.

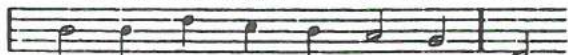
12. Mert az igazat te megáldod, Te nagy
irgalmasságoddal Körülveszed mint paizs-
zal Minden gonosz ellen megtartod, És ol-
talmazod.

VI. ZSOLTÁR

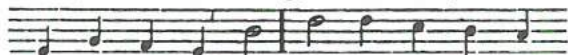
Genl 1542.



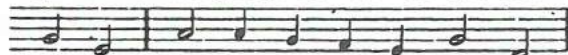
U - ram, te nagy ha - ra - god - ban,



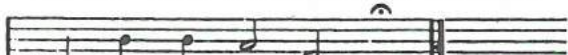
Mely mi - att va - gyok bú - ban, En -



ge - met ne feddj meg! És ha - ra - god - nak



tü - ze, Szűn - jék meg se - bes - sé - ge,



Mely - ben ne bűn - tess meg!

2. Nékem, Uram, légy irgalmas, Mert vagyok nagy fájdalmas, Ne hagyj, Uram, kérlek! Gyógyítsd meg sérelmimet, Elrettent tetemimet Újítsd meg, hogy éljek!

3. Lelkem igen háborodik, Ínségében bánkódik, Kesergek szívemben. Uram, meddig hagysz engem Ekképpen veszekednem * E nagy gyötrelemben?

4. Térj, Uram, kegyesen hozzám, Mert jaj, elfogyatkozám! Te nagy irgalmadból Szánj meg nyavalyáimban És ne hagyj kínjaimban, Ments meg a haláltól!

5. Mert ha mindnyájan meghalunk, E világból kimúlunk, Nincs emlékezeted Senkinél a halálban. Fekvén a koporsóban Ki dicsérné téged?

6. Elfáradtam bánatomban, Egész éjjel sírtomban. Könnyhullatásimmal Nedvesítem ágyamat, Áztatom nyoszolyámat Sűrű siralmimmal.

7. Én sok bosszúságom miatt Az én orcám elhervadt, Szemem homályosult. Ezt szerzik ellenségim, Vigadnak gyűlölőim, Min szívem elbúsult.

8. Azért tőlem elmenjetelek, Kik gonoszságban éltek, Távozzatok innen! Mert az Úr kiáltásom, Meghallgatá sírásom, És bevön kedvében.

9. Könyörgésem meghallgatja Az Úr és elfogadja Én imádságomat. És amit tőle kérek, Minden jókat megnyérek, Úgy kívánja jómat.

10. Azért minden ellenségim És én háborgatóim Pironkodjatok el! Már mind hátra térjetek, És megszégyenüljetek Nagy hirtelenséggel!

VII. ZSOLTAR

Genf 1551

Ó, én U - ram és én Is - te - nem,

Te - ben - ned va - gyon re - mény - sé - gem,

Se - ge - del - mem - re légy je - len,

Tarts meg el - len - sé - gem el - len,

Hogy en - ge - met el - ne ra - gad - jon,



Mint éb o - rosz-lán meg ne rág - jon,
 Mi - dón nin - csen se - git - sé - gem,
 A - ki meg - men - te - ne en - gem!

2. Hogyha én ezt tettem, Úristen, Avagy hamisság van kezemben, Hogyha gonoszt tettem ennek, Ki örült békességemnek, Hogyha valaki abban megért, Hogy gonoszt fizettem a jóért, Sőt ha jól nem tettem azzal, Ki nekem volt bosszúsággal:

3. Ámbár kergessen ellenségem, És bátor megragadjon engem, Életemet földhöz verje, Dicsőségem porrá tegye! Kelj fel azért nagy haragodban, Ellenségem ellen támadván, Add meg az előbbi tisztet, Mit rendeltél, Uram, nekem!

4. Nagy sereggel aztán a népek Hozzád gyűlnek és körülvésznek, Azért, Úristen, támadj fel, Magas helyre köztük állj fel! És ottan ítéljed a népet, Ki jól rendelhetsz mindeneket, És engem hűségem szerint Itélj igazságod szerint!

5. Verd meg az istenteleneket, És védelmezd meg híveidet, Mert mindenknek titkait Látod, Uram, szívít, lelkit! Te vagy pajsom, igaz Isten És nem hagysz el veszedelmekben, Ki a híveket megtartod, Gonosz ellen takargatod.

6. Igazán ítéli az Isten Az ártatlan embert ügyében, De keményen fenyegeti, Kinek hamisságát érti. Hogyha pedig ő meg nem térend, Sok bűnének véget nem vetend, Előkészíti fegyverít, Idegbe veti nyilait.

7. Végre mint egy hadi erőbe' Halálos fegyvert fog kezébe, Nyilait is rántja elő, Miket ellenségemre lő, Kinek szándéka veszedelmes, Szíve nagy gonoszsággal terhes, Melyből idétlen fiat szül, Mert szándéka megszegyenül.

8. Szorgalmatosan árkot vájott, Más ember alá vermet ásott, Melybe, midőn törekedik, Önnönmaga beleesik. A gonosz amit nekem kíván, Ő tulajdon fejére rohan, Mindenemű csalárdsága, Nyakára száll álnoksága.

9. Azért Istennek adok hálát, Hirdetem ő szent igazságát, És felséges szent nevének Dícséreteket éneklek.

VIII. ZSOLTÁR

Modus I.

Bourgeois, Genf 1542.

Ó, fel - sé - ges Úr, mi ke - gyes Is -
te - nünk, Mely csu - dá - la - tos a - te
ne - ved né - künk! Nagy dí - cső - sé - ged
ez e - gész föld - re Ki - ter - jed.
és fel - hat az e - gek - re.

2. Dicsérnek téged még a csecsszopók is,
Szájukban viselik nevedet ők is, Kik által el-
lenségét megejtesz És bosszúállót megszégye-
nítesz.

3. Nagy voltát ha megnézem dolgaidnak,
Melyeket a te ujjaid formáltak, Az eget, hol-
dat, a fényes napot, És szép renddel a sok
csillagokot:

4. Csudálván mondom: Micsoda az ember, Ki tetőled ennyi dicsőséget nyer! De micsoda az embernek fia, Kiről Felségednek van ily gondja!

5. Az angyaloknál noha egy kevésbé Kisebbed, de nagy dicsőségessé Teremtéd őtet és magasztalád, Nagy dicsőségre felkoronázád.

6. Kezed munkáján őtet úrrá tevéd, Hogy azokkal bírna, neki engedéd, Valamit e világra teremtél, Mindeneket lába alá vetél.

7. Juhot, ökröt és egyéb állatokat, A hegyen és völgyön élő vadakat, Mik az erdőkön széjjel legelnek, Avagy a sík mezőkön tengenek.

8. És a repeső égi madarakat, Kik hangicsálnak szép melódiákat És sok halait a nagy tengernek Birtokába adád az embernek.

9. Ó, felséges Isten, kegyelmes Urunk, Mely csudálatos a te neved nálunk! Felségednek mely nagy dicsősége, Mellyel teljes e föld kereksege!

IX. ZSOLTÁR

Modus I.

Genf 1542.

Dí - csér - lek té ged, Úr - is - ten, És
 áld - lak tel - jes szí - vem - ben, És
 a te csu - da - té - te - li - det, Hir -
 de - tem jó - té - te - mé - nyi - det.

2. Tebenned, Uram, vígadok, Nagy örömben tombolok, És a te felséges nevednek Szép dicsőreteket éneklek.

3. Mert az én ellenségimet Megtérítéd, veréd őket, Kik rettegven hátraesének, Színed előtt mind elveszének.

4. Én ügyemet megtekintéd, És kegyelmesen felvevéd, Úlvén törvénytévő székedben, Megmentél igaz ítéletben.

5. A pogányokat megfeddéd, A gonoszokat elvesztéd, Semmivé tőd az ő nyelvöket, Teljességgel eltörléd őket.

6. Te, ellenség, azt alítád,* Hogy te köny-

nyen elronthatnád E városokat; Elrontád-e? Még hírüket is eltörléd-e?

7. Nem lehete, mert az Isten Megmarad dicsőségében. Ő törvényszékét készítetteti, Az ítéletre letéteti.

8. Dolgában tart igazságot, Előhívja e világot, És igazsággal mindeneket, Megítél minden nemzeteket.

9. Ő a szegénynek oltalma, Őrzője, minden jutalma, Aki szükségének idején Hozzá óhajt könyörgésében.

10. Azért bíznak csak tebenned, Akik ismerik szent neved, Kik tőled várnak segítséget, Ūristen, nem hagyod el őket.

11. Énekeljete az Ūrnak, A Sion hegyén lakónak! Sokságát cselekedetinek Hirdessétek minden népeknek!

12. Aki nyilván megkeresi, Az igaz vért nem felejtí, És a szegényeket nem hagyja, Kiknek kiáltásukat hallja.

13. Uram, légy kegyelmes nékem, És tekintsd meg nagy ínségem! Az ellenség életem gyötri. A halál kapuiból végy ki!

14. Hogy dicsérhesselek vígan, A Sionnak kapuibán. És örvendezhessek szívemben, Hogy engem megtartál kegyesen.

15. A pogányok pedig szörnyen Estek az önnön vermökben, Amely hálót ők másnak hánytak, Önnön lábuk abba akadtak.

16. Innen az Úr ismertetik, Szent ítélete megtetszik, Hogy a gonosz ő szándékába Önnön magát ejti hálóba.

17. A gonosz népek hirtelen Bédülnek a nagy mélységben, A pogányok is mind elvesznek, Kik Istenről elfelejtkeznek.

18. A szegényt el nem felejtí, De mindenkor megtekinti; A nyomorultnak könyörgésit Meghallja s megadja kérésit.

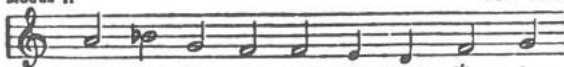
19. Kelj fel, Uram, és légy jelen, Hogy ember erőt ne vegyen, A pogányokat hívd elődbe, Ítéld meg erős törvényedbe!

20. Szívükben, Uram, rettentsd meg, Hogy magukat gondolják meg, És ismerjék a pogány népek, Hogy ők is halandó emberek.

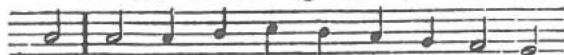
X. ZSOLTÁR

Modus I.

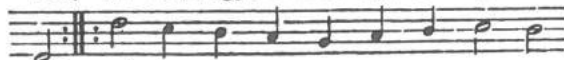
Genf 1551.



Mi - re tá - vo - zol tő - lünk, Úr - is -
E sok i - de - lg va - ló Ín - ség -



ten, Ily mes - sze, és ma - gad mit rej - ted
ben, Mi - ért, hogy min - ket így le - lej - tesz



el? Ím az is - ten - te - len ke - vély - ség -
el?

gel Ker - ge - ti a sze - gényt és
 nyo - mor - gat - ja. Az ön - nön nya -
 ká - ba es - sék há - ló - ja!

2. Mert ez istentelen dicsekedik, És gyönyörködik kívánságában. :: Dicséri a fősévenyt, hízelkedik, Istent káromlja felfuvalkodván, Akit megútál nagy hívságában, Sőt kevélységében így gondolkodik: Hogy nincsen Isten, azzal csúfolódik.

3. Ő bolondságában úgy elmegyén, Erős ítéletedet nem féli. :: És kevélységében szól nagy fennen: Ellenségét is semminek véli, Könnyen elfúhatja, azt ítéli. Végre mond: bátran lakom és csendesesen, Soha nem esem szerencsétlenségben.

4. Átokkal, szitokkal rakva szája, Szól az ő nyelve csak álnokságot. :: Ez nyelvét szoktatta csalárdságra, Mellyel szerez sok bút és bánatot; Tolvaj módra megáll barlangokat, Leshelyből a szegényre ólálkodik, Hogy azt megkaphassa, azon forgódik.

5. Barlangban magát megvonja titkon,

Hogy az ártatlant megragadhassa; :: Mint az oroszlán, vigyáz a likon, Hogy a szegényt hálóba hozhassa, És ő torkába azt befalhasa. Abban forog önèki minden gondja, Hogy a szegényt megejtse és megfogja.

6. Még azt is mondja az ő szívében, Hogy Isten ezzel semmit sem *gondul*, :: Orcáját elrejtí ezek ellen, Szemét behunyja: máshová fordul. Kérlek, Uram, e dolgon megindulj, Nyujtsd ki kezéd, a szegényt ne felejtse el, És a nyomorultnak légy segítségem!

7. Miért művelné a gonosz ember, Hogy káromlja s csúfolja az Istent, :: Szívében mond: számat Isten nem kér. De te, Uram, értesz és látsz mindent. Azért a szegény csak reád *teként*, A nyomorult árva tebenned bízik, És tőled kegyesen megsegíttetik.

8. Törd meg az istentelennek karját, Hívd elődbe és idézd *törvényben*. :: Vizsgálj és ítélj meg gonoszságát, Ekképpen nem mer jönni elődbe. És így örökké regnál az Isten. E világot igazsággal vezérli, A pogányokat földről mind eltörli.

9. Uram, tekintsd meg a nyomorultat. A szelídeket kegyesen tartsd meg, :: Vedd füleidbe kiáltásukat, Erősítsd szívüket, vigasztald meg, A szegény árvákat védelmezd meg, Zabolázd meg az erőszaktevőket, Gonoszoktól e földön óvd népedet!

XI. ZSOLTÁR

Modus I.

Genf 1551.

Az Istenben bízom jó remén-
 ség-gel. Mi-ért szól-tok hát í-gyen lel-kem
 nek, Hogy én a ti he-gye-tek-ről fus-
 sak el, És mint egy ma-dár mesz-sze
 re-pül-jek? Mert a ke-gyet-le-
 nek í-vü-ke-t szer-zik, Hogy a tisz-
 ta szi-vü-ke-t meg-lőj-jék. Már a nyil-
 la-kat az i-deg-be ve-tik.

2. De véghez nem vihetik ők e dolgot, Megromlanak igyekezetekben, Mert a hű ember vajjon s kinek ártott? Az Istennek temploma mennyekben, Ott fenn vagyon szent széke, melyből széjjel Szemei mindent néznek élesen, Földi népet is megnézell^o és szemlél.

3. Az Isten megpróbálja az igazat, És gyűlöli az erőszaktevőt, A káromlókra záporosót bocsát, Rájuk dűt tüzet, kénköves esőt, Az istentelenekre háborút ejt, És nagy szélvésszel itatja *öket*, Fejükre szörnyű forgószelet *burejt*.^o

4. Mert ő igaz és igazságot szeret, És kedves orcát mutat azoknak, Kik igazságban rendelik éltüket.

XII. ZSOLTÁR

Modus I.

Hurgols, Geaf 1551.

Sza - ba dít meg és tart meg, U - ram -
 is - ten! Mert szen - tid el - fogy - tak, nincs
 jól - té - vő, És e föl - dön már

sok a tö - ké - let - len, Nincs em -
be - rek közt i - gaz be - szé - dő.

2. Ezek egymásnak szólnak csak hívságot. Dolgukat festik szép beszédekkel, Hízeltkédvén mutatnak nyájasságot, De nyelvük nem egyez ő szívekkel.

3. Csalárd ajkukat elveszti az Isten, Eltörli hízelkedő nyelvüket, Kik kevélységükben szólnak nagy fennen, És csak csúfolják az együgyűket.

4. És azt mondják: jer, tegyük azt nyelvünkkel, Hogy minket minden nagyra becsüljön, Miénk szájunk, ajkunk, bírunk ezekkel: Kit uraljunk s velünk ki pöröljön?

5. Azért mond Isten: Imé a szegények Elhagyatnak, öletnek, pusztulnak, Azért őket megszanom és felkelek, És kimentem kezükből azoknak.

6. Az Istennek mondási oly igazak, Mint a drága ezüst, mit a tűzben Az ötvösök kohókban tisztítottak És hétszer megeresztettek szépen.

7. Tartsd meg azért népedet kegyelmesen, Kériünk, jóvoltodból reánk tekénts! Őrizz

meg örökké e nemzet ellen, Hozzánk mindenkor jó kedvet jelents!

8. Mert a gonoszok nagy fennen forgódnak, Udvaroltatnak nagy kevélységben, Míddön a rosszak felmagasztaltatnak, És a jó ember nincs becsületben.

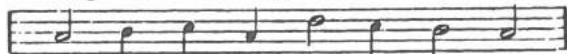
XIII. ZSOLTÁR

Modus I.

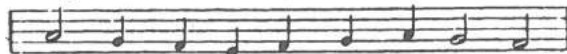
Lyon 1549.



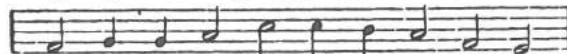
Míg - len fe - lej - tesz el, U - ram,



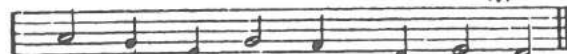
Mig nem em - lé - ke - zel ró - lam?



A te or - cá - dat én e - lő - lem



Ö - rök - ké el - rej - ted - e tő - lem?



Mi - re nem kö - nyö - rülsz raj - tam?

2. Míg tanácskozzam szívemben? Míg keseregjek elmémben, Még nappal is csak gon-

dolkodván? Ellenségem reám míg rohan?
Míg uralkodik fejemen?

3. Tekints reám, kegyes Úram, Szánjad
meg az én nyavalyám! Szemeimet világosítsd
meg, Hogy életemben viduljak meg, Halál-
ban el ne aludjam.

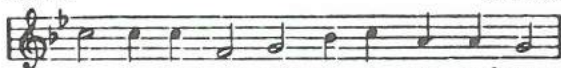
4. Hogy ellenségem ne mondja: Ímé, erőt
vettem rajta! És azon ők örvendezzenek, Ha
engemet elejthetnének, És nem állhatnék lá-
bamra.

5. Mert én bízom jó kedvedben, Ki meg-
vígasztalsz szívemben. Örvez azért az én
lelkem, Hogy az Isten én segedelmem, Me-
lyért dicsérem énekben.

XIV. ZSOLTAR

Modus I.

Lyon 1549.



A bo-lond így szól az ő szí - vé - ben:



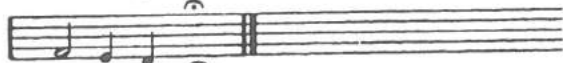
Nin - csen Is - ten, a - zért go - nosz - ság - ban él,



Ú - tá - la - tos bünt te - szen, sem - mit nem fél.



Ez e - gész föl - dőn, a - ki jót te - gyen,



Sen - ki nin - csen.

2. Az Úr az égből alátékinte E földön az emberek fiaira, Hogy meglássa, ha kinek esze volna, Ha az Istent valaki keresné És tisztelné.

3. De azt jól látja dicsőségében, Hogy a jó útról eltértek mindenek, Mindnyújan fertelmes bűnben hevernek. Aki az Istent tisztelné híven, Csak egy sincsen.

4. De a hamisak meg nem gondolják, Hogy népemet, mint a kenyért, megeszik. Meg nem térnek, sőt magukat elhiszik, Az Istent segítségül nem hívják, Sem uralják.

5. Itt ezért erősen megrémülnek, Midőn eszükbe veszik, hogy az Isten Az ő híveit megtartja kegyesen, Mert ő melléáll a jó nemzetnek, Mint híveknek.

6. De nektek semmi gondotok erre, Hanem ti csak csúfoljátok a szegényt, Aki tiszta szívből féli az Istent, És csak őtet hívja segítségre És mentségre.

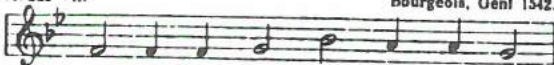
7. A Sionról vajjon ki jövend el, Ki a

szent Izráelt megszabadítja! Ha Isten fog-
súgból népét kihozza, Örvend a Jákób és az
Izrael Teljes szívvel.

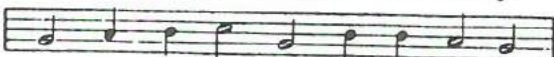
XV. ZSOLTÁR

Modus VII.

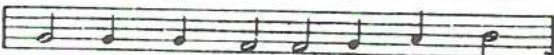
Bourgeois, Genl 1542.



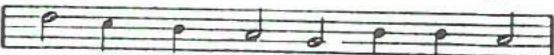
U - ram, ki lé - szen la - kó - ja



A te fel-sé - ged sá - to - rá - nak?



Je - lentsd meg és add tud - tom - ra:



Ki lé - szen ö - rök la - ko - sa



Szent he-gyed-nek és haj - lé - kod - nak?

2. Aki jár igaz életben, Szól és szolgál-
tat igazságot, Igazán forog mindenben, És
hűséges ő szívében, És szereti a jámborságot.

3. Ki az ő felebarátját Ő nyelvével nem
rágalmazza, Kárral nem bántja szomszéd-

ját, Nem rútolja atyjafiát, És tisztességét
nem gyalázza.

4. Az istentelent útálja, Az istenfélőket
szereti, Őket tisztességben tartja, Esküvését
meggondolja, Ha kárt vall is, azt meg nem
szegi.

5. Aki pénzével él híven, Kölcsön ad, de
nem kér uzorát, Az ártatlan ember ellen
Ajándékot ő nem vesz, Aki így tész, az
megállhat.

XVI. ZSOLTAR

Geaf 1551.

Tarts meg en - ge - met, ó, én is - te - nem,
Mert re - mény - sé - gem ve - tem csak te -
ben - ned! Az - ért az Úr - nak
mond - jad ezt lel - kem: Én U - ram vagy
te, ör - ven - dek te - né - ked!

E - kí - vül nem kér - ked - he - tem sem - mi - vel,
 Hogy né - ked hasz - nál - hat - nek jó -
 tó - tem - mel.

2. A szentekkel e földön jól teszek, És segíték jámbor istenfélőket. De azoknak leszen nagy sérelmek, Kik követnek idegen istenciket. Ő véres áldozatjukat nem nézem, És nevéket ajakimra sem veszem.

3. Az Úristen az én örökségem, Mely nekem kiváltképpen részeltetett, És ő megtartja híven azt nékem. Az én sorsom a legjobb részre esett, Hogy az örökség zsinórral osztott, Azzal a legszebbik rész nekem jutott.

4. Dicséretet mondok én az Úrnak, Ki engem tanácsával jól vezérel, Még veséim is erre tanítanak, És az ágyban is megintenek éjjel. Az Urat szüntelen előttem tartom, Ki vélem lévén nem lehet ártásom.

5. Öröme vagyon szívemnek ezen, Dicsőségem örül, megnyugszik testem, Noha a sírban fekvése leszen, De azt szívemben nyilván

én elhiszem: Nem hagyod a koporsóban szeñ-
tödet, De rothadás ellen megmented ötet.

6. Az életre nekem utat mutat, Mely élet-
ben vagyon örök boldogság, Hol szent színed-
nek gyönyörű voltát Láttatod, mely nagy
öröm és vigasság. Jobb kezednek ereje, di-
csősége Örökké megmarad, soha nincs vége.

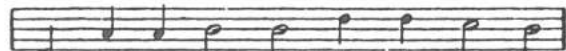
XVII. ZSOLTAR

Modus IV.

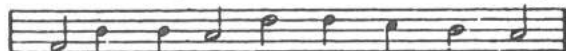
Geaf 1551.



Hall-gasd meg i - guz - sá - go - mat.



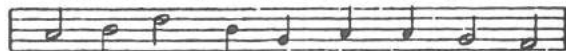
Úr - is - ten, ki - ál - tá - som értsd meg!



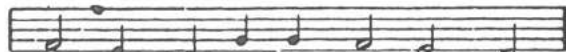
Fi-gyel-mezz hoz-zám és te - kintsd meg



Szív - be - li i - mád - sá - go - mat!



I - té - le - tet te - tő - led vá - rok.



Nézd meg ú - gyem, lát - tass tör - vényt,

I - télj meg i - gaz - ság sze - rént,

Mert én ál - nok - ság - gal nem já - rok!

2. Szívem éjjel megpróbáltad, És megvizsgáltad teljességgel. Láttad, hogy egyez én nyelvemmel, Csalárdság nélkül találtad. Amit ember szól avagy művel, Én ajakid beszédire Gondot fartok szent ígédre, Nem járok a gonosztevővel.

3. Vezérljed én járásomat, És tarts meg a te ösvényeden! Másuvá senki ne térítsen, Erősítsed lábaimat! Téged hívlak én segítségre, Uram; láss meg szükségembe, Kéréssem vedd fülcidbe, És légy figyelmes beszédemre!

4. Te vagy bizonyos oltalmok, Akik tebenned reménylenek. Mutasd jóvöltodat ezeknek, Hogy lássák a rád támadók. Mint a te szemeidnek fényét, Úgy megőrizz, Uram, engem, Szárnyad árnyékában fejem Takargasd, őrizvén ösvényét!

5. Oltalmaz ellenségimtől, Akik veszedelmekre járnak, És mindenünne körül fognak, Ments meg engemet ezektől! Kövér nyakuk csak fel nem pattan, Kevélyen szól-

nak ellenem, Lesnek, kergetnek, hogy engem
Megtapodjanak a föld hátán.

6. Olyak, mint a vad oroszlán, Mely a les-
ből a prédára szök, És mint az éh oroszlán-
kölyök Ólálkodik a barlangban. Uram, jövel,
vegyed elejét, Verd földhöz éles töröddel,
Lelkem mentsd meg fegyvereddel, Rontsd
meg ellenségem erejét!

7. Ments meg kezeddél ezektől, Akik élnek
csak e világnak, És csak ő hasuknak szolgál-
nak, Ez gondjuk teljes szívükből! Mert ele-
get adsz ő testüknek, Mellyel tölthetik hasu-
kat, Hízlalhatják magzatjukat, Még unokáik
is eltelnek.

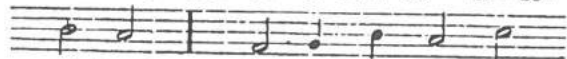
8. Én pedig az igazságban Színét meg-
látom Felségednek, És ha álmomból felserke-
nek, Megelégszem jóvoltodban.

XVIII. ZSOLTAR

Genf 1551



Ó, én Uram, ki e - rőt adsz én -
Én e - rős Is - te - nem és bi - zo -



né - kem!
dal - mom,
Sze - ret - lek té - ged,
Id - ves - sé - gem - nek

míg le-szen é - le - tem. Én ma - gas kő -
 szar - va, én pa - i - zsom! Mi - dőn az U -
 szá - lam, ó én U - ram. E - rős bász -
 rat dí - csér - vén ké - rem, El - len - sé -
 tyám és e - rős kö - vá - ram, Ha - lál Iáj -
 gim - től ő meg - tart en - gem
 dal - mi hogy kö - rül - ven - né - nek, Bé -
 li - ál fi - a - i ret - teg - tet -
 né - nek, Po - kol kö - te - le
 va - la kö - rü - lem, Csak - nem a ha - lál
 tő - ré - be o - sém.

2. Ily ínségemben az Úrhoz kiálték, Nagy szükségemben Istennek könyörgék, Szózatom templomába felhata, Kiáltásom füleibe juta. :: Legottan a föld szörnyen megindula, A hegyek fundamentuma mozdula, Rengedeznek, reszketnek szertelen, Mert haragra indult az Úristen. Nagy sűrű füst megyen fel az ő orrán, Rettenetes tűz szájából kirohan, Mely miatt az ég széjjel villámlik, Mert az ő sebes haragja látszik.

3. Lehajlatá az eget és lejöve, Lábai alatt homály setétsége, Alúszálla Kerubimon ülven, És a szélnek szárnyain repülven. :: Nagy setét ködbe magát befedezte, Melybe mint sátorba magát rejtette. De a fényesség, mely nála vala, A sűrű ködöket eloszlatá. Nagy köesők hullnak, tüzláng villámlék Az Úr mennydörgése égen hallaték, Rettenetes szó adaték tőle, Köesöt, villámlást földre löve.

4. Elszéleszté azokat nyilaival És elrettenté ő villámlásával; Meglátszának a vizek mélységi, Felnyílnak a földnek fenéki :: A te feddésednek súlyosságától, És haragos orrodnak fúvásától. Onnan fölül kezeit lenyujtá, És engem a vizekből kivona. Megszabadíta én ellenségimtől, Megmente hatalmas gyűlölőimtől, Kik rám rohannak én ínségemben, De gyámolom lön nekem az Isten.

5. Térhelyre hozza s kimente engemet
 És énhozzám mutata nagy szerelmet, Meg-
 fizete igazságom szerint, Kezeimnek tiszta-
 sága szerint. :||: Mert az Úrnak útáról nem
 tértem el, Az én Istenemtől nem szakadtam
 el, Ítéletire szüntelen néztem, És szent törvé-
 nyit meg nem vetettem. De mindenkor híven
 előtte jártam, Gonosztételtől magamat meg-
 óvtam, Megfizete igazságom szerint, Kezcim-
 nek tisztasága szerint.

6. Szent vagy és jótevő a jótevőkkel, És
 igazat téssz igazán élőkkel. Tiszta vagy azok-
 hoz, akik tiszták, Elfordulsz tőlük, akik go-
 noszak, :||: A nyomorult szegényeket segíted.
 A kevély szemüket megszégyeníted, Nékem,
 Uram szövétnekét gyújtasz, És a sötétben vi-
 lágot nyújtasz. Te általad ellenségim seregén
 Általfutok, elszököm kerítésén. Tökéletes az
 Istennek úta, Tiszta és próbált az ő mondása.

7. A benne bizóknak erős paizsa, Ez Is-
 tennek de ki lehetne mása? De holott volna
 oly erős köszál, Mint az Isten, aki minket
 táplál? : : Az Isten erejébe felöltöztet, És
 útaimban jól vezérl engemet, Lábam gyor-
 sítja, mint a szarvasnak, Hogy magas he-
 gyimre felhághassak. Ő tanítja kezemet ha-
 dakozni, És az acél kezívet elrontani. Idyes-
 ségednek paizsát nekem Adod, és jobb kezed
 megtart engem.

8. A te szelíd és engedelmes voltod Öregbít engem, erősít jóvoltod. És ahol járok, helyt adsz lábamnak, Hogy bokáim ne botránkozzanak. :: Ellenségimet azért megkergetem, És meg nem szünöm, mígnem mind elverem. Minden erőmmel addig paskolom, Mígnem őket lábam alá hajtom. A harcra nékém erős fegyvert adtál, A földhöz vered, ki én ellenem áll. Megfutamtatod ellenségimet, Széjjelkergeted gyűlölőimet.

9. Kiáltanak, de senki meg nem tartja, Az Istenhez is, de meg nem hallgatja. Én őket mind széli pörrá rontom, Az utcákon a sárba morzsolom. :: A népeknek ő patvarkodásuktól, Megszabadítasz tusakodásuktól. A pogányokon fővé téssz engem, Nem ismert nép is szolgál énnekem. Sok idegenek, kik híremet hallják, Hízelkedvén magukat alámadják. Erős helyeken idegen népek, Az én hatalmasságomtól félnek.

10. Él az Isten, ki nek legyen dicséret. Aldom én idvezítő Istenemet, Ki énnekem e hatalmat adta, Ellenségimet meghódoltatta. :: Megőriz engemet ellenségimtől, Kiken engem emel fejedelemül. Az erőszaktevőtől oltalmaz, Ki mindenkor halálomra vigyáz. Azért dicséretet mondok tenéked, A pogányok közt magasztalak téged, Szent nevednek éneklek szüntelen, Hogy te királyodat felségesen

11. Megsegítéd, vele től kegyességet, És neki jelentél ily idvességet. E megkenett Dávidnak főképpen, És maradékinak mind-
örökkén.*

XIX. ZSOLTÁR

Modus VII.

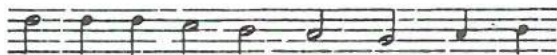
Bourgeois, Lyon 1549.



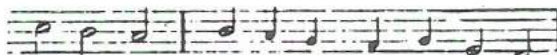
Az e - gek be - szé - lik És nyil - ván
Az ég meny - nye - ze - ti Szé - pen ki -



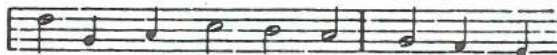
hir - de - tik Az Úr - nak o - re - jít. ✪
je - len - ti Ke - zé - nek mun - ká - it.



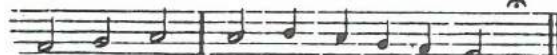
A na - pok egy - más - nak Tu - do - mányt



mu - tat - nak Az ő böl - cse - sé - gé - ről.



Egy éj a más éj - nek Be - szél az



Is - ten - nek Ő nagy di - cső - sé - gé - ről.

2. Nincs szó, sem tartomány, Holott e tudomány Nem prédikáltatnék, Mindenfelé mégyen E földkerekségen Beszédük ezeknek. Írásuk kimégyen Mind e világ végén, Holott a fényes napnak Hajlékot az Isten Helyhez-tetett szépen Ő lakó szállásának.

3. Melyben mint völegény, Reggel felkél szépen Ő ágyasházából, És ugyan örvendez, Mint az erős vitéz, Ha futásra indul. Az égnek egy végén Felkél és elmégyen Gyorsan a más végére. Schol semmi nincsen, Ő hévsége ellen Ki magát elrejthesse.

4. Az Isten törvénye Tiszta, ő beszéde Lelkeket megtérít. Hűség bizonyossága, Kisdedeket abba Bölcseségre tanít. Ő parancsolati, Igazak mondási, Mik szívet vigasztalnak. Minden ő törvényi Tiszták, szent beszédi Szemet világosítanak.

5. Az Isten félelme Tiszta, mindörökké Megmarad és megáll. Az ő ítélete Igaz mindenekbe' Teljes nagy jósággal. Aranynál, ezüstenél, Kedvesb drágakőnél És sokkal becsületesb Ő szerelmessége És gyönyörűsége Még a méznél is édesb.

6. Aki szolgál néked, Uram, tanul tőled Nagy jó tanulságot. És az ha megtartja, Jól leszén ő dolga, Mert veszen jutalmot. Ki tudná bűninek, Számát esetinek, És ki gon-

dolhatná meg? Én sok bűneimet, Titkos vétkeimet, Uram, nekem bocsásd meg!

7. Szolgádat őrizd meg, Kevélységtől tartsd meg, Ne essék e bűnbe. És én tiszta lélek, Semmi bűnt nem tészek, Járok te kedvedbe'. Szájamnak szólása, Szívem gondolatja Kedves legyen tenéked. Adjad, ó, én Uram És erős köszálam, Hogy ne vétsek elened!

XX. ZSOLTAR

Modus I.

Genf 1551.

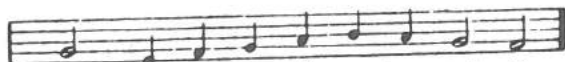
Az Úr té - ge - det meg - hall - gas - son

Te nagy ín - sé - ged - ben, A Já - kób Is - te -

ne meg - tart - son Te ve - sze - del - med - ben!

Küld - jön te - ne - ked se - ge - del - met

Az Úr ö szent há - zá - ból,



Te re - ád for - dít - sa ke - gyel - mét



Tart - son meg a Si - on ből!

2. Aldozatodat megtekintse, Mikkél őt tiszteled, Égő áldozatodat tüze Égesse meg neked! Amit a te szíved kívánhat, Adja meg ő tenéked, Hogy mindennemű tanácsodat Te jó véghez vihessed!

3. Adjad, Uram, hogy te nevedben A mi zászlóinkat Felemeljük nagy örömünkben, És adjunk hálákat, Mondván: az Űristen megörzi E királyt kegyelmével, A mennyből őtet erősíti Jobbkeze erejével.

4. Némelyek az ő szekeriükben, És biznak lovukban, De mi a nagy Isten nevében Bízunk, mint Urunkban. Azért ők keményen megesnek, Mi pediglen megállunk, Ők mind a földhöz verettetnek, De mi épen maradunk.

5. Tartsd meg Uram, és engedd nekünk, Hogy o király híven, Mikoron hozzá esedezünk, Segítségül legyen.

XXI. ZSOLTAR

Gear 1551.

Ör - ven - dez, U - ram, a ki - rály A
te nagy ha - tal - mad - ban És sza - ba -
dí - tú - sod - ban; És vi - gad nagy buz -
gó - ság - gal, Hogy őt meg - se - gi - téd,
In - ség - böl ki - men - téd.

2. Úgy viseled néki gondját, Hogy amit töled kérend, Mindenket megnyérend. Mihelyt felnyitja ő száját, Alig szól egy ígét, Már hallod kérését.

3. Elébb, hogynem könyörögne, Meghallgatod, meglátod, Irgalmaddal megáldod, Es feltéssz az ő fejére Sár-arany koronát Mint királyi pompát.

4. Azt kéri vala tetőled, Hogy csak valamennyire Hosszabbuljon élete, De ő életét

terjeszted Nagy sok esztendőkre, Sőt örök időkre.

5. Őt felvöd nagy dicsőségre A te segedelmeddel, Örök idvességgeddel. E nagy királyi felségre Tőled emelteték És ékesítették.

6. Szereted őt minden jókkal, És a te szent áldásod Örökké neki nyujtod. Örvendetes vígságokkal Őt gyönyörködteted, Színedre nézeted.

7. E király mindenkor bízik Csak az ő Istenében, És nem fél veszélyiben. A Magoságosnak nyugszik Irgalmasságában, És megmarad abban.

8. Kezettel megleled őket, Akik reád támadnak, Bosszúságodra járnak. És a te gyűlölöidet Kezeidből senki Soha ki nem menti.

9. Mint a hév tüzes kemence, Haragod körülveszi, És őket mind ellepi. Haragos orcádnak színe Őket megemészti, Mint a láng, elnyeli.

10. Mindennemű gyümölcsüket Hirtelen te elvesztöd, És a földről eltörlöd. Magvukat, csemetéjüket Nékik megátkozod, Nép közül kiirtod.

11. Mert gonoszra igyekeztek, Szándékozta ellened, Hogy bosszantsanak téged. Gonosz tanácsot végeztek, De hogy véghezmenjen, Erejükben nincsen.

12. Mert minden ellenségidet Erősen

megkergeted És őket elszéleszted. Megvonszod íved idegét, Nyilad, mint a tárgyira, Lövöd orcájukra.

13. Azért, Uram, már támadj fel, Mutasd meg hatalmadat, Lássuk erős voltodat, Hogy dicsőséges erődről Vigan énekeljünk, És benned örvendjünk!

XXII. ZSOLTÁR

Bourgeois, Lyon 1549.

Én Is - te - nem, én e - rős Is - te
 nem! Mi - ért ha - gyál el eny - nyi - re en -
 gem? Ki - ál - tá - som - tól a se - ge - de -
 lem Nagy tá - vol va - gyon. Én ki - ál -
 tok te - hoz - zád e - gész na - pon, De
 még - sem fe - lész meg, nincs ki meg - tart - son.

Még éj - jel sem hall - ga - tok sem - mi
 mó - don Ez ín - ség - ben.

2. De te szent vagy és az Izráelben Te szentséged megmarad mindenben. Dícsértettel a gyülekezetben Szívvel, lélekkel. A mi régi atyáink teljességgel Tebenned bíztanak jó reménységgel, Szükségükben őket segedelmeddel Megtartottad.

3. Ha ők szívből kiáltottak hozzád, Mindjárt őket megszabadítottad; Benned bíztak, és őket nem hagytad Esni szegyenben. Én nem vagyok ember, de féreg lévén, Minden népeknél vagyok nevetségben. Csúfolnak, utálnak és megvet minden És keserget.

4. Aki lát, minden csúfol engemet, Száját elvonssza, szól merő mérget, Fejét rázza, hunyorgatja szemét, Reám néz szörnyen, Mondván: ez ember bizott az Istenben, Szabadítsa meg azért őtet innen, Ha szereti az Isten, neki legyen Segítségöl!

5. Hogy te engemet anyám méhéből Kihoztál, ottan segedelmen lől. Csecsemő koromban is egyedől Csak benned bíztam. Sőt, mihelyt anyám méhéből származtam,

Istenem voltál, reád támaszkodtam, Bátor-
sággal tehozzád ragaszkodtam, Én Istenem!

6. Ne távozzál azért messze tőlem, Ne
hagyj el, mert nagy az én gyötrelmem!
Nincs segítőm, és az én sérelmem Nem fáj
senkinek. Sok erős bikák engem körülvettek.
A bázsáni nagy ökrök reám törnek, Öklel-
dezni, megölni igyekeznek Nagy méltatlan.

7. Az ő szájukat én reám tátván, Mint
ragadozó, sívó oroszlán Agyarkodnak, hogy
engem torkukban Béfalhassanak, Könnyul-
latásim, mint a vizek folynak, És csontjaim
helyükből kimozdulnak, Szívem mint viasz
olvad, bélim fájnak Sebük miatt.

8. Minden erőm, mint cserép, elszáradt,
Szár az nyelvem az ínyemhez ragadt. Porba
vetél engem, érzem kínját Halál mérgének.
Mert engemet sok ebek körülvettek, Gonosz
népek ellenem összegyűltek. Kezeimet és lá-
baimat ezek Általgyakták.*

9. En csontjaimat megolvashatnák, Ször-
nyű szemeket reám fordítanak. Kínomban
nem szünnak, de gúnyolnak, Úznek csúfsá-
got. Elosztották egymás közt én ruhámat. És
öltözetemre vetettek sorsot, Hogy abból ne
metélnének foltokat, Osztván részre.

10. Azért, Uram, tőlem ne légy messze!
Ne késsél életemnek ereje! Kérlek, siess, te-
kints inségemre, Légy segedelmül! Mentsd

meg életem az éles fegyvertől, Védelmezz meg e sok dühös ebektől, Egyedül voltomat mentsd meg ezektől Jóvoltodból!

11. Tarts meg az éh oroszlán torkától, És az egyszarvú fenevadaktól, Mik mostan körülvettek nagy mőrdul, Ó, tarts meg engem! Melyért szent nevedet híven dicsérem, Az én atyámfiainak hirdetem, És a szent gyülekezetben tisztellem Felségedet.

12. Dicsérjétek, istenfélők, őtet, Jákób fiai áldjátok nevét, Izrácl népe, föld e felséget Mint Istenedet! Mert nem útálja a szegénynek ügyét, És tőle el nem fordítja szent színét, De ha kiált, meghallgatja kérését Nagy kegyesen.

13. Azért dicséretem rólad leszen Minden előtt a gyülekezetben. És én fogadásim semmiképpen Meg nem töretnek. A szegények esznek s' megelégesznek, Az istenkeresők téged dicsérnek, Él az ő lelkük, és bonned örvendnek Mindörökké.

14. E földi népnek minden serege Az Űr-hoz gyűl ez emlékezetre, És a pogányoknak nemzetsége Néki hajt fejet. Mert az Űr egyedül bír mindeneket, Övé az ország, ő a pogány népet Bírja, rajtuk megmutatván erejét Kezeinek.

15. A kövérek, kik megelégedtek, És kik már porrá lenni készültek, Dicsérnek téged minden szegények És nyomorultak, És minden ő maradéki azoknak Néked szolgálván térdet, fejet hajtnak, És firól-fira ők téged urálnak, Ó, nagy Isten!

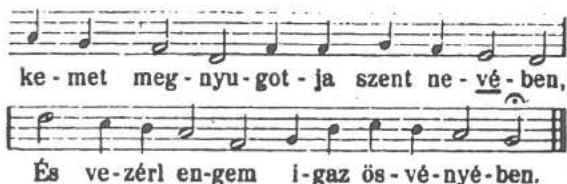
16. A következő nép jövendőben Te igazságotat dicséretben Magasztalják, tisztelik szívükben Az egész földön.

XXIII. ZSOLTAR

Modus II.

Bourgeois, Lyon 1547.

Az Úr én - né - kem ő - rí - ző pász -
 to - rom, A - zért sem - mi - ben meg nem
 fo - gyat - ko - zom. Gyö - nyö - rű szép me -
 zőn on - ge - met él - tet, És szép ki
 es fo - lyó - víz - re le - gel - tet, Lel -



ke - met meg - nyu - got - ja szent ne - vé - ben,
 És ve - zér! en - gem i - gaz ös - vé - nyé - ben.


2. Ha a halál árnyékában járnék is, De nem félnék még ő sötét völgyén is. Mert mindenütt te jelen vagy énvélem. Vesszöd és botod megvigasztal engem, És nekem az én ellenségim ellen Asztalt készítesz, eledelt adsz bőven.

3. Az én fejemet megkened olajjal, És engemet itatsz teljes pohárral, Jóvöltöd, kegyességed körülvészen, És követ engem egész életemben. Az Úr énnékem megengedi nyilván, Hogy mindéltiglen lakjam ő házában.

XXIV. ZSOLTÁR

Modus I.

Bourgeois, Lyon 1549



Az Úr bír ez e - gész föld - del És
 min - den ben - ne é - lők - kel. Ő - vé e

föld - nek ke - rek - sé - ge, Mit a ten - ge -
 ren é - pi - tett, Fo - lyó ví - zek - kel kö - rül
 vett, Mely - ben meg - lát - szik böl - cse - sé - ge.

2. Ki mégyen fel a szent helyre, Az Úr -
 nak ő szent hegyére, És vajjon kitől tisztel -
 tetik? Akinek tiszta ő szíve, És ártatlan az
 ő keze, Aki hamisan nem esküszik.

3. Ezt az Úr megáldja szépen, És az id -
 vezítő Isten Igazságát adja önéki. Ez pedig
 a boldog nemzet, Mely a Jákóbnak Istenét
 Keresi és szent színét nézi.

4. Világi kapuk, nyíljatok, Fejeteiket fel -
 tartásútok, Hogy o dicső király térjen bel! Mi -
 csoda dicső király ez? Seregeknek Istene ez,
 Nagy ennek hadi erőssége.

5. Ti kapuk, emelkedjétek, Fejeteiket fel -
 vessétek, Hogy o király belétek térjen! Ki -
 csoda o nagy királyság? Ez a Zebaóth ura -
 ság, Mely nagy az ő dicsőségében.

XXV. ZSOLTAR

Bourgeois, Lyon 1550.

Szi - ve - met hoz - zád e - me - lem És
 És meg nem szé - gye - nit - te - tem, Nem
 ben - ned bi - zom, U - ram; :||: Mert szé -
 ne - vet sen - ki raj - tam. :||: Mert szé -
 gyent nem val - la - nak, A - kik hoz - zád
 e - se - dez - nek. A - zok pi - ron - kod - ja - nak,
 A - kik hi - tet - le - nül él - nek.

2. Útaid, Uram, mutasd meg, Hogy el ne tévelyedjem; :||: Te ösvényidre taníts meg, Miken intézd menésem, És vezérelj engemet A te szent igaz ígédben, Oltalmazd életemet, Mert benned bízom, Úristen!

3. Emlékezzél jóvoltodból Nagy kegyelmességedre, :||: Emlékezzél irgalmadról, Mely megmarad örökké! Ifjúságomnak vétkét,

Kérlek, hogy meg ne említsed, Sőt nagy kegyességédet, Én Istenem megtekintsed!

4. Jó és igaz az Úristen Mindörökkönörökké, :: A bűnösöket térítvén Ő igaz ösvényire, És a nyomorultakat Életükben igazgatja, Nagy kegyesen azokat Az ő útában megtartja.

5. Az Istennek minden úta Kegyeség és nagy hűség :: Azoknak, kik mondására Gondot tartnak mindvégig. Énnékem kegyelmezz meg, Uram, a te szent nevedért, És bűnömet bocsásd meg, Ne ostorozz nagy voltáért!

6. Aki az Úristent féli És tiszteli szívében. :: Azt ő nagy híven vezérli Ő igaz ösvényében. Nagy békességben annak Minden jó bőven adatik, És ő maradékinak Gazdag örökség hagyatik.

7. Az igaz istenfélőknek Megjelenti titkait, :: És az ő benne hívőknek Megmutatja kötésit. Istenhez szemeimet Felemelem szüntelenül, Ő megőriz engemet, Lábam kivonszása a törbül.

8. Azért térj hozzám, Istenem! Tekints reám kegyesen, :: És kegyelmezz meg énnékem, Mert élek szegénységben! Nyavalyája szívemnek Napról-napra mind öregbül. Uram, add végét ennek, Végy ki engem ez inségbül!

9. Nyomorúságomat lásd meg. Tekintsd meg szükségemet, :: És bűneimet bocsásd meg, Mik szerzik e sérelmet! Tekintsd ellenségimet, Kik én nálamnál erősbek, És gyűlönek engemet, Kergetnek és kesergetnek!

10. Tartsd meg én lelkemet, Uram, Hogy én ellenségimtől :: Szörnyen meg ne csúfoltassam! Benned bizoni egyedül. Én ártatlan éltemet Őrizd meg, mert, bízom hozzád, És te Izraéledet Minden inségből kihozzad!

XXVI. ZSOLTAR.

Modus III.

Genl 1851.

Légy í - té - lóm, U - ram, Mert hü - ség -
 gel jár - tam, És él - tem nagy ár - tat - la -
 nul! A - zért hi - szem az Is - tent, Hogy
 ó en - ge - met meg - ment Min -
 den - né - mű hü - bo - rú - lul.

2. Próbálj és kísérts meg, Úgyemet nézd jól meg: Meglátod tisztaságomat! Vizsgáld meg veséimet, És próbáld meg szívemet, Hogy értsed indulatomat!

3. Látom szemem előtt Kegyelmisségedöt, És azon vagyok szüntelen, Hogy minden dolgaimban Járjak igazságodban, Ne vétsek Felséged ellen.

4. A hazug emberek Nálam nem kedvesek. A tettető csalárdokat Szívem szerint gyűlölöm, És nagy távol kerülöm Az álnoksággal járókat.

5. A gonosztevőknek És hamis népeknek Társaságukat gyűlölöm. Ő gyülekezetükben Nem ülök semmiképen, Sőt előttem sem szenvedöm.

6. Belső tisztaságban És ártatlanságban Én kezeimet megmosom. Tisztán téged dicsérlek, Áldozván Felségednek Oltárod körül forgódom.

7. Éneki felszóval, És víg hangossággal Magasztalom Felségedet, Néked adván hálaikat, Hirdetvén csudáidat, Mindenütt áldlak tégedet.

8. Uram, hajlékodat, Szeretem házadat, Holott lakol dicsőséggel. Szent helyedet kedvelöm, És azt feljebb becsülöm Minden e világi kincsnél.

9. Ostorodat, Uram. Fordítsd el énró-

lam, Ne büntess a bűnösökkel! Vélük ne vedd
lelkemet, Ne vedd el életemet A vérontó em-
berekkel!

10. Kiknek az ő kezei Rút bűnnel telje-
sek, És azon hányják eszüket, Hogy szegényt
elnyomjanak, Ajándékon kapdosnak, Mely-
lyel töltik jobb kezüket.

11. De én tisztaságban, Járok igazság-
ban, És élek nagy ártatlanul; Büntől magam
őrizem, Szabadíts meg hát engem Te nagy
irgalmasságodbul.

12. Az én lábam megáll, Tágas helyet ta-
lál És megmarad ösvényiben; Azért, Uram,
dícsérlek, És örömmel tisztellek A híveknek
seregében.

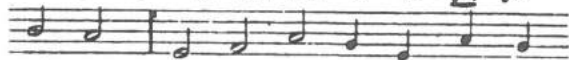
XXVII. ZSOLTÁR

Modus VII.

Bourgeois, Genf 1561.



Az Úr - is - ten az én vi - lá - gos
Ő é - le - tem - nek e - re - je, jól



sá - gom. És id - ves - sé - gem, hát ki -
tu - dom: Ki vol - na hát, a - ki - től

től fél - nék?
ret - teg - nék? Mi - dön a ke - gyet - len go -
nosz - té - vök, Mint el - len - sé - gim, én - re -
ám tör - nek, Hogy en - ge - met u - gyan meg -
e - gye - nek, Hir - te - len mind hát -
ra - ro - han - nak ők.

2. Hogyha táborral körülvennének is, De mégsem félno semmit én szívem. :: Ha szintén az ellenség közt volnék is, Mégis benned vetném reménységem. Egy dolgot kívántam én az Úrtól, Mit még mostan is kérek nagy bizván, Hogy lakhassam az Úrnak házában, Mig e földön élek jóvoltodból.

3. Melyet azért kérek, hogy én láthassam Az Úrnak felséges dicsőségét, :: És ő szent templomát látogathassam, Mely tisztességére építettett. Mert engem hajlékába takarít En

háborúságimnak idein, És elrejt engem rejt-
tekhelyein, Magas kösziklára felemelít.

4. És az én fejemet ő felemeli Ellenségi-
men, kik körülvettek, :: Azért az ő hajléká-
ban ónéki Felszóval áldozom és éneklek.
Uram, mikor hozzád felkiáltok, Figyelmete-
sen hallgass meg engem, Kegyelmezz meg,
légy gyámolom nékem, Midőn tehozzád szív-
ből öhajtok!

5. Te felőled mondja ezt az én szívem:
Keressétek az én szent színemet! :: Azért
nékem is ez igyekezetem. Hogy nézhessen,
Uram, szent színedet. Ne fordítsd el hát or-
cádat tőlem, Szolgádat ne vesd el haragod-
ban! Te vagy vigasztalóm nyavalyámban;
Segíts meg, Uram, ne hagyj el engem!

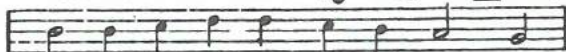
6. Mert mind atyám és anyám elhagy
engem, De az Úr kegyesen hozzávészen. ::
Mutasd meg, Uram, te útadat nékem. Ellen-
ség ellen tarts ösvényeden. Kívánságukra
ellenségimnek Ne adj engemet, mert sokan
vannak, Kik ellenem hamisságot szólnak,
Hazudnak és erőszakot tesznek!

7. Ha nem hittem volna, hogy még életen-
ben Jóvoltát az Úrnak meglátandom :: Az
élőknek földén: hát immár régen Odalett
volna minden én dolgom. Várjad azért bi-
zonnal az Urat, Légy vig és bátorságos
szívedben, Mert téged megtart a nagy Úr-
isten, Csak őtőle várjad oltalmadat.

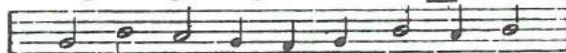
XXVIII. ZSOLTÁR

Modus II.

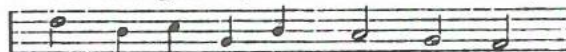
Genf 1551.

Hoz-zád ki - ál - tok, ke - gyés U-ram,

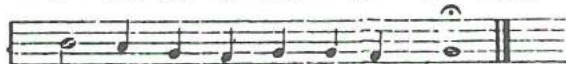
Én se - git - sé - gem és kő - vá - ram!

Hall-gass meg ke-gyel-me-sen en - gem!

Ne hall-gass el, mert el kell vesz-nem,



A - zok-hoz ha - son - ló lé - szek,

Kik-nek a ko-por-só he - lyek!

2. Midőn tehozzád esedezem, És kezeimet felemelem A te szentséges templomodban, Hallgass meg én imádságomban! Ne büntess a hitlenekkel, Ne verj a gonosztevőkkel!

3. Akik szólnak nagy nyájassággal, De szívük rakva általomsággal. Fizess meg azért önékik, Amint szinte megérdemlették! Add

meg ő kezük munkáját És álnokságuk jutalmát!

4. Mert az Úrral ők nem gondolnak, Dolgairól nem gondolkodnak, Keze munkáit nem tekintik, Mely önékik megfizettetik, Mert ők meg nem építtetnek, Hanem szörnyen megtöretnek.

5. Áldott légyen a nagy Úristen, Ki meghallgata kérésemben! Az Úr énnekem erőségem, Én paizsom és segedelmem, Örül szívem és énekben Dicsérem ötet szüntelen.

6. Az Úr én népemnek ereje, A Krisztusnak nagy erőssége. Tartsd meg azért a te népedet, És áldjad meg örökségedet. Legeltesd és vigasztald, És örökké felmagasztald!

XXIX. ZSOLTÁR

Bourgeois, Genf 1551.

Mos - tan ti ha - tal - ma - sak,
 Te - kin - te - tes nagy u - rak, Ad - ja -
 tok az Is - ten - nek Di - cső - sé - get.

ne vé - nek! Mint ha - tal - mas Is - ten -
Fél - je - tek tisz - tel - vén

te - ket Szent temp - lo - má - ban áld -
ő - tet!

já - lok, És tér - det, fe - jet hajt - sa - tok!

2. Az Úr szava megzendül, A vizeken megdördül, Mennydörgő dicsősége Elhat a nagy tengerre. Az Úrnak ily erős szava :: Nagy hatalmát megmutatja. Az Úrnak dördülő szaván Nagy volta meglátszik nyilván.

3. Az Úristennek szava A cédrusokat rontja, Töri a cédrusfákat, Libánuson állókat. A Libánus és Sirion :: Ugrándoznak borjú módon És mint az egyszarvú vemhe Tombol a sűrű erdőbe'.

4. Az Úrnak szava széjjel Sebes tüzlángot lövel, A pusztát megrettentí, A Kádest megrendíti. Az Úr szava úgy megzendül, :: Hogy a szarvas idétlent szül, Nagy harsogásától annak Az erdők felszakadoznak.

5. De az ő templomában Ő hívei mind-

nyájan Hirdetik nagy erejét, Beszéli dicsőségét. Az Úr tilt az özönvízen, :: Mint bíró ítélőszéken, Az Úrnak ő királysága, Örökké megáll országa.

6. Az Úr az ő népének, Erőt ad seregének, Őket híven megtartja, Békességgel megáldja.

XXX. ZSOLTÁR

Modus VIII.

Genf 155f.

Dí-csér-lek, U-ram, té-gé-det,

Mert te meg-tar-tál en-ge-met, És

ke-gye-sen fel-e-me-lél, El-len-sé-

gim-től meg-men-tél, És meg nem

en-ge-déd a-zok-nak, Hogy nya-va-

lyá-mon ví-gad-ja-nak.

2. Hogy felkiálték tehozzád, Nyavalyámat meggyógyítád. És hogy én csaknem a sírbe, Esném a halál töribe, Ismét feltámasztál engemet, Pokoltól megmentéd lelkemet.

3. Istenes hívek és szentek, Az Úrnak énekeljeteK, Áldjátok őtet mindvégig, Mert nem haragszik sokáig! Az ember alig gondolhatja, Mily hamar elmúlik haragja.

4. De az ő kegyelmessége Rajtunk megmarad örökké. Néha oly dolgom érkezik, Min este szívem bánkódik, De reggel, mihelyen felkelek, Azonnal víg örömet lelek.

5. Mikoron jó volna dolgom, Akkor vala vígasságom, Mert magamban azt ítéltém, Hogy ne lehessen esetem, Mert érzettem kegyességedet, Mellyel erősítéd hegyemet.

6. De hogy tölem szent orcádat, Elfordítád oltalmadat, Legottan én elijedék, Könyörgék és ígyen szólék: Mi hasznod, Uram, én vérembe, A halál ha temet verembe.

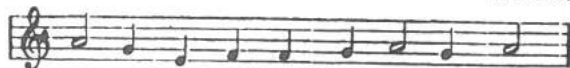
7. Uram, ha én porrá leszek, Tégedet hogy dicsérhetlek? Igazságod hogy hirdessem? Hallgasd meg, Uram, kérésem. Könyörülj rajtam, szabadíts meg, Légy kegyelmes, Uram, és tarts meg!

8. Az én siralmimat végre Fordítád boldog örömré. És szomorú zsákruhámat, Elvöd rólam bánatimat, Melyért, Uram, örökké áldlak, Mindenek előtt magasztallak.

XXXI. ZSOLTÁR

Modus III.

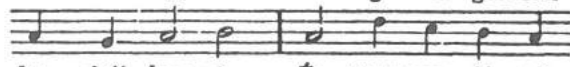
Geaf 1551.

U - ram, én csak te ben - ned bíz - tam,

Ó - rízz meg ke - gye - sen, Ne



es - sem szé - gyen - ben! I - gaz - sá - god - ban



for - dulj hoz - zá - m, És tarts meg jó - vol -

to - ból, Ments ki nya - va - lyá - im - ból!

2. Hajtsd én hozzám, Uram, füledet, Ó, én üdvösségem, Siess, tarts meg engem! Mutasd meg nagy erősségedet, Légy én erős követőm, Melyben bátran lakhassam!

3. Te vagy kösziklám, erősségem. Szent nevedért kérek, Vezérelj, hogy éljek! Szabadíts ki a törből engem, Melyet énnekem vetnek, Mert megtartómnak hiszlek!

4. Kezedbe ajánlom lelkemet, Mert nagy ínségemben Megtartál, Úristen. Azoktól meg-

vonszom szívemet, Akik élnek hívságban, És csak bízom Uramban.

5. Örvendezek nagy vígasságban, Vígadok szívemben, Irgalmadra nézvén. Ha megtekintesz nyavalyámban, Szívemet megismered, Sérelni megenyhited.

6. Nem ejtesz engemet kezükben Én ellenségimnek, Kik engem gyűlölnek, Sőt minden ellenségim ellen Útat adsz lábaimnak, Hogy meg ne akadjanak.

7. Nagy szükség nyomorgat engemet, Melyben elbágyadtam. Kegyelmezz meg. Uram! Az én orcám elrepedezett, Lelkem elvajutt,* elhott, Az én hasam meghíjolt.

8. Elfogyok keserűségemben, Életem rövidöl Sérelnem majd megöl. É nagy méltatlan büntetésen Én szívem elszakadott, Minden csontom megbomlott.

9. Minden én ellenségim között Gyaláznak szomszédim, Félnek ismerősim, Kik midőn látnak a ház előtt, Félretérnek előlem, Nem jönnek szembe vélem.

10. Énrólam elfelejtkeztenek, Mint egy holt emberről, Csúfolnak veszettül. Mint egy törött edényt, elvetnek. Hallom, hogy szidalmaznak, Nékem félelmet hoznak.

11. Mert tanácsot tartnak énrólam, Végezést végeznek, Hogy elveszessenek. De te

vagy az én bizodalمام, És megvígasztalsz engem, Én kegyelmes Istenem!

12. Kezedben vagyon én életem. Ellenségim ellen Tarts meg kegyelmesen! Ne adj azok kezébe engem, Akik szörnyen gyűlölnek, És szüntelen kergetnek!

13. Világosítsd orcádat rajtam, És szolgáljál tégy jól Te nagy irgalmadból, Hogy soha meg ne csúfoltassam, Mert tehozzád kiáltok, Tőled oltalmat várok!

14. Szégyenítsd meg a gonoszokat! Rontsd meg szándékukba' Hányd a koporsóba, Kik az istenes jámborokat Nevetik és csúfolják, És szörnyen rágalmazzák!

15. Felette nagy a te jóvoltod, Kit tartasz híveknek, Akik téged félnek, És nagy a te irgalmasságod, Melyet azok jól látnak, Akik tebenned bíznak.

16. Tenálad azokat elrejtéd, Megőrzöd kegyesen A kevélyek ellen. Hajlékodba őket beveszed, Hogy a kegyetlen nyelvek Őket meg ne sérthessék.

17. Dicsőség adassék az Úrnak, Ki tart oltalmában, Mint egy szép városban, Melynek erős bástyái vannak, Hogy aki abban lakik, Senkitől nem bántatik.

18. Félelmes futásomban mondek: Tőled elvetettél. Rám nem nézsz szemekkel. De te-

nálad kegyelmet lelek, Meghallád könyörgésem, És megadád kérésem.

19. Szeressétek az Urat, szentek, Ki megtart híveket, Büntet kevélyeket! Hát jó reménységben legyetek, Higgyétek szívetekben. Megvígáztat az Isten.

XXXII. ZSOLTÁR

Ó, mely bol-dog az oly em-ber él-
 té-be, A-kit az Is-ten be-vett
 ke-gyel-mé-be, És meg-bo-csá-tá
 az ő vét-ke-it, És be-fe-dez-te
 min-den hü-ne-it! Bol-dog, a-ki-nek
 ő nagy ha-mis-sá-ga Is-ten-től nincs

né - ki tu - laj - do - nít - va, És ki - nek
 csa - lárd - ság nincs szí - vé - ben. Tet - te - tés
 nél - kül jár é - le - té - ben.

2. Hogy bűnömet el akarám hallgatni, És neked meg nem akarám vallani, Ottan csontjaim elszáradának, Soksága miatt én siralimimnak, Mert éjjel-nappal kezed nehéz volta Nagy bűneimért rajtam fekszik vala, Bennem elfogya minden erősség, Mint nyári hévségben a nedvesség.

3. De hogy bűnömet előtted megvallám, És nagy vétkeimet el nem hallgatám, De híven előbeszélém neked, Ottan bocsánatot nyerek tőled. Azért az Úristennek minden hívek Könyörögjenek, míg vagyon idejek, Mert ha nagy árvizek jönnének is, De nem árthatna ezeknek mégis!

4. Te vagy oltalmam, őrizz meg engemet, Minden gonosz ellen tartsd meg lelkemet, Vigasztalj meg, hogy örvendezhessek, És vígan néked énekelhessek! Tanítlak téged, úgymond az Úristen, És vezérellek az igaz

ösvényen, Szememmel mindenkor rád vigyázok, Igazgatlak, reád gondot tartok.

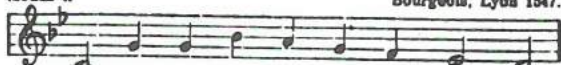
5. Ne legyetek olyak, mint az öszvérek, És a lovak, kiknek nincsen értelmek, Kiknek zabolát vetnek szájukra, Hogy ne nyargalhassanak szájukra! A gonosznak szintén ez nyavalyája, Amely ötet szájára nem bocsátja; De körülveszi az Úr kegyelme, Akinck ő minden hiedelme.

6. Örüljétek azért az Úristenben, Igaz hívek, legyetek nagy örömben, Vigadjatok és énekeljétek, Akiknek vagyon tiszta szívetek!

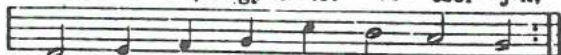
XXXIII. ZSOLTÁR

Modus I.

Bourgeois, Lyon 1547.



No - sza, is - ten - fé - lő szent hí - vek,
Mert il - lik, hogy ő - tet di - csér - jék,



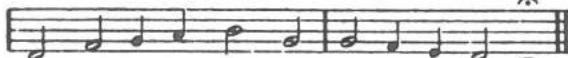
Ör - ven - dez - ze - tek az Úr - nak, :||
Kik ö - rül - nek i - gaz - ság - nak!



Ald - já - tok a - zér - tan Han - gos



ci - te - rá - ban! Az Úr ál - das -



Cím - bal - mi zen - gés - ben Ma - gasz - tal - tas - sék.

2. ÉnekeljeteK neki vígan Gyönyörű szép új éneket! :: Szép hangicsáló szerszámokban MondjateK ékes verseket! Mert igaz mondása, Állhatatos dolga: Amit az Úr szól, Megáll igazságban, Minden dolgaiban Cselekeszik jól.

3. Szereti ő az igazságot, Az ítélet nála kedves, :: Dolgában tart irgalmasságot, Mellyel mind e világ teljes. Az Úrnak ígéje Egeket teremte, Melyeket ott fenn Szájának lelkével Nagy szép seregekkel Szerze ékesen.

4. Az Úristen mint egy tömlőbe Szorítja a tenger vizét, :: Elrejtí mint egy kincses helybe Ő mondhatatlan mélységét. Minden földi népek Az Urat féljéteK Mind e világon, Valakik s hol lakteK, Őtőle tartsatok, Szorgalmatoson!

5. Mert mihelyt ő csak egy ígét szól, Azonnal megleszen minden, :: És valamit ő megparancsol, Nagy hamarsággal meglészen. Pogányok tanácsát És minden szándékát Az Úr megtöri; És amit a népek Magukban végeznek, Semmivé teszi.

6. De az Úristennek tanácsa Megmaradand mindörökké, :: És megáll minden gondolatja, Kiterjed minden időkre. Boldog az a nemzet, Ki ily Urat szeret Mint ő Istenét; Boldog a nemzetség, Kit kedvel e Felső Mint örökségét.

7. Az Úristen magas mennyekbül Alátekint szemeivel, :: E világra néz onnan felül * Minden nemzetekre széjjel. Szép *palotájából* Szeme aláfordul E széles földre, Nagy dicsőségesen, Vigyáz nagy fényesen Az emberekre.

8. Mert önnönmaga erejével Formálta az ő szívüket, :: És minden Ó dolgukra nézell,* Látja cselekedetüket. Az országló királ' Nagy sűrű táborral Meg nem tartatik, És az erős vitéz Az ő erejéhez Itt nem bízhatik.

9. Aki ő gyors lovában bízik, Megcsalatozik dolgában :: Aki karjával dicsekedik, Meg nem tartatik a hadban. De a nagy Uristen Népero szüntelen Néz szemeivel. Akik benne bíznak, És hozzá folyamnak, Nem felejtí el.

10. Gondot tart rájuk s a haláltól Megtartja őket éltükben, :: Szükségtől és éhenhalástól Órzi a drága időben. Lelkünk azért várja, Szüntelen óhajtja Az Úr oltalmát, Ki paizsul végre Eljő segítségre, Ad diadalmat.

11. Azért öbenne a mi szívünk Igen övendez szüntelen, :: Mert ő minékünk reménységünk, És bízunk ő szent nevében. Nagy

kegyelmességed Mirajtunk bővítsd, Légy
mi gyámolunk! Ne hagyj szükségünkben,
Segíts meg éltünkben, Mert téged várunk!

XXXIV. ZSOLTÁR

Modus I.

Genf 1551.

Min - den - ko - ron ál - dom Az
U - rat, míg en - gem él - tet, És
az ő szent di - csé - re - tét Szá -
jam - ban hór - do - zom. Di - cse - ked -
vén áld - ja Lel - kem jó - vol - tát
az Úr - nak, Mit a sze - gé - nyek
hál - la - nak, És ö - rül - nek raj - ta.

2. Magasztaljuk vígan Az Úrnak áldott szent nevét, És véghetetlen kegyelmét Dicsérjük mindnyájan! Mert midőn keresném, És kérném az én Uramat, Meghallá kiáltásomat, És megtarta engem.

3. Kik az Úrra néznek, Tőle megvívástaltnak, Soha orcáik azoknak Meg nem szégyenülnek. A szegény kiálta, És meghallgatá az Isten, El nem hagyá inségében, De megszabadítá.

4. Az Isten angyali Hívek körül tábornak, Istenfélőket megtartnak Mint Isten követi. Lássátok az Úrnak Jóvoltát, és kóstoljátok, Mert bizony boldogok azok, Kik őbenne bíznak!

5. Féljétek az Urat Mindnyájan, hívek és szentek, Mert nem lesz soha szükségek Kik félik hatalmát! Az oroslánoknak Gyakorta szükségük esik, De kik az Istent tisztelik, Meg nem fogatkoznak.

6. Én fiaim, jertek, Hallgassatok beszédemre, Megtanítlak szent életre, Hogy Istent féljétek! Kicsoda az ember, Ki hosszú életet kíván, És minden ő dolgaiban Jó állapotot kér?

7. Őrizd meg nyelvedet A gonosz rágalmazástól, Óvd ajakid álnokságtól, Meg ne sértsd más hírét! Tégy jól, gonoszt gyűlölj,

Békességet kérj és kövess! És hogy Istennél légy kedves, Tisztességnek örölj!*

8. Az Isten szemei Látják a gonosztévőket, És ő emlékezetöket A földről eltörli. A jókat nem hagyja, Kik őhozá tiszta szívből Kiáltnak nagy inségükből: Mind megszabadítja.

9. Közel az Űristen A töredelmes szívekhez, És a sérelmes lelkekhez Segítséggel leszzen. Az igaznak itten Ő nyavalyája sokasul, De minden nyomorúságbul Kimentti az Isten.

10. Mert megőriztetik Az ő csontja az Istentül, És csak egy is azok közül Néki meg nem szegik. De a gonosztévöt Az önnön vétke megöli, Ki az igazat gyűlöli, Elvész idő előtt

11. Megtartja az Isten Éltüket ő szolgálinak, Akik csak őbenne bíznak, Nem esnek szégycnben.

XXXV. ZSOLTÁR

Genf 1351.

Pe - relj, U - ram, per - lő - im - mel,
 Har - colj én el - len - sé - gim - mel,



Te pa - i - zso - dat ra - gadd e - lö,
 Én se - ge - del - mem - re állj e - lö!
 Dár - dá - dat nyujtad ki ke - zed - del,
 El - len - sé - gi - met ker - gesd el!
 Mond - jad ezt az én lel - kem - nek :
 Té - ge - det én meg - se - gít - lek!

2. Szégyenítsd meg, Uram, őket, Kik kergetik életemet, És akik reám fenekednek. Nagy szégyennel hátratrérjenek! Mint a szél a könnyű polyvát, Széjjelszórja a föld porát: Így a nagy Isten angyala Őket széjjel futamtassa!

3. Ő útjuk legyen sötétség, És oly sikamló, mint a jég. És az Isten angyala őket Kergesse, rontsa meg fejüket! Mert nékem hálót vetettek, És mély árkot készítettek,

Hogy életemben ok nélkül Megejtsenek kegyetlenül.

4. Engedjed, hogy a hitetlen Essék veszélybe véletlen, És azon hálóba akadjon, Mit nekem vetett, hogy megfogjon! Essék be azon árokba, Mit nékem ásott utamba! És örvendez az én lelkem Az Úrban, ki megtart engem.

5. Minden én tetemem mondja: Hozzád hasonló ki volna? Uram, ki a szegényt megtartod, Az erősből megszabadítod. A nyomorult szükölködött A kóborlótól megmentöd. Hamis tanúk feltámadnak, És sok gonoszt reám fognak.

6. A jóért ők gonoszt adnak, Hogy lelkemtől megfosszanak: Noha midőn megbetegültek, Zsákba öltöztem öretek. Ó inségükben bőjtöltem, És örettük könyörögtem, Mint atyámfiaát úgy szántam, Gyakorta hozzájuk jártam.

7. Gyászbán jártam lehorgadva, Mint ki az anyját siratja, De ők szomorú esetemen Örülnek és gyűlnek seregben. Hát megül a gonosz népek Engemet szörnyen nevetnek, Ártatlan lévén, nem szánnak, Sőt csúfolnak és szaggatnak.

8. A képmutató galibák Fogukat rám csikorgatják, És rajtam nagy csúfságot üznek, Kik csak zabálódást keresnek. Uram, míg né-

zed ezeket? Jövel, tartsd meg én lelkemet, Egyedül voltom tekintsd meg, Ez oroszlánoktól ments meg!

9. Dicsérlek téged szüntelen. Nagy sűrű gyülekezetben, És nagy roppant sereg nép előtt Téged dicsérlek minden fölött. Ne engedd, hogy örüljenek, Akik ok nélkül gyűlölnek, Ellenségimet fordítsd el, Ne hunyorgassanak szemmel!

10. Mert nem szólnak békességre, De álnok szívük néz erre, Hogy ők azokat háborgassák, Kik békével e földet lakják. A hitlen népek soksága Száját szörnyen reámtátja. Kiáltnak rajtam ha-ha-hát, Mondván: szemünk jó dolgot lát.

11. Úristen, látod ezeket: Fedd meg vesztettségüket, Kezed szájukra ne eressze, És tőlem, Uram, ne légy messze! Serkenj fel, Uram, és kelj fel, És ments meg ítéleteddel! Úgyemnek jóvoltát lássák Ellenségim, noha bánják.

12. Ítéld meg igazságodban, Ne nevéssenek meg vígan, És ne mondják nagy hahotával: Bényeltük őtet éh torkunkkal! Mind megszegyeníttessenek, Kik örülnek inségemnek, Öltözzenek gyalázatba Ellenem kevély voltukba!

13. És azok énekeljenek, Kik igazságnak örülnek, Mondván: hála legyen az Úrnak, Ki

nyugalmat ad szolgájának. Én nyelvem igazságot, Hirdeti nagy jóvoltodat, És dicséretedet híven Éneklek minden időben.

XXXVI. ZSOLTAR

A 68-ik zsoltár dallamára: Hogyha felindul az Isten.

1. A gonosztevőnek dolgán Eszembe veszem azt nyilván, Hogy Istenre nincs gondja. Magában felfuvalkodik, Bűnoitől meg nem szűnik, A híveket utálja. Hamis és hazug beszéde, Jó tanulsághoz nincs kedve. És nem jár igazsággal; Hívságot gondol ágyában. Foglalatossá gonosz útban, Semmi bünt ő nem utál.

2. Uram, a te nagy jóvoltod Az égig ér, igazságod Mind a felhőkig felhat. Mint a hegy, te igazságod, Törvényed mélység, megtartod Az embert és a barmat. Te kegyességed mily drága! Azért a te szárnyad alá Az emberek folyamnak, Kik jól megelégtetnek. Mint bő vízzel, legeltetnek Javaival háznak.

3. Nálad az élet kútfeje, Világodnak nagy ő fénye, Mely nekünk szépen fénylik. Bővítsd rajtuk kegyességed, Akik jól ismernek téged, Neved szívvel tisztelik! Ne hagyj, hogy a

kevély lába Reámrohanjon hatalma, Ne tapodjon a földre; Adjad, hogy a hitetlenek Megessenek, sülyedjenek, Fel se keljenek többé!

XXXVII. ZSOLTÁR

Modus I.

Lyon 1558.

Ne bosz - szan - kod - jál a go -
nosz - te - vők - re, Mi - dőn ő - né - kik
jól va - gyon dol - guk! Ne nézz bú -
la - kod - va sze - ren - sé - jök - re,
Ha lá - tod, hogy job - bul ál -
la - po - tuk! Mert mint a szé - na -

fű le - vá - gat - tat - nak, És mint a
zöld fű, ha - mar el - hull - nak.

2. Tégy jól és bízzál erősen Istenben, És békével élhetsz ez országban: Jó szerencséd lesz minden életedben. Örvendj az Úrnak nagy jóvoltában, És valamit kérsz tőle, mind megnyered, Mindent megad, amit kíván szíved.

3. Támaszd csak az Istenre minden dolgod És bízzál kétség nélkül őhöz, Mert ő megcselekedendi, meglátod: Ártatlanságod világra hozza, Hogy igazságod ugyan lássa minden, Mint a fényes nap fénylik délszínben.

4. Bíz Istenre és légy csendes szívedben És reménységedet vedd ő benne! Ne haragudjál jó szerencsésjeken Azoknak, akik élnek kedvükre! Ne gondold semmit az ő életükkel, Hogy velük együtt bűnbe ne essél!

5. Mert a gonoszok mind eltöröltetnek, De akik a nagy Istenben bíznak, E földnek azok örökös lesznek, A gonosztévők szörnyen elhullnak; Majdan, ha ő helyüket megtekinted, Ahol laktanak, üresen leled.

6. De a földet örökségül a hívek Bírják és nagy békességgel lakják, És ők szép csendességben gyönyörködnek; De azon ólálnak a hamisak, Hogy az igazat ejthessék veszélyben, Csikorgatják fogukat ez ellen.

7. De az Isten ezeket megneveti, Mert látja hogy napja elközelget, Mely nap ezeknek egyszer végét veti. A hitetlen kivonssza fegyverét, Kézivét megvonssza, hogy ő megölje A szegényt és azt szörnyen megölje..

8. De az önnön fejőre visszafordol, És tulajdon szívét általjárja, És az ő erős kézive megromol. Jobb az igaznak kiseded jószága, Amellyel ő ékes csendességben él, A hamisaknak gazdag kincsüknél.

9. A gonoszoknak karjuk megrontatnak, Erejükkel meg nem menekednek, De az Úr oltalmuk az igazaknak, Mert idejüket tudja ezeknek, Minden napjait nekik feljegyzette, Örökségük megmarad örökké.

10. Gonosz időben is káruk nem leszen, És soha meg nem szégyenítettnek. Megelégítettnek a szűk időben, De az istentelenek elvesznek, A füstbe mennek és úgy elolvadnak, Mint a kövére a kis báránynak.

11. Az istentelen sok kölcsönt felvészen, De igazán soha meg nem fizet. Az igaz örömet ad és jól téssen: Annakokáért ez áldott

nemzet Örököse leszen a zsiros földnek, De a hitetlenek mind elvesznek.

12. Mert ő járását az Úr igazgatja, És az ő útait jól vezérli, Tántorodástól őt megoltalmazza, Mert ő ennek életét kedveli. Noha esik néha botránkozása, El nem vész, mert az Úr kézen tartja.

13. Gyermekek voltam és immár megvénhedtem, De én nem láttam soha szükségét Az igaznak, és én soha nem leltem, Hogy ő magva koldulná kenyerét. Kölcsön ad és minden napon jól tészén, És ő magvát megáldja az Isten.

14. Hagyd el hát a gonoszt és tégy minden jót, Hogy mindörökké te megmaradhass, Mert az Úristen szeret igazságot, És az igazhoz igen irgalmas, De a hamis és istentelen ember Mind cselédestül veszedelmet nyer.

15. Az igazak e földet mind megnyerik, És lakják, mint ő örökségüket. Az igaznak szája nem hívalkodik, Hanem mindenkor szól bölcseséget. Ő nyelve nem szól semmi mulatságot, De szüntelen beszél igazságot.

16. Az Úr beszédét ő szívébe veszi, Azért soha el nem tévelyedik. A gonosz mint tolvaj, az utat lesi, Az igaz emberre ólálkodik, Azon gondolkodik, hogy megfoghassa, És mint egy farkas megszaggathassa.

17. De az Isten nem bocsátja kezében,

Az ítéletben is nem engedi, Hogy ő ügyének gonosz vége légyen. Bizzál hát hozzá és engedj neki: Pelemel téged, hogy bírjad a földet, Megládd a gonoszoknak vesztöket!

18. Én jól megszemlélem a gonosztévőt, Ki elfelkele és elterjede, És hogy mint zöld borostyánfa, úgy felnőtt; És hogy másszor elmenék mellette, Oda lón, a helyet széjjel-nézellém,* De őt semmiképpen ott nem lelém.

19. Elj igazán, légy hű és tökéletes, És nagy jól léssen tenéked dolgod, Békességed léssen nagy örvendetes. A gonoszok vallnak csalatságot, Mert ők szertelen nagy inségbe esnek, És végre teljességgel elvesznek.

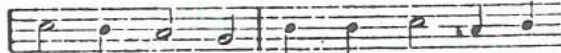
20. Mert az Úr oltalma az igazaknak És őket megmenti inségükből, Vélük vagyon és tőle megtartatnak, És hogy őhöz folyamnak szívből, A gonosztevőktől megszabadítja, És jelenvoltával vígasztalja.

XXXVIII. ZSOLTÁR

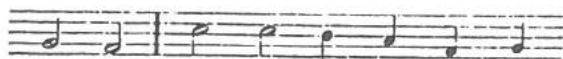
Bourgeois, Lyon 1540.



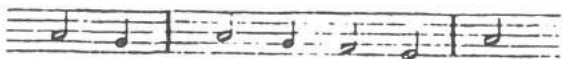
Ha - ra - god - nak nagy vol - tá - ban



Meg - in dul - ván, Ne feddj meg, U - ram,



en - gem! Bú - sult ger - je - de - zé -



sed - ben Rám te - kint - vón, Ne



bűn - tess meg, Is - te - nem!

2. Nyilaid belém lövtek, Mik szereznek Ennekem nagy sérelmet. Kezeid nagy súlyossága Hátam nyomja, És sanyargat engemet.

3. Testemnek semmi részében Épség nincsen Te nagy haragod miatt. Csontjaim elhábtorodtak, Nem nyughatnak Én nagy bűneim miatt.

4. Mert az én nagy gyarlóságim És bűneim Fejem felülhaladták, Miknek nehéz, terhes voltát, Súlyosságát Tagjaim nem bírhatják.

5. Én sebeim elsenyvedtek, Megbűzhödtek, Mi miatt nagy siralmom, De ezeknek indítója, Szerző oka Az én nagy bolondságom.

6. Én nyavalyáim gyötrenék; Legörbítnek Mi miatt nagy kint látok. Minden napon gyászruhában Járok sírván, Sérelmimben óhajtok.

7. Mert elvajudtak ágyékim, Fájnak bélim, Mik szintén elszáradtak, Úgy hogy én egész testemben Épség nincsen, Tagjaim elbúgyadtak.

8. Igen elerőtlenedtem És törődtem E mondhatatlan kínban, Sírok, ordítok szüntelen Én szívemben E szertelen nyavalyán.

9. Minden mostani kérésem, Én Istenem, Vagyon szemeid előtt, És minden fohászzkodásom S óhajtasom Tőled el nem rejtetött.

10. Szívem nyugalmat nem lelhet, Igen reszket, Minden erőm elfogyott, Szemeim világossága, Vidámsága Éntőlem eltávozott.

11. Minden én felebarátim És rokonim Tőlem eliszonyodnak, Atyámfiái, szomszédim, Ismerőim Mellőlem távol állnak.

12. Akik életemre törnek És kergetnek, Hálót vetettek titkon, És akik engem gyűlölnek, Bút szereznek Énnekem minden napon.

13. Melyben siketnek kell lennem És fülelnem, Noha nagy szitkot hallok, Szájammal szólni sem merek, Csak veszteglek, Mint a néma, hallgatok.

14. Mint a siket, olyan vagyok, Amit hallok, Hallatlanná kell tennem, Mint akinek mentségére Nincsen nyelve, Ollyá kell nekem lennem.

15. De én az Istenben bízom, És elvá-

rom, Hogy kérésem meghallja. Mert szívem hozzá emelem És elhiszem, Hogy szükségem meglátja.

16. Ezt mondom, Uram, és kérlek, Hogy im ezek Ne nevéssenek rajtam! Mert ha lábam megbotlanék, Vagy megesnék, Gajdolnának énrólam.

17. Hogyha így kell sántikálnom És bajlódnom, Félek azon, hogy nékem Én szívem elkeseredik És megsérszik, Siralmas lesz életem.

18. Hamisságomat megvallom, Nem tagadom Gonosztéteményimet. Bűneim miatt lett sebek Kesergetnek És gyötronek engemet.

19. Az én ellenségim élnek És örülnek, Erősödnek óránként, Akik ok nélkül gyűlölnek, És rámtörnek, Sokasulnak naponként.

20. Ezek reámdühödtenek És kergetnek, Kikkel én sok jót tettem, De azt csak azért művelik, Mert irigylik Hogy én a jót követtem.

21. Uram, ne hagyj el engemet! Nézd ügyemet, Mert egyedül hagyattam! Kérlek, légy irgalmas nékem, Én Istenem, Mert csak tebenned bíztam!

22. Azért tőlem ne állj messze, Szánj meg végre, Én kegyelmes Istenem! Segedemmeddel ne késsél, Siess, jöjj el, Én édes idvességem!

XXXIX. ZSOLTÁR

Genf 1562.

Ma - gam - ban el - vé - ge - zém
és mon - dám : Hogy dol - gom meg - tar - tó - z - tat -
nám, Hogy nyel - vem oly i - gét ne
ej - te - ne, Mely én - ne -
kem bút szer - ze - ne, Én szá - jam - ra
za - bo - lát ve - lőt - tem. Míg
a hit - len áll e - lőt - tem.

2. Én mint a néma, vesztég hallgaték.
Még a jóról sem beszélék, Sőt fájdalmam is
titkolnom kelle, Min sérelmem öregbüle, Ég

vala szívem, hogy meggondolám, Eltűzesül-
vén ezt mondám:

3. Mutasd meg, Uram, éltemnek végét,
És meddig éltetsz engemet! A napok számát
jelentsd meg nekem! Míg kell e világon él-
nem, Mert időm nálad csak egy arasznyi,
Előtted életem semmi.

4. Bizonyára múlandó az ember, Ki ma-
gának sokat ígér. Mint az árnyék, az ember
elmúlik, Mégis szorgalmatoskodik, Sokat
gyűjt és sok marhát rak össze, Nem tudja,
kié lesz végre.

5. Uram, hát nékem kiben kell bíznom?
Nincs kívüled végességom. Ments ki engem
minden vétkeimből, És a bolondok nyelvétől
Őrizz meg, hogy ők ne csúfoljanak, Midőn
ez inségben látnak.

6. Mint a néma, hallgatok erősen, Szájam
fel sem nyitom, mert én Tudom, hogy ezt
mind te cselekedted. Csapásod rólam elve-
gyed! Mert kezdednek kemény volta miatt
Minden életem ellankadt.

7. Mert midőn te megfedded az embert
Az ő nagy gyarlóságáért, Azonnal elvész szép
ábrázatja, Mint a molytól a szép ruha.
Lám, az ember mely igen múlandó, Semmi
dolga nem állandó.

8. Hallgasd meg, Uram, könyörgésemet,
Kérésemre ne légy siket! Mert előtted vendég

és zarándok, Mint atyáim, olyan vagyok.
Szünjél meg tőlem, hadd vegyek erőt Az én
kimúlásom előtt!

XL. ZSOLTÁR

Modus II.

Genf 1551.



Vár - ván vár - tam a fel - sé -
ges U - rat, És i - me hoz - zám for -
du - la, Ke - gyel - me - sen meg - hall -
ga - ta, És meg - mu - ta - tá
raj - tam jó - vol - tá, Ki - vön a
mély ve - rem - ből És a sá - ros ler -
tő - ből, És én lá - ba - i -

mat Szép e - gye - nes kő - re El -
 fel - he - lyez - tet - te, Ve - zér - l - vén
 ú - ta - mat.

2. Én szájamba ada új éneket, Istenünk dicséretire, Hogy akik hallgatnak erre, Higygyék és féljék ő Isteneket. Boldog, aki az Urban Bizik, szemét elhajtván A kevély népektül; Kiknek minden dolgok Hazugságra hajlók, Tőlük távol kerül.

3. Csudatételidnek sok ő száma, És nagy böles gondolatidnak, Hozzánk való jóvoltodnak Sokságát senki meg nem mondhatja. Ha elkezdem számlálni, Nem tudom kimondani, Mert te nem kívántad A sok áldozatot, De hogy fogadjak szót, Fülemet megfúrtad.

4. Az égő áldozat nincs kedvedben, Á bünért valók sem kellők. Akkor mondom: im; eljövök, Rólam irás van a törvénykönyvben, Hogy akarated tegyem, Én kegyelmes Istenem! A te törvényedben Gyönyörködik lakem, És örvendez szívem A te szent igédben.

5. Nagy sok népek gyülekezetiben Igazságod kihirdettem, Meg nem tartóztattam nyelvem. Jól tudod, hogy én minden időben Jót voltod magasztaltam, Soha el nem hallgattam Te idvességedet, Hűsőséggel hirdettem, Mindennek beszéltem Nagy kegyességedet.

6. Uram! tőlem irgalmasságodat Ne vond meg, tarts meg kegyesen, Igazságod megőrizzen! Számptalan gonosz reámáradott, Sok nyavalya körülvött, Reám nagy sok inség jött, Melynek nincsen száma, Mint hajam szálinak, Mik fejemen vannak, Szívem is elhagya.

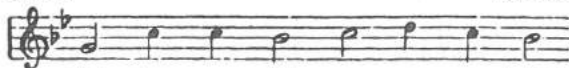
7. Könyörülj rajtam, kegyes Istenem! Siess, jöjj segedelmemre, És juttasd nagy szegénységre, Akik halálra keresik lelkem! Szörnyen hátratérjenek, Kik káromon örülnek, És kik inségemen Úznek nevetségét, Kialtnak veh-veh-véht,* Jutalmuk dög legyen!

8. Hogy tebenned mind örvendezzenek, Akik tisztelnek tégedet, Szeretik idvességedet, Mondván: dicsőség legyen Istennek! Noha én szegény vagyok, És én szükségim nagyok, De rám gondot visel Az Úr, én megtartóm, Jövel, szabadítóm, Úristen, ne késsél!

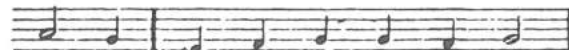
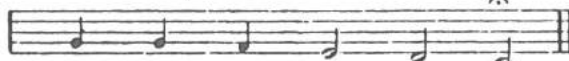
XLI. ZSOLTÁR

Modus I.

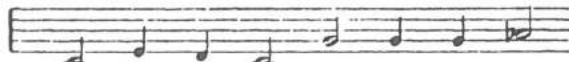
Genf 1531.



Bol - dog, a - ki a nya - va - lyást

hí - ven Szán - ja In - sé - gé - ben,Mert szük - sé - gé - ben ő - tet is - mét - len

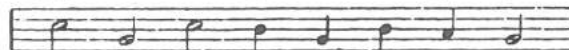
Meg - men - ti az Is - ten.



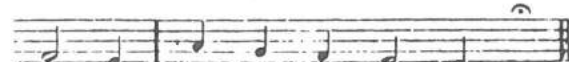
Meg - tart - ja él - tét, és ez or -



szág - ba' Lesz jó ál - la - pot - ja,



El - len - sé - gi - nek kí - ván - sá -



gá - ba, Nem ad - ja mar - ká - ba.

2. Fájdalmában az Isten megtartja, Szépen felgyógyítja, Betegágyát fordítja öröme És jó egészségre. Azért így szólok neked, Istenem: Kegyelmezz meg nekem! Gyógyítsd meg, Uram, én betegségem, Mert igen vétkeztem.

3. Én ellenségim szidnak engemet, Örülnek vesztemet. Mondják: halála ennek ha jó el? Neve mikor vész el? Meglátogattak engem nyájasan, Hazugságot szólván, Minden dolgaimat megszemlélték, Aztán kifecsegték.

4. Mindnyájan én ellenem suttognak, Reám ólálkodnak, Szereznek, kérnek nekem bánatot És háborúságot. Mondván: az ő büninek soksága Fájdalmának oka, Ihol fekszik az ő kórágýába', Már fel nem kél soha.

5. Egy pedig, aki barátom vala, Kiben bízom vala, Kit tápláltam, és ette kenyerem, Lábat vet énnékem. Légy kegyelmes azértan, Úristen, Ily nagy szükségemben. Gyógyíts meg, hogy valaha nékiek Én megfizethessek.

6. De hozzám jó kedvedet ismerem, Ezen is jól értem, Mert ellenségemnek oka nincsen, Hogy rajtam örvendjen. Tisztaságomban engem megtartasz És megszabadítasz, És szemid eleibe állatsz Örökké el nem hagysz.

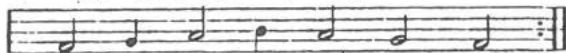
7. Aldott légy, Izráelnek Istene, Most és mindörökké! Szent neved dicsértesség mindenben, Amen és úgy legyen!

XLII. ZSOLTÁR

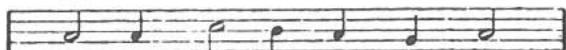
Geaf 1551



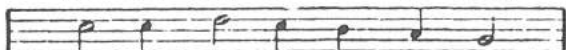
Mint a szép hi - ves pa - tak - ra
Lel - kem úgy ó - hajt U - ram - ra,



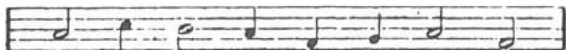
A szar - vas kí - ván - ko - zik, ::
És hoz - zá fo - hász - ko - dik.



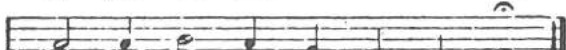
Te - hoz - zád, én is - te - nem,



Szom - jú - ho - zik én lel - kem,



Vaj - jon szí - ned e - le - i - ben



Mi - kor ju - tok, é - lő is - ten?

2. Könnyhullatásim énnékem Kenyerem éjjel-nappal, :: Midőn azt kérdik éntőlem: Hol Istened, kit vártál? Ezen lelkem kiontom, És házatad óhajtom, Hol a hívek seregében Örvendek szép éneklésben.

3. Én lelkem, mire csüggedsz el? Mit keresgesz ennyire? :: Bízál Istenben, s nem hágy el, Kiben örvendek végre, Midőn hozzám orcáját, Nyujtja szabadítását. Ó, én kegyelmes Istenem, Mely igen kesereg lelkem!

4. Mert terólad emlékezem E Jordánnak földéről, :: Szent helyedre igyekezem E Hermon kis hegy mellől. Mélység kiált mélységet, Midőn én fejem felett A sok sebes víz megindul, Mint egy erős hab, megzúdul.

5. Sebessége árvizednek És a nagy zúgó habok :: Enrajtam összeütköznek, Mégis hozzád óhajtok. Mert úgy megtartasz nappal, Hogy éjjel vígassággal Dícséreteket éneklek Néked, erős őrizőmnek.

6. Mondván: Isten, én köszálam, Mire felejtesz így el? :: Ellenségim vagynak rajtam, Gyászban járok veszéllyel, Mert az ő hamis nyelvek Csontjaimban megsértnek, Mert így bosszantnak ellened: Lássuk, hol vagyon Istened?

7. Én lelkem, mire csüggedsz el? Mit keresgesz ennyire? :: Bízál Istenben, s nem hágy el, Kiben örvendek végre. Ki nekem szemlätömást Nyujt kedves szabadulást, Nyilván megmutatja nékem, Hogy csak ő az én Istenem.

XLIII. ZSOLTÁR

Bourgeois, Lyon 1549.

I - télj meg en - ge - met, Úr - is -
 ten, És fo - gadd fel én ü - gye -
 met E ke - gyet - len nem - zet - ség el -
 len! A ha - mis em - ber - nek ke -
 ze ben Ne bu - csáss, U - ram,
 en - ge - met, Tartsd meg én fe - je - met!

2. Uram, engem miért hagyál el? Lám, te vagy én erősségem, Miért járok keserűséggel? Minden örömöm távozik el, Mert nyomorgat ellenségem És sanyargat engem.

3. Igazságodat add értenem, Világosságod küldd alá, Mely megvilágosítson engem!

Szent hegyedre légyen vezérom, Bemenésem igazgassa A te hajlókodba!

4. Isten oltárához bemegyek Az én Uram eleiben, Aki öröme én szívemnek. Hegedűvel néked éneklek, És hálát adok szüntelen, Te-neked, Úristen.

5. Miért vagy szomorú, én lelkem? Mit keresesz ily szertelen? Bizzál az Istenben, mert hiszem, Hogy még ötöt vígan dicsérem, Mí-dön engem megment híven Én Istenem lévén.

XLIV. ZSOLTÁR

Modus VIII.

Genf 1551

Hal - lot - tuk, Is - ten, fi - le - ink -
 kel, A - mit ré - gen - ten cse - le -
 ked - téi, Né - künk a - tyá - ink
 mon - dot - ták, Kik nagy dol - ga - i - dat lát -
 ták: Ke - zed - del a po - gány né -

pet El - vesz - téd, föl - dét el - pusz -
 tí - tád, Az - tán más hely - re
 vöd ő - ket, Hol - ott is - mét meg -
 sza - po - ri - tád,

2. Mert nem ő fegyverük által lett, Hogy
 ők megülték e jó földet, Nem az ő kezek, sem
 karjuk Volt nekik szabadítójuk, De te orcád
 tekintése És a te karod és jobb. kezed Őket
 így megsegítette, Mert őhozzájuk volt jó
 kedved.

3. Úristen, te vagy én királyom És az
 én teljes vígasságom. Jákóbnak küldd sege-
 delmed, Amint régenten művelted. Általad
 ellenségünket Megökleledezzük és megront-
 juk, És a mi gyűlölőinket A te nevedben le-
 tapodjuk.

4. Mert én nem bízom kézivemben, Sem
 az én éles fegyveremben, Az engem meg nem
 szabadít, Ha az ellenség megszorít. De te tar-
 tasz meg bennünket Minden mi ellenségünk

ellen, És a mi kergetőinket Elveszted, és ejted szegyenben.

5. Azért az Istent magasztaljuk És szent nevét örökké áldjuk, Mindennap dicsérvén őtet Hirdessük nagy kegyességét! De minket te megvetettél, És juttattál nagy szegyenségben, A hadba velünk nem jövé, Hogy megtartottál volna épen.

6. Az ellenségtől elfuttattál, És velünk nagy szegyent vallattál. Minden marhánkat eldúlják, Kik éltünket háborgatják. Hogy minket ők megegyenek, Mint a juhokat, úgy adál el, Kik minket messze kergetnek, A pogányok közibe széjjel.

7. Népedet te semminek tartád, És őket csak olcsón eladád, Igen kevésre becsüléd, Csaknem ingyen odavetéd. Azt tőd, hogy mi ellenségink És akik mi körülünk laknak, Mindenfelől mi szomszédink Minket nevetnek és csúfolnak.

8. A pogányok példabeszédet, Szólnak mi rólunk nevetséget, És mindenféle nemzetek Csúfolván fejükkel intnek; Gyalázat, szitok szüntelen És szegyen forog én előttem, Úgy hogy nagy szegyenletemben Az én orcámat be kell fednem.

9. Nagy sok szidalmat kell hallanom, Mely miatt csak elszomorodom, Midőn szemem előtt nézem Bosszúálló ellenségem.

Mindezek csnek mirajtunk, Mégis nem felejtünk el téged, Kötésed ellen nem járunk, Mindenben engedünk tenéked.

10. A mi szívünk nem fordul vissza, De gondolatit rajtad tartja. A mi lábunk ki nem mozdol, Ösvényedről el nem hajol. Mégis így büntetsz bennünket, Bevetél a sárkányok közé, És már mindenfelől minket Halál árnyéka környéköze.

11. Ha elfeledtünk volna téged, Meg sem gondoltuk volna neved, Ha más istenszolgálatra Kezünket emeltük volna, Nyilván nem túrted volna el, Sőt igen megbüntettél volna, Mert mindent látsz szemeiddel, Minden szívnek előtted titka.

12. De mi teéretted naponkint Üldöztünk e világ szerint, Miként az ártatlan juhok, Mik a mézárszékre valók. Kelj fel azért, mit aluszol, És álmodból már serkenjél föl, Támadj fel és hatalmadból Ments ki minket e nagy ínségből!

13. Miért fordítod el szemedet, Mire rejtet el szent színedet? Minket miért felejtess el, Nem gondolsz-e ínségünkkel? Lelkünk és minden életünk Már szinte a földre lehajlott; A mi hasunk és mi bélünk Már szinte a földhöz ragadott.

14. Kelj fel azért és oltalmaz meg, Irgalmasságod szerint tarts meg, És a te kegyességéből Ments ki minden ínségünkből!

XLV. ZSOLTÁR

Modus I.

Lyon 1549

Egy szép dol - got hoz e - lő
 az én szi - vem, A di - cső ki - rály - ról
 lesz é - nek - lé - sem, Kít
 nyel - vem meg - dí - csér szép cif - rá - val,
 Mint egy de - ák az í - ró pen -
 ná - val. Suk - kal szebb vagy te min - den
 em - be - rek - nél, Min - dent fe -
 lül - műlsz te szép ter - me - ted - del,

A - ja - kid - nak nagy ó ked - ves -
 sé - ge, Mert meg - ál - dott az
 Is - ten ö - rök - ké.

2. Te kegyes és erős vitéz készülj fel, Vedd fegyvered és oldaladra kösd fel Úgy, mint királyi ékességedet, Ez ékességben végy győzedelmet! A jó igazság vezérelje útadat, Kegyesség, jóság bírja járásodat, És a te karodnak erejével Nagy csudákat téssz, megládd szemeddel!

3. Mert hegyesek a te sebes nyilaid, Mit megéreznek minden ellenséged, Midőn ő szívüket általlövöd, És őket hatalmad alá vetöd. Ó, Uristen, a te királyi széked, Megmarad mindörökké dicsőséged. Pálcája a te királyságodnak Bizony pálcája az igazságnak.

4. Az igazságot te igen szeretöd, A hamiságot viszontag gyűlölöd, Azért az Isten mindenek felett Víg olajjal megkenett téged. Mirha és áloés szag jó ruhádról, Kázsia-

illat üt ki kamarádból, Elefánttetemes palotádban Néked mindenek szolgálnak vígan.

5. A királyok leányi *ékességbe*' Drága öltözettel jönnek elődbe, Jobb felől áll a kegyes menyasszony, Akin szép, aranyos ruha vagyon. Ó, te szép leány, hallgass beszédemre, Nézz ide, füleiddel hajolj erre! Felejtkezzél el te nemzetedről, Atyád házat is vedd ki eszedből!

6. És a király a te nagy szépségedben Gyönyörködik és vígad ő szívében, Ő leszen immár teneked urad, Azért térdet hajtván őt uraljad. A tírusbéliek és egyéb népek Néked ajándékozt hoznak és küldnek, Király leányi belső szépséged, Tisztelik aranyos öltözeted.

7. Ő szép, hímme! varrott öltözetibe' Bévitetik a király eleibe, Leánytársainak szép serege Ő utána vitetnek elődbe. Ekképpen gyönyörű ékességekkel A királyhoz vitetnek nagy örömmel. Bémennek királyi palotádban, És nagy örömben lesznek mindnyájan.

8. A te elhagyott szüleid helyében Magzatokat ád teneked az Isten, Kiket helyhez-tetsz nagy méltóságba, Fejedelmekké téssz sok országba'. A te nevedet mindenkor hirdetem, Nemzetségről nemzetségre beszélem. És minden maradéki ezeknek Tégedet mindörökké dicsérnek.

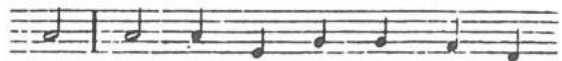
XLVI. ZSOLTÁR

Modus VII.

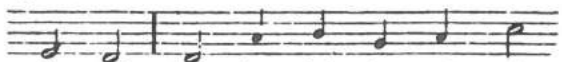
Genf 153)



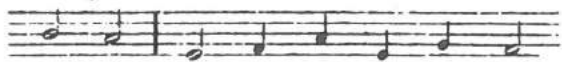
Az Isten a mi remény-sé-



günk, Mí-dőn re-ánk-tör el-len-



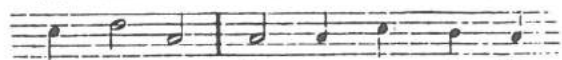
sé-günk. Min-den há-bo-rú-sá-



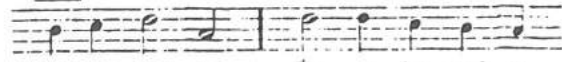
gink-ban Meg-tart e-rős ha-tal-



má-ban. A-zért a mi szí-vünk



nem fél-ne, Ha az e-gész föld



meg-ren-dül-ne És a he-gyek a



ten-ger-nek Köz-e-pi-be be-dül-né-nek.

2. Ha a tenger szörnyen zúgna is, Minden víz felzavarodnék is, És ha a sebes szélvészszel A hegyek hányatnak széjjel: A szép folyóvíz mindazáltal Az ő szép tiszta folyásával Az Istennek szent városát Megvigasztalná hajlékát.

3. Mert közepén lakik az Isten, Azértan romlása nem léssen, Semmi ínségbe nem ejti, Az Isten jókor megmenti. A pogány népek dúlnak-fúlnak, Nagy sok országok feltámadnak, De az ő haragos szava Mind e földet elolvasztja.

4. De az Isten minden időben Mivelünk vagyunk ínségünkben, Jákób Istene oltalmunk, A Zebaóth mi hadnagyunk. Jertek, lássátok e nagy Úrnak Csuda dolgait hatalmának, Ki mind e föld kerekességét Elpusztítja ékességét!

5. E földön széjjel nagy hadakat Ő megcsendesít háborúkat, Ivet, kopjákat megrontat, Társzekereket felgyújtat. Így szólván: Mindnyájan halljátok, Hogy én erős Istenetek vagyok, És hogy birodalmam vagyunk Minden népen e világon!

6. Summa szerint, ez erős Isten Vélünk vagyunk minden helyeken, A Jákóbnak nagy Istene Dolgainknak segedelme.

XLVII. ZSOLTAR

Genf 1531.

No min - den nép - ek, Ör - ven - dez -
ze - tek, És tap - sol - ja - tok, Is -
tent áld - já - tok, Szép han - gos - ság -
gal És nagy fel - szó - val. Mert az
Úr - is - ten Nagy fel - sé - gé - ben,
Ö ki - rály - sá - ga És nagy or -
szá - ga Ki - ter - jed mesz - sze Ez
e - gész föld - re.

2. Hatalmunkba vet Nagy sok népeket És meghódoltat Sok pogányokat, Minőkünk végre Ő nagy ereje. Minket ő felvett, Örökévét, Nékünk engedte Ő kegyessége Jákóbnak tisztét, Kit igen szeret.

3. Imé az Isten Szépen felmegyen Nagy vígasságban, Trombitaszókban. Urunk felmegyen Nagy dicsőségben. Énekeljete Az Ūr istennek Zengő verseket, Szép énekeket, E nagy királynak, Mint mi urunknak!

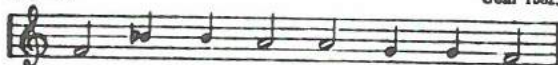
4. Őnéki minden Jól énekeljen! Mert minden népek Néki engednek, Királyi székben Ūl nagy kegyesen. A fejedelmek Őhozzá gyűlnek, Mint Ábrahámnak Istenét áldják, Alázatosan Néki szolgálván.

5. Ez crős Isten Ūr mindeneken. Népét megőrzi És jól vezérli. Nagy dicsősége, Melynek nincs vége.

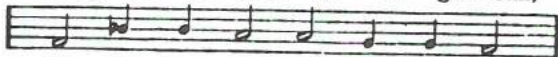
XLVIII. ZSOLTÁR

Modus 1.

Geaf 1562.



Nagy az Ūr mél - tó - sá - gá - ban,



Az Is - ten szent vá - ro - sá - ban,

Hol - ott la - ko - zik dí - cső - sé - ge
 És dí - csér - te - tik ő szent ne - ve,
 Tud - nil - lik a Si - on - ban, É - sza -
 ki tar - to - mány - ban, E győ - nyö - rű -
 sé - ges he - lyen, Ho - lott hely - hez - te -
 tett szé - pen A nagy ki - rály - nak vá -
 ro - sa. Mely - nek e föl - dön nincs má - sa.

2. Itt joi esmérik házanként Erős oltalmui az Istent, Holott királyok egybegyültek, És ök sereggel előjöttek. Erősen megszállották, Hogy megvegyék, elszánták. De ottan megrettenének, Megfutamodni kezdenek, Város mellől elállanak, Nagy rettegve szaladának.

3. Nagy félelme lön szívüknek, Mint gyermekszülő személynek, És mint a hajó a szélvészben Ha napkeleti szél fú szörnyen. Ezt mi szemünkkel látjuk, Mint azelőtt hallottuk, Az Isten városa mellett, Mely öneki szenteltetett, Mit magának foglalt Isten, Hogy néki szolgáljon minden.

4. Mit úgy erősített Isten, Hogy romlása ne lehessen. Nézünk itt te kegyességedre Szent templomodnak közepette. Mint neved dicsősége Elhat a széles földre, Akképpen te dicséreted Nagy messze te kiterjeszted, Jobb kezed merő igazság, Minden dolgod irgalmasság.

5. Örül a Sionnak hegyi És a Júdának leányi, A te igaz ítéleteden Szíve szerint örvendez minden. A Siont járjátok meg, Tornyait lássátok meg, Nézzétek meg ő bástyáit, És szépen épült házait, Hogy ezt megbeszélhessétek Következendő népeknek!

6. Mert csak ez az igaz Isten, Ki minket minden időben Megtart és vezérli éltünket, Mindhalálig őriz bennünket.

XLIX. ZSOLTÁR

Genf 1562.



Hal - gas - sá - tok meg ezt, min - den
né - pek, Ért - sé - tek meg, kik e
fő - dön él - tek, Köz - né - pek és
a fő - ren - den va - lók, Min - den
sze - gé - nyek és a gaz - da - gok!
Az én szá - jam szól nagy böl - cse -
sé - get, És el - mém gon - dol jó
ér - tel - me - ket, E pél - dá - ra



2. Mit félnék én a gonosz időben, Hogy gyarlóságom engem elejtsen, Midőn ellenségem azon vagyok, Hogy engemet láb alá tapodjon? Némelyek igen bíznak pénzüikben, És dicsekednek az ő kincsökben; De senki nem váltja meg atyjafiát, Nem adhatja meg Istennél váltságát.

3. Mert drága a léleknek váltsága, Életét senki meg nem válthatja, Hogy a halált ő elkerülhetné, És a sírba menni ne kellene. Mert látja, hogy sem bolond, sem eszes, A halál ellen nincs menetséges, És holtuk után minden gazdagságuk Más emberre marad ő sok jószáguk.

4. Ez őnékiek fő gondolatjuk, Hogy mindörökké tartson szép házuk, Hogy az ő nemzetük el ne fogyjon, És nevük örökké megmaradjon. Mert noha vagyok pénzek és tiszték, De nem sokáig tartnak mindezek, Mert végre minden jóktól elszakadnak, És mint az okatlan állat, meghalnak.

5. Merő bolondság minden ő dolguk,
Azon bolondságban maradékuk, Elmennek
és olyan szokásokban Gyönyörködnek, aty-
juknak útjában. Mint a barom a sírban fe-
kűsznek, Az örök halálban legeltetnek, Majd
az igazak rajtuk uralkodnak Jó idején ezek
alá adatnak.

6. Mert oda leszen minden ő dolguk,
A koporsó leszen ő hajlékuk. De a haláltól
engem az Isten Megment és kegyesen hozzá-
veszen. Annakokáért azzal ne *gondulj*, Hogy-
ha némely igen meggazdagul, Mert minden
ő kincsét másnak kell hagyni, És nagy dicső-
ségétől meg kell válni.

7. Lelkét éltében boldognak vélte, És dí-
csér téged, ha jót téssz véle. Végre elmégyen
atyái után, Soha többé világot nem látván.
Akinnek itt nagy ő szerencséje És tisztessége,
de nincsen esze, Hasonló ez az oktalan állat-
hoz, És a veszendő goromba baromhoz.

L. ZSOLTÁR

Modus I.

Lyon 1549.

Az e - rős Is - ten, U - rak - nak
 U - ra, Szól és mind e föl - det
 e - lő - hív - ja, Tá - ma - dat - ról
 és nap - e - nyé - szet - ről, Nagy szép -
 ség - gel a Si - on he - gyé - ről
 El - jő az Is - ten ű fé - nyes -
 sé - gé - ben, Sem - mit el nem hall -
 gat í - té - le - té - ben.

2. Emésztő tűz mégyen ő előtte, Nagy forgó szélvész leszen körül, Szólítja az eget és a földet, Hogy megítélje minden ő népét, Mondván: gyűjtsétek ide a híveket, Kik áldozattal vették kötésemet!

3. Az egek hirdetik igazságát Az Istennek, mert ítélt igazat, Én népem, hallgasd meg, szólok neked, Izráel, ezt jól eszedbe vedyed, Én teneked erős Istened vagyok, Áldozatiddal keveset gondolok.

4. Égő áldozatid ím előttem, Ökridet házadból én nem kértem, Aklobból bakokat nem kívánok, Mert minden állatokkal én bírok. Hegyen, völgyön, erdőkön a vadakat Ismerem, és bírom a madarakat.

5. Ha éhezném sem mondanám neked, Mert nekem e föld és minden enged, Azt véled-é, hogy ökörhúst eszem, Avagy a bakvér italom nekem? Az Istennek áldozzál háladást, Ő felségének tégy szívből fogadást!

6. Szükségben tőlem segítséget kérj, És megsegítek, hogy engem dicsérj! A gonosznak mond Isten: de mire Vészed törvényeni a te nyelvedre? Kötésem száddal vallod, de gyűlöled Intésemet és ígémet megvetöd.

7. És mikoron te a lopót látod, Véle együtt futsz, dolgát javallod, A paráznákkal örömet mulatsz, Buja társaságnak gyakran

helyt adsz, Szájaddal búsítasz sok jámborokot, Nyelveddel szerzesz sok háborúságot.

8. Leülsz és atyádfiát megszólod, Az anyádfiát is rágalmazod. Ezt műveled, de én csak hallgatok, Azt véled, hogy én is olyan vagyok, Mint szintén te, de téged előveszlek, És szemlátomást bünödről megfedlek.

9. Ezt mostan eszetekbe vegyétek, Kik az Istenről elfelejtkeztek, Hogy el ne rántsalak mentség nélkül, Aki hálát ad, engem az becstül, Mond Isten: az ily ember jár jó úton. És neki segedelmem jelen vagyok!

LI. ZSOLTÁR

Modus IV.

Bourgeois. Lyon 1558

Úr - is - ten, ke - gyel - mezz meg én -
né - kem. Ke - gyes - sé - ged sze - rint
kö - nyö - rülj raj - tam, Bű - ne - im -
ből tő - led meg tisz - tít - tas - suni,

Nagy ir - gal - mad - dal végy kö - rül
 en - gem, Tö - röld el az én nagy
 bú - ne - i - met, Mo - so - gass jól
 meg fer - tel - mes - sé - gim - ből, Mik -
 kel fer - téz - tet - tem é - le - te -
 met, Tisz - tít - sad el nagy ke - gyel -
 mes - sé - ged - ből!

2. Mert jól ismerem gyarló voltomat, És bűnöm mindenkor forog előttem, Melyet csak te ellened cselekedtem, Mely miatt tészek én nagy siralmat. Vétkeztem a te szemeid előtt, Melyért engemet méltán megbüntethetsz, Rám

vethedd kemény ítéletedöt; Mindazáltal igaz ítélő lehetsz.

3. Mert ím látom és nyilván jól értem, Hogy én a gyarlóságban fogantattam, És bűnben az én anyámtól származtam, Szüleim bűnös véréből lettem. De te az igazságot szereted, És igen kedveled a tiszta szívet, És a te titkos bölcseségedet Nagy kegyelmesen nekem megjelented.

4. Uram, hints meg engemet izzóppal, És az ontól^o tisztán megújulok, Moss meg engem és szépen megtisztulok És fejrőb leszek a tiszta hőnál. Hogy örvendezhessen az én szívem, Add ismét értenem nagy irgalmadot, És megvídul minden én tetemem, Mellyet a te haragod összerontott.

5. Rejtsd el színedet vétkeim elől, Fertelmes bűneimet ne tekintsed, Haragos orcádat rólam elvégyed, Szabadíts ki minden bűneimből! Uram, teremts bennem tiszta szívet, Minden dolgaimat jóra vezérljed, Újítsd meg bennem az igaz lelket, Hogy életem kedves legyen előttd!

6. Ne vess el engemet színed elől, És ne vedd el szent lelkedet éntőlem, Sőt teljes örömet szerezz énbennem, Tégy bizonyossá engedelméről! Indíts szívemben nagy vígaságot, És vídám lélekkel engem erősíts, Hogy

örömmel értsem irgalmadat, Kegyelmességgel engem bátoríts!

7. És példa leszek erről mindennek, A bűnösöket útadra tanítom, Bűnükből hozzád térésre indítom, Hogy ők csak tebenned reményljenek. Óh én Istenem, én idvességem, Szabadíts meg e vérrel buzgó büntől; Melyért örökké téged én nyelvem Dicsér és énekel kegyességedről!

8. Nyisd meg azért az én ajakimat, Hogy az én szájam dicsérhessen téged! Ha az áldozat kedves volna néked, Nem kímélleném áldozatomat, De nem kell néked égő áldozat, Az alázatos lelket te szereted, Az tenálad a kedves áldozat, A töredelmes szívet meg nem veted.

9. Jóvoltodból tégy jól a Sionnal, Hogy kőfalai a Jeruzsálemnek Nagy dicsőségesen megépüljenek, Ékesüljenek magas tornyokkal! Akkoron áldoznak igazságot, Amely kedves lészen te Felségednek, És készítnek égő áldozatot, A te oltárodra tulkokat tesznek.

LII. ZSOLTÁR

Genf 1502

Mit di - cse - ke - del go - nosz - ság -
 ban Te ha - tal - mas - ko - dó? Mit
 íu - val - ko - dol fel ma - gud - ban
 Nagy - ra vá - gya - ko - zó? Mert az
 Is - ten - nek jó - vol - ta A jó -
 kat meg - tart - ja.

2. Mint szinte az éles borotva, Olyan a te nyelved, Mert a szíveket általjárja Rágalmazó mórgeged, Inkább szeretsz hamisságot, Hogynem igazságot.

3. Te csalárd nyelv szólsz csak nyavalyát, Azértan az Isten Téged kigyomlál és elszaggat, Házadból kiveszen, És az élők se regéből Tégedet kitöröl.

4. Midőn a hívek és a szentek Látandják
e veszőlyt, Ők magukban megfélemlenek.
Mindenek e kevélyt Megnevetik és csúfolják,
És végre ezt mondják:

5. Ím, ez az Istent megvetette, És benne
nem bízott, Gazdagsággal magát elhitte, Ah-
hoz ragaszkodott, És az ő álnokságához, Bí-
zott hatalmához.

6. De én, aki jó hittel bízom A nagy Ūr-
istenben, Az ő házába plántáltatom, És zöl-
dellem szépen, Mint az ékes zöld olajfa, Mely
meg nem asz' soha.

7. Én téged örökké dicsőrlek, Mert meg-
tartál engem, És a te nevedben reménylek,
Míg leszen életem, Mert te a te híveidnek
Vagy jó segedelmek.

LIII. ZSOLTAR

A 14. zsoltár dallamára: A bolond így szól
az ő szívében.

1. A bolond így szól az ő szívében: Nin-
csen Isten, azért gonoszságban él, Ūtálatos
bünt teszen, semmit nem fél, Ez' egész föl-
dön, aki jót tegyen, Senki nincsen.

2. Az Ūr az égből alátekinte E földön az
emberek fiaira, Hogy meglássa, ha kinek esze
volna, Ha az Istent valaki keresné És tisztel-
né.

3. De azt jól látja dicsőségében, Hogy a jó útról eltértek mindenek, Mindnyájan fertelmes bűnben hevernek; Aki az Istent tisztelné híven, Csak egy sincsen.

4. De a hamisak meg nem gondolják, Hogy népemet, mint a kenyért, megeszik, Meg nem térnek, sőt magukat elhiszik; Az Istent segítségül nem hívják, Sem uralják.

5. Ahol nincs félelem, ott rettegnek, Mert megtöri ő csontjukat az Isten, És bosszút áll a te ellenségeden, Tőled Sion, megszegyenítetnek, Kik rád törnek.

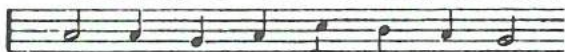
6. A Sionról vajjon ki jövend el, Ki a szent Izráelt megszabadítja? Ha Isten fogáságból népét kihozza, Örvend a Jákób és az Izrael Teljes szívvel!

LIV. ZSOLTÁR

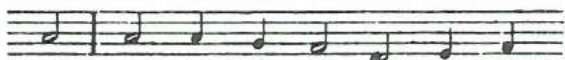
Genf 1592.



Tarts meg, U - ram - is - ten, en - gem,



És szent ne - ved - ért vé - del - mezz



meg, Ár - tat - lan ü - gye - met te -

kintsd meg, Ha - tal - mad - dal tá - mad]
 mel - léem. Ké - rem te szent Fel - só -
 ge - det, Hall - gass meg én kö - nyör -
 gé - sem - be', És ke - gye - sen vedd
 fü - le - id - be Az én szá - jam -
 nak be - szé - dőt!

2. Mert ellenségim kevélyen Reám támadnak és kergetnek, És engem halálra keresnek, Eszükbe sem jut az Isten. De az Isten megtart engem, Kegyelmisségét megmutatja, És segedelmét hozzám nyújtja, Jóra vezérli életem.

3. Ez nekem szánt nagy nyavalyát Én ellenségimre téríti, És ezt nekik megfizeti, Megmutatván igazságát. Akkoron neked vig szívvel Hálaadásokat áldozom, És szent ne-

vedet magasztalom, Mert ő teljes kegyességel.

4. Mert minden én inségembel^o Te megszabadítál engemet, Megbüntetéd ellenségit, Mit én megláték szememmel.

LV. ZSOLTÁR

Genf 1562.

Hall - gasd meg az én kö - nyör - gé -
sem, Úr - is - ten, ne for - dulj el
tö - lem, I - mád - sá - gom vedd fü -
le - id - ben, Mert nagy kí - no - kat
szen - ve - dek, Szí - vem - ben i - gen
ke - ser - gek, E - lőt - ted pa - nasz -
lok rész - ket - vén!

2. Mert fenyeget én ellenségem, A hitetlen retteget engem, Mert énrólam tanácsot tartanak, Én ellenem kötést tesznek, Nagy haraggal rám gerjednek, Hogy engem megnyomorítsanak.

3. Nagy inségben kesereg szívem, Retteget halálos félelem, Teljességgel elszomordtam, Félek, rettegek, gyötrődöm, Reszketvén szörnyen vesződöm, Ugyhogy immár sokszor kívántam:

4. Óh, ha szárnyaim lehetnének, Mint a galamb ha repülhetnék, Én elrepülnék messze földre, Elmennék e népek közül, Pusztát keresnék ezentül,* Ahol nyugodalmam lehetne.

5. Elszaladnék nagy sietséggel, E sebes forgó szélvész elöl, E zürzavarból én elfutnék. Ó nyelvüket hasogasd el, Kik hamis perldésekkel Ez egész várost betöltötték!

6. A nagy hamisság éjjel-nappal, E város köfalain nyargal, Közepette vagyon álnokság, És köröskörül az utcák Minden gyalázzattal rakvák, Eláradt köztük a családtság.

7. Hogyha ellenségem volt volna, És szemlátomást gyűlölt volna, Őrizkedtem volna ötle, Ha rám törött volna nyilván, És ha nem ily alattomban, Eltérhettem volna előle.

8. De te, aki énvelem laktál, Nálam nagy tisztességben voltál, Kivel tanácsomat köz-

löttem, Titkaim megmondtam bátran, Együtt jártunk a templomban, Nagy nyájasságban veled éltem.

9. Béésnek a halál kezében, És a föld alá elevenen, A nagy mélységbe bevettetnek, Mert nagy az ő gonoszságok, De én Istenhez kiáltok, Mert ő megtartója éltemnek.

10. Mind este, reggel öt óhajtom, Délkorban is ötöt kiáltom, És meghallgatja könyörgésem, Megtart engem békességben Minden ellenségim ellen, Kik seregbe gyűltek ellenem.

11. De az örök hatalmú Isten Meghallgat engem kérésemben, És őket megbünteti végre, Mert nem jobbulnak élükben, Semmi gondjuk nekik nincsen Az Istennek tisztességére.

12. A hitetlen kezét emelte A békességes hü emberre, A barátság frigyét megszegte, Beszède síkos, mint a vaj, Belől kegyetlen, mint tolvaj, Nagy ellenséges az ő szíve.

13. Mindenben ő tettetes szava, Mint az olaj, lágy és oly síma, De mérgesebb az élos törnél. Vesd Istenbe reménységed, És nyilván megsegít téged, Az igazat ő nem hagyja el.

14. De a gonoszokat, Úristen, Te betaszítod a mély sírben, Holott nagy veszély rájuk terjed, A gyilkosok és hamisak Életüket

félben hagyják, _Én pedig bízom csak tehened.

LVI. ZSOLTÁR

Genf 1562.

Ke - gyel - mezz meg ne - kem, én Is -
 te - nem, Mert az em - ber i - gen
 ker - get en - gem, Nagy ha - tu - lom -
 mal tá - mad el - le - nem, Hogy en -
 gem el - ejt - hes - sen. Sok el - len -
 sé - gim há - bor - gat - nak ször - nyen,
 El - szán - ták, hogy bé - nyel - je - nek

hir - te - len, Úr - is - ten, én i -
 lyen nagy lé - lel - mem - ben Ben - ned
 re - mény - sé - gem.

2. Én az Úristenben dicsekédem, Szent ígében nem kételkedem. Mit tehetne az ember énnekem, Aki kerget engemet? Visszafor-dítják az én beszédemet, És naponkint abban hányják eszüket, Hogy nekem szerezenek veszedelmet, Csak gonoszt gondolnak.

3. Én ellenem ők összejárulnak, Hogy megkapjanak, azon forgódnak, És életemtől megfoszthassanak, Ez minden ő szándékuk. A gonoszságban nagy ő bizodal-muk, Azt vélik, hogy jól lesz minden dolguk, De ha, Uram, haragod esik rajtuk, Őket mind le-ved.

4. Minden futásimat megemlited, Könny-hullatásim tömlődbe szeded, A te lajistromod-ba feljegyzed Minden én ínségemet. Midőn hozzád nyujtom könyörgésem-et, Ottan futni látom ellenségimet, Vélem vagy, és te megtar-tasz engemet, Kegyelmes Istenem.

5. Űristen, Felségedet dicsérem, És szent ígédet nagynak becsülem, Aldom az Urat, míg lesz életem, Bízván ő beszédében. Reménységemet yetem az Istenben, Irgalmasságára nézek szüntelen, Azért félelmem senkitől nem lészen, Ki árthatna nekem?

6. Fogadásom tartja azt énnékem, Hogy jóvöltodért neved dicsérjem, Mert kegyelmen megmentéd lelkem A halál kötelébül. És lábaimat megtartád eséstül, Hogy éu élhessek tenéked kedvesül Az élők világosságán, és szentül Járjak te előtted.

I. VII. ZSOLTAR

Modus VII

Genf 1562

Ir - gal - mazz, U - ram, ir - gal - mazz ne -
 kem, Mert te ben - ned bi - zik az én lel -
 kem! Több se - ge - del - mem ne - kem nin - csen
 se - hol, Szár - nyad ár - nyé - ká - ban nyug -



2. Én a felséges Istenben bízom, Ki jóra vezérli minden dolgom. Segedelmet küld alá ínségomban, Az ellen léssen nekem oltalom, Aki engem kerget, hogy benyelhessen.

3. Az én lelkem oroszlánok közt ül, Kik sebes lánggal vettének körül, Foguk oly hegyesek, mint nyíl és dárda, Naponként nyelvük úgy megélesül, Mint a jól megköszörült éles szablya.

4. Magasztaltassál, Uram, az égre, Nagy dicsőséggel ez egész földre! Mert én járásomra hálókat hánytak, Szegény lelkemet elnyomták szinte, És én előmbe ők mély vermet ástak,

5. De önnönmaguk beleestének, Min teljes szívemből örvezek. Az én szívem kész mindennek előtte, Hogy dicséretit szent Felségednek Szüntelen énekelje életébe'.

6. Én nyelvem és lantom már serkenj fel, Isten dicséretire zendülj fel! Jó hajnalban én úgyamból felkelek, És éneklek nagy dicsőségedről, Uram, téged minden népnek hirdetlek.

7. Mert mind az égig felhat jóvoltod.
A felhőket éri igazságod. Dicsőségedet láttasd
meg az égön, És jelentsd meg nagy hatalmas-
ságod Minden embereknek ez egész földön!

LVIII. ZSOLTÁR

Modus VIII

Genf 1562.

Ti ta - nács - ban ü - lő sze - mé -
lyek, Kik zú - go - lód - tok el - le -
nem, Mond - já - tok - sza meg én - ne -
kem, Ha i - gaz - e, a - mit be -
szél - tek, És ha i - ga - zat í -
tél - tek, Á - dám - tól szár - ma - zott
né - pek?

2. Sőt ha ember jól megtekintí, Szíve-
tek jár álnoksággal, Kezetek mér hamis font-
tal, Nincs dolgotoknak tökéleti. A gonoszok
eltévedtek, Mihelyt anyjuktól születtek.

3. Az ő anyjuk méhétől fogva Csak ha-
zugságot beszélnek. Az ő rágalmozó nyelv-
ek Merő kígyóméreggel rakva. Élnek siket áspis
módra, Amely füleit bédugja.

4. Hogy büvölését ne hallhassa A böles
büvölő mesternek. Törd meg fogukat ezeknek,
Haragod, Úristen, megrontsa Ó zápfogukat
ezeknek Az éh oroszláncölykeknek!

5. Adjad, hogy széjjel loccsanjanak, Mint
a víz, melyet kiöntnek. Mint nyilak, miket
fellőnek, Pozdorjákként törve lehullnak.
Mint az olvadt nyálas csiga, Elfolyjon ezek-
nek dolga.

6. Mint az idétlen gyermek meghal, Ki
nem látta a nap fényét, Mint az éretlen gyü-
mölcset, Elveszti Isten nagy haraggal, Mint
a töviskék elvesznek, Minekelötte felnőnek.

7. Ezen az igaz és hí ember Igen örül ő
szívében, Midőn látja, hogy az Isten Afféle
népet igen megver. Lárait mossa az ilyen
A gonoszoknak vérében.

8. Végre innét mondhatja minden, Hogy
jó az igaznak dolga, Sok és nagy az ő ju-
talma. Azt minden itt veszi eszében, Hogy
Isten mindent megítél, Aki jól vagy gono-
szul él.

LIX. ZSOLTÁR

Modus II.

Genf 1662.

Sza - ba - dits meg en - gem, Úr - is -
 ten, És tarts meg el - len - sé - gim
 el - len! Mentsd meg a - zok - tól é -
 le - tem, Kik fel - tá - mad - tak el -
 le - nem! Ol - tal - mazz meg a ha -
 mis nép - tül, Mely én ve - sze - del -
 mem - nek ö - rül, Mely szom - jú - zik



2. Mert szörnyen életemre törnek, És én ellenem kötést tesznek, Hatalmasok vannak rajtam, Kiknek soha nem ártottam. Azok készülnek én ellenem, Kik ellen semmit nem vétettem. Kelj fel azért, Uram, láss meg, És kegyelmesen őrizz meg!

3. Zébaoth Isten, téged kérlek, Óh, Istene az Izráelnek, Látogasd meg a népeket, Vizsgálj meg minden nemzetet! Ne vedd azokat kegyelmedbe, Akik élnek hitetlenségbe, Este mint az eb ugatnak, A város körül futosnak!

4. Mint az éles kard az ő nyelvük, Moráliság * minden ő beszédük; Sőt még szólnak ily bolondól: * Ki hallja, amit nyelvünk szól? De őket, Uram, megneveted, És őket mind megszégyeníted, A pogányoknak jutalmot Adsz szégyent és gyalázatot.

5. Én ellenségimnek ereje Kezedben minden tehetsége. Benned bízom, én Istenem, Mert te vagy én segedelmem. Az Isten jóvóltát jelenti. Nyavalyámnak elejét veszi, És megláttatja énvélem, Hogy elvész én ellenségem.

6. De őket, Uram, ne veszed el, Hogy népem ezt ne felejtse el, De megemlítsé ezeket, Hanem csak kergesd el őket! Uram, mi paizsunk, kergesd el, Széleszd el őket nagy erőddel, Azt érdemli hamisságuk, Kevélységük, szitkos szájuk.

7. Önnön hálójukba essenek, Veszesse álnok kevélységeik, Fogja meg átkozódásuk, És ő gyalázatos szájuk! Haragod azért gerjedjen fel, És őket bűnükért veszed el, Töröltessenek el szörnyen, Hogy még csak hírük se legyen!

8. Úgy hogy tégedet ismerjenek, Kit hívnak Jákób Istenének, Hogy neked hatalmad legyen Ez egész földkerekségen. Este, midőn ők visszatérnek, Nagy haraggal fenekedjenek, Mint az eb, úgy ugassanak, A városon futossanak.

9. És végre meglássák mindenek, Hogy ők futva kenyért keresnek, És feküdni mennek késén,^o Morgolódnak nagy éhségben. De én dicsérem hatalmadat, Éneken áldom jóvotodat, És én felkelek jó reggel, Magasztalok nagy örömmel.

10. Mert te vagy, Uram, én oltalmam, Reménységem és bizodalمام. Azért ó én erősségem, Mindenütt neved dicsérem, Hogy nekem az én szükségemben Segedelmem vagy inségemben. Te vagy én erős kőváram, Kegyességed nagy énhozzám.

LX. ZSOLTÁR.

Genf 1862.

Min - ket, Úr - is - ten, el - ha - gyál,
 És - re - ánk meg - ha - ra - gud - tál,
 Töl - led széj - jel el - osz - lu - tánk,
 Térj ke - gye - sen is - mét hoz - zánk!
 Mind e föl - det meg - in - dí - tád,
 Nagy ha - tal - mad - dal meg - ron - tád,
 É - pítsd meg az ő nagy rom - lá - sát,
 Mert rom - lás mi - att a - lig áll - hat.

2. Nőpedet keményen tartád, És igen megsanyargatád. Minket mintegy csípős borral Itatál keserű búval. De akik tégedet félnek, A zászlót adád nekik, Melyet ők felemelnek, bízván A te igaz fogadásodban. .

3. Hogy a nálad kedves hívek Végre megmenekedjenek, Jobb kezeddal tarts meg engem, Hallgass meg és tógy jól velem! Szóla Isten szentségében, Örvendek ígéretiben, A Sikemet részül elveszem, A Sukhót völgyét megmértéklem.

4. Gileádot is ezennel Megveszem erősségemmel, A Manasses is ekképpen, Efraim is enyém leszen. Ezek a nagy sereg népek Fejemnek ereje lesznek, A Júda is én örökségem És törvényszerzőm leszen nékem.

5. A Moáb is az én népem, Mintegy lábmosó edényem, Melyben lábaimat mosom. Ebben én nem gyanakodom, És azt én nyilván elhiszem, Édomra sarúmat vetem, És kik Filiszteában laktok Győzedelmemen vígádoztok.

6. Ki vihetne engem bátran A nagy kerített városban? Utamat ki igazgatná Az erős Edom országra? Nem te teszed-é, Úristen, Ki minket üzzs helyből helyben? Hogy el nem jövéll sereginkkel, Megüzzetél ellenséginkkel.

7. Légy minekünk segítségül, Örizz meg

ellenséginktől. Mert az emberi segítség Hiábavaló epeség.* Az Isten által minékünk Léssen erős győzedelmünk, És ő megszabadít bennünket, Megtapodja ellenségünket.

LXI. ZSOLTÁR

Modus II.

Genf 1202.



Ki - ál - tá - som halld meg, Is - ten!

Vedd fü - led - ben Az én kö - nyör -

gé - se - met, Mert én szí - vem nagy

ín - ség - ből, Mesz - sze föld - ről Ki -

ált - ja Fel - sé - gc - det!

2. Végy fel engemet kőszálra, Magasságra, Hol bátorságom legyen. Mert te vágy én erős tornyom, Vigasságom Én ellenségem ellen!

3. Te hajlékodban lakásom Én kívánom
És óhajtom szüntelen. Szárnyaidnak árnyé-
kába Kívánkozva Vagyok jó reménységben.

4. Mert meghallgatsz kérésemben, Óh,
Úristen, Nyujtván kegyességedet. Örökségi-
ket megadod, És megáldod, Akik félik neve-
det.

5. Naphoz napok adassanak A királynak
Nagy sok nemzetségekre, Sokasítsad eszten-
deit, Nyujtsd életit Véghetetlen időkre.

6. Országa érjen sok időt Isten előtt Szép
csendes békességben! Igazságodnak hívsége
Elővegye, És őrizze kegyesen!

7. És aztán vígan éneklek Szent neved-
nek Mostan és mindörökké, És amely foga-
dást tettem, Megfizetem Naponként önécie.

LXII. ZSOLTÁR

A 24. zsoltár dallamára: Az Ur bir ez egész földdel.

1. Az én lelkem szép csendesen Nyugszik
csak az Úristenben, Mert csak ő az én üdvös-
ségem. Ő nekem erős kőváram, Megtartóm és
én oltalmam, Minden gonosztól megment en-
gem.

2. Míg incselkedtek ennyire Az ártatlan
hű emberre? Ím megjövendölöm tinéktek,

Hogy mint a régi romlott fal, Amely már dülöfélben áll, Mind lerohantok és elvesztek.

3. Azon vannak mindenképpen, Hogy akit felemel Isten, Azt ők viszontag lenyomhassák. Hazugság minden elméjük, Átokkal rakva ő szívük, Noha jó szavukat mutatják.

4. Azért szívem, reménységed Csak az Ūr-istenben vessed, Élj csak az ő segedelmével! Ő nekem magas köszálam, Oltalmam és erős bástyám, Hogy soha ne tántorodjam el.

5. Az Isten én üdvösségem, Erősségem, dicsőségem, Bízatom azért csak őbenne! Előtte ti szíveteket Töltsétek ki lelketeket, Ő legyen lelkiünk hiedelme!

6. De lám a földi emberek Csak hazugok minden rendek. Hogyha valóban megláttatnak, És a mértékbe vettetnek, Nincsen semmi nehézségek, A fontban egy cseppet sem nyomnak.

7. Ne bízatom hívságtokban, Hamis ragadozástokban, Múlándó dolgon ne kapjatok! Hogyha sokasul kincsetek, Ahhoz ne bízzék szívetek, Mert nem állandó gazdagságtok.

8. Az Isten egy szót szólt egyszer, Melyet én hallottam kétszer: Hogy nagy creje vagy on néki. Uram a kegyesség tied, És te nyilván megfizeted, Akinek dolga mint érdemli.

LXIII. ZSOLTÁR

A 17. zsoltár dallamára: Hallgasd meg igazságomat.

1. Isten, te vagy én Istenem. Jó reggel kereslek tégedet, Hozzád óhajtván, elepedett Szomjúság miatt én lelkem. Én testem hozzád áhítzik, Szomjúságban elholt szintén E puszta és száraz földön, Hol semmi víz nem találtatik.

2. Mert látni igen kívánja A te erős dicsőségedet És isteni tiszteletedet A te dicső templomodba*. Mert nékem kedvesb életemnél A te nagy kegyelmességed, Melyért én ajakim téged Dicsérjenek szép énekléssel.

3. Magasztallak én tégedet Életemnek minden rendiben, Én kezeimet felemelvén Aldom te dicső nevedet. Örül, mintha drága étkekkel Jóllakott volna én szívem, Szent Feliségedet dicsérem, Éneklek rólad nagy örömmel.

4. Rólad el nem felejtkezem, Még ágyamban is emlegetlek. És midőn reggel én felkelek, Csak terólad emlékezem. Mert te énvelem sokszor jól től, És megszabadítál engem, Azért most is én életem Szárnyaid árnyékában örül.*

5. Hozzád ragaszkodik lelkem, Soha el nem szakad tetőled, Mert megtart engem te

jobb kezed, Midőn kerget ellenségem. És akik engem háborgatnak, Hogy engem eltöröljenek, Azok hirtelen elvesznek, Mélyen a föld alá borulnak.

6. Ellenség miatt elhullnak, Éles fegyver által elvesznek, Ő testek el sem tömegtetnek, Mikkel a rókák osztoznak. De a király az Ūristenbe' Őrvendez a győzedelmen, És dicsekedhetik minden, Aki esküszik szent nevére.

7. Mikoron minden csalárdok, Akik hazugságot beszélnek, Valóban megszégyenítetnek, Bédugatik az ő szájak.

LXIV. ZSOLTÁR

Az 5. zsoltár dallamára: Ūristen, az én imádságom...

1. Hallgasd meg, Uram, könyörgésem, Tarts meg ellenségem ellen, Aki reám dühödtt szörnyen, Őrizd meg félelmétől engem, Mentsd meg életem!

2. Rejts el engem a gonoszoktól, Akik reám fenekednek, Csak gonoszra igyekeznek, Tarts meg ő hamis tanácsuktól, Háborgásuktól!

3. Akik nyelvüket élesítik, Mint öldöklő fegyvereket. Mint a nyilat, beszédüket Az ártatlan emberre lövik És azt megsértik.

4. Lövöldözik rejtekhelyekből Az ártatlant és igazat. Hirtelen az ő nyilukat El-reülvöik kegyetlenül, Vakmerőségből.

5. Hamisságban hányják eszeket, És csak azon igyekeznek, Hogy ők tört titkon vessenek. Dicsekedvén, szólnak ilyeket: Ki látna minket?

6. E dologban szorgalmatosok, Járnak okos ravaszsággal, Elméjük sok fortélyt talál, Sok az ő álnok találmányok, Mikre nagy gyorsok.

7. De a bosszúálló Úristen Hirtelen őket meglövi, Nyilaival megrettenti, Nagy sebeket ejt ő testeiken, Mit meglát minden.

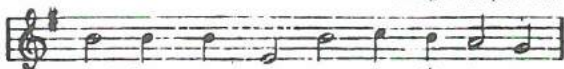
8. Őket az önnön gonosz nyelvök Ejtí a veszedelembé, És kik ezt veszik eszékbe, E dolgon igen megijednek, És elrémülnek.

9. És nagy félelemmel mindenek Hirdetik az Isten dolgát, Beszéli annak nagy voltát, Melyet innen eszükbe vesznek És megértének.

10. De szíve az igaz embernek Örvend az erős Istenbe' Ki őt vette kegyelmébe. Örülnek a jószívű hívek, És dicsekednek.

LXV. ZSOLTÁR

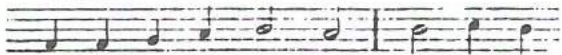
Hourgeois, Lyon 1547



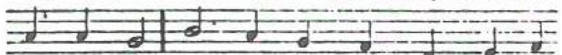
A Si - on - nak he - gyén, Úr - is - ten,
Fo - ga - dást tész - nek ne - ked it - ten,



Ti - ed a dí - csé - ret, ::
Tisz - tel - vén té - ge - det. Mert ké - ré -



sü - ket a hí - vek - nek Meg - hal - lod



ke - gye - sen, A - zért te - hoz - zád az em -



be - rek Jön - nek min - de - nün - nen.

2. Rajtam a bűn elhatalmazók, Terhelvén engemet, :: De nagy volta kegyességednek Eltörli vétünköt. Boldog, akit te elválasztál, Fogadván házádba, Hogy előtted nagy buzgósággal Járjon tornácodba'.

3. Javaival a te háznak Megelégítteünk :: Szép dolgain te templomodnak Gyönyörködik szívünk, A te csuda igazságodból Megfelelsz minékünk. Hallgass meg Isten, velünk tégy jól Ó, mi segedelmünk!

4. Mindenek csak tebenned bíznak E föld kerekiségén, :||: Akik széjjel messze lakoznak A tengernek szélén. Te mondhatatlan hatalmaddal A magas hegyeket Körülfogod, mintegy abronccsal, Erősítvén őket.

5. A tengeri habok zúgását Te megcsendesíted, :||: A pogány nép zúgolódását Ottan elenyészted. Nagy félelmükben elbágyadnak Mindenek e földön, Nagy voltán a te csudáidnak, Miknek számuk nincsen.

6. Te megvigasztalsz mindeneket Reggel a napfénnel, :||: Biztatsz minden élő rendeket Csillagokkal éjjel. Áldásiddal meglátogatod Az elszáradt földet, Hasznos esőkkel meglágyítod, Gazdagítván őket.

7. A te kútaidból a vizek Soha el nem fogynak, :||: Hogy a szép földi vetemények Szaporodhassanak. A barázdákat megítatod A szántóföldeken, A vetést szép esővel áldod, Hogy bőven teremjen.

8. Megkoronázod az esztendőt Nagy sok javaiddal, :||: Lábaid nyoma kövérséget Csepegtet nagy zsírral. Lakóhelyei a pusztáknak Folytak kövérséggel, Hegyek és halmok vígadoznak Nagy bő termésekkel.

9. A szép sík mezők ékeskednek Sok baromcsordákkal, :||: Villognak a szép szántóföldek Sűrű gabonákkal. A hegyoldalak, mezőföldek, Szép búzanövással Örvendeznek és énekelnek Nagy gyönyörűséggel.

LXVI. ZSOLTÁR

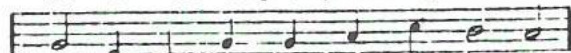
Bourgeois, Lyon 1539.



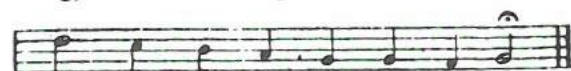
Őr - vendj e - gész föld az Is - ten - nek,



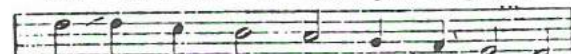
És é - ne - kelj szép zen - ges - sel.



Nagy dí - cső - sé - gét szent ne - vé - nek.



Mi - ne - nek dí - csér - jék széj - jel.



Mond - já - tok ezt az Úr - is - ten - nek:



Csu - dá - la - to - sak dol - ga - id,



E - rős - sé - ged nagy, buz - zád es - nek



Hí - zel - ked - vén el - len - sé - gid.

2. A te isteni Felségedet E földön mindenek áldják, És dicsőséges szent nevedet Énekléssel magasztalják. Jertek, és ezt jól meglássátok, Minden jól ide figyelmezz, Istennek mely csudálatosok Dolgai az emberekhez.

3. A tengert és a folyóvizet Megszárazasztja, hogy a népnek Lábuk szárazon általmehet, Min szíveink örvendeznek. Országá megmarad örökké, Szeme lát minden népeket, Akik feltámadnak ellene, Elömenetük nem lehet.

4. Áldjátok a mi Istenünket, E földön minden emberek, Dicsérvétek az ő szent nevét, Nagy zengéssel minden népek. Mert életünköt ő megadá Az ő nagy kegyességéből, Lábainkat meggyámolítá, Oltalmazván eleséstől.

5. De minket igen megpróbálál És megkesergetél, Isten. Megolvasztál és megtisztítál, Mint az ezüstöt a tűzben. Te minket, szegény szolgálodat Adál ellenség töriben, Kik hevederrel ágyékinkat Megkötözék nagy erősen.

6. Mi fejünkre népet ültetél, Mint a tevék terhelteténk. Nagy árvizeket ránk eresztél, Sebes tűzön általmenénk. De te kivezérlel bennünket, Megenyhítél, megnyugotál, Temp-lomodban azért tégedet Dicsérlek szép áldozattal.

7. Amely fogadást neked tettem Én siralmas ajakimmal, Ínségemben mire feleltem, Esedezvén én szájjammal: Sok hízlalt szép kövér barmokat Áldozatra adok neked, Kosokat, ökröket, bakokat Megégetek te előtted.

8. Jertek, halljátok, hadd beszéljem Ti-nektek, istenfélőknek, Amiket Isten tett én vélem, Mily kegyesen tett lelkemnek! Hogy szájjammal hozzá kiálték, Ottan meghallgata engem, Azért beszédével nyelvemnek Mindenkor ötet dicsérem.

9. Hogyha hamisságot szívemben Valaha gondoltam volna, Soha engem könyörgésemben Ő meg nem hallgatott volna, De bizonyára a jó Isten Kérésemben meghallgata, És panaszimat jól megértvén, Könyörgésemnek helyt ada.

10. Légyen áldott a nagy Űristen Az ő nagy kegyességéért, Ki meghallgatott kérésemben, És kegyelmesen hozzám tért!

LXVII. ZSOLTAR

A 33. zsoltár dallamára: Nosza istenfélő szent hívek...

1. Űristen, áldj meg jóvoltodból, És kegyesen fordulj hozzánk, Oltalmazz meg minden gonosztól, Szent színedet fordítsd reánk! Hogy e földön minden Megismerje szépen

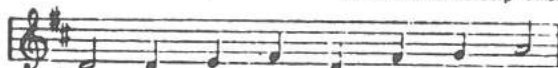
A te útadat, És a pogány népek Téged tiszteljenek Megtartójukat!

2. És akkoron dicsérnek téged, Dicsérnek téged a népek, Nagy tisztességet tesznek néked A pogányok is örülnek, Midőn mindeneiket, És a pogány népet Szent igazsággal Bírod és ítéled, És jóra vezérled Nagy hatalmaddal.

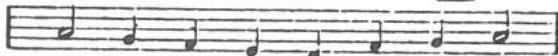
3. Dicsérjen téged minden nemzet, Úristen, téged dicsérjen! A föld teremjen bő gyümölcsöt, Áldjon meg minket az Isten! Adja szent malasztját, Nyujtsa áldomását, És ő felségét Félje és rettegje E föld kerekége, Mint ő Istenét.

LXVIII. ZSOLTÁR

M. Greiter Strassburg 1539.



Hogy - ha fel - iu - dul az Is - ten,
És el - fu - ta - mod - nak széj - jel,



El - ker - get - tet - nek szer - te - len
Ő ha - ra - gos szi - ne o - löl

Min - den ő el - len - sé - gi,
Min - den ő gyű - lö - lö - i.

Úgy el - ü - zet - nek hir - te - len,
Mint a füst, sem - mi - vé lé - sen,

El - vész miu - den ő dol - gok.

Mint vi - asz ol - vad a tűz - től,
Úgy az ő ke - mény szi - né - től

El - vesz - nek a go - no - szok.

2. De az igazak mindnyájan Örvendeznek nagy vígságban A kegyes Isten előtt, :: És vig szívvel énekelnek, Hogy ő kevély ellen - ségek Megszégyenült, elveszött. Nagy öröm -

mel az Istennek :: Énekeljétek nevének, Dícsérjétek, áldjátok; Ki a szép felhőkön megyen, Kinek neve erős Isten, Őtet magasztaljátok!

3. Ő előtte vígadjatok, Mert ő az árváknak atyjok, Kiket táplál, kegyesen. :: Az özvegyeknek oltalma Az ő isteni hatalma Lakván ő szentségében. Megáld egyes embereket, :: Ad nekik szép cselédeket Háznép tenyészésére, A foglyokat ő kimentí, A pártútokeket rekeszti Pusztá és parlag földre.

4. Hogy a te néped kivivéd, A pusztán általvezérléd, És ő előttük menél, :: A föld rendüle, csöpöge Az egeknek verejtéke, Hogy haraggal tekintél, A Sina-hegy megrendüle, :: Hogy az Izráel Istene Rászállá dícsőséggel. Ūristen, a te földedet Meglátod örökségedet Harmattal és esőkkel.

5. Ez örök földet megáldod, Mihelyt pusztulását látod, Min te seregid laknak. :: A szegényeknek jószágát Megöregbítéd marháját, Hogy öke megtartassanak. Ūristen, a szűz szíveket :: Felindítád elméjéket, Hogy erről beszéljenek, Kik, hogy az ellenség futna, És ő seregük szaladna, Ekképpen éneklének:

6. A királyok nagy sereggel, Gyalázattal, szégyenséggel Megfutamának szörnyen. :: Akik otthon maradának, A prédával osztozának, Martalék részt vőn minden. Hogyha

megnyomorodtok is, :: És ha minden gyalázna is, És sanyargatna szörnyen, Hogyha a kőfal-romlásban Feküdnétek is, bágyadván A kormos szennyességben,

7. De mindazáltal ti lestek Mint a galambszárny, oly szépek, Mely, mint ezüst, fehérlik :: És tollainak szépsége, Mint arany-nak fényessége Oly ékesen tündöklök. Hogy a királyokat Isten :: Meggyőzé nagy erejében, Nagy diadalmat szerze, A föld fehérlik oly szépen, Mint a Salmon hegy környékén A hónap fehérsége.

8. Az Istennek dicső hegye A gyümölcsös Básán hegye, Mely felhat a felhőkre. :: Ti egyéb és kisebb hegyek, E hegyre mit fenekedtek, Mit törtök e nagy hegyre? Mert o szent hegyet az Isten :: Elválasztá jókedvében Önnön lakóhelyének, És ez helyen mindörökké Lakozásra vagyon kedve Isteni felségének.

9. A mennyei szent angyalok (Sok tömény ezer ő számok) Seregi az Istennek. :: Vélük vagyon az Úristen, Mint néha a Sina-hegyen, Lakója a szent helynek. Uram, felmenél magasán, :: És fogva vád * hatalmasan A te ellenségedet. Kegyességednek nagy volta Az embereknek kioszta Szép, préda nyereséget.

10. Ellenségedet megbírod, Köztük helyezvén hajlékod, Lakozol dicsőséggel. ::

Aldott legyen az Úristen, Ki velünk ily nagy jól teszen, Látogat kegyességgel. Isten a mi segedelmünk, ::: Kegyesen lakozik velünk, Őriz minket, népeit. Halál és élet kezében, Ő az erős, örök Isten, Megtartja ő híveit.

11. Az Isten ő ellenségét Megveri, megtöri fejét A gonosz ellenségnek, ::: És mind agyonveri őket, Kik nem jobbítják éltöket. Hanem csak bűnben élnek. Mond Isten: az én népemet ::: Meghozom én seregemet A Básánnak földéből, Meglátom nagy irgalmammal, Kihozom nagy hatalmammal A tenger mélységéből.

12. Hogy aztán az ő vérőkben, Akik levágnak szörnyen, Moshassad lábaidat. ::: Úgy hogy a sok ellenségnek Véres sebüket az ebek Nyalják sebes tagjukat. Óh, én Uram, erős Isten, ::: Ki lakozol a szent helyen, Láták elmenésedet, Elöl mentek az éneklők. Azután a hegedűsök, Ékesítvén szép rendet.

13. Középen mennek a szűzek, Dobot vernek, zengedeznek, Énekelnek mindnyájan. ::: Ti, akik mintegy kútából Származtok az Izráeltől, Istent áldjátok vígan. E szép seregnek közepin ::: Vagyon a kised Benjámin A felséges táborral, A Júda és a Zebulon, A Naftalim is itt vagyon Egyéb főhadnagykokkal.

14. Az Isten téged, Izráel, Szeretett ez erős-

séggel. Nagyobb erőt adj Isten, :||: Hogy a miként elkezdetted, És dolgunkat elővitted, Vidd véghez kegyelmesen. A Jeruzsálem városért :||: És a te szent templomodért Néked szép ajándékot A királyok vígan hoznak. Seregít a kopjásoknak Veszesd el hatalmukat!

15. Töröld el a sereg tulkot, Úzd el az erős borjúkot, Úram, kik reád törnek, :||: Verd meg mind a pártütőket, És hódoltasd alá őket, Hogy adópénzt adjanak. Az egyiptomi nagy urak :||: És a szerecsenek nyujtják Az Istenhez kezüket, Országok és fejedelmek Istennek énekeljétek, És dicsérjétek őtet!

16. Énekeljétek Istennek, Ki lakója az egeknek, Miket teremtett régen, :||: Holott nagy hatalmával ül, Honnan szava úgy megdördül, Hogy zeng és harsog minden. Dicsérjétek nagy hatalmát, :||: Ki felséges méltóságát Izráelen láttatja, Kinek nagy erejét ott fönnt Az egeken és felhőkön Senki nem tagadhatja.

17. Óh, csudálatos az Isten Az ő dicső szentségében! Az Izráel népének :||: Erőt ad nagy kegyelmesen, Azértan minden időben Mitőlünk dicsértessék!

LXIX. ZSOLTÁR

Az 51. zsoltár dallamára: Úristen, kegyelmezz meg...

1. Úristen, segíts és tarts meg engem,
Mert a vizek szinte lelkemig érnek, Közepém
vagyok a sáros mélységnek, Melyben csak-
nem elsüllyed én fejem. Az árvizek össze-
ütnek rajtam, A kiáltás miatt torkom elre-
kedt, Én szememben megfogyatkoztam, Mi-
dön várom a te segédelmet.

2. Én hajam szálánál többen vagynak,
Akik engemet ok nélkül gyűlölnék, Én ellen-
ségim szertelen erősek, És engem eltörteni
akarnak. Noha semmit nem vettem senkitől.
De mégis énnékem kell megfizetnem; Nincs,
Uram, elrejtve színed előtt Az én bolondságom
és minden vétkem.

3. Seregeknek Ura, erős Isten, Aki vezér-
led a te seregedet! Kik benned vetették re-
reménységeket, Ne hagyd miattam esni szé-
gyenben! Izráel Istene, kik tebenned Szívből
bíznak, ne szégyenítsd meg őket, Mert nagy
szidalmat szenvedek érted, A gyalázat elbo-
rítja színemet!

4. Én rokonim idegennek tartnak, Anyám
gyermeki nem ismernek engem, Mert szent
templomodon gerjede szívem, Megemészti
nagy szerelme háznak. Téged gyalázóknak

sok szidalmak Én reám esének, én pedig sírtam, És bőjtöltem, de ők csak csúfoltak Engemet, noha minden jót kívántam.

5. Bánat miatt én zsákba öltöttem, De ők énrólam mesét költöttek, A kapun ülök és a részegesek Csúf énekléssel nevének engem. De én tehozzád nagy buzgó szívből, Ó, kegyes Isten, könyörgök óránkint, Hallgass meg, Uram, kegyességédből, És kegyelmezz meg fogadásod szerint.

6. Végy ki engemet e fertős sárból, Hogy el ne süllyedjek, gyűlölőimtől Ments meg e nagy vizeknek örvényiből, Tarts meg ellenségim haragjától. Hogy a mély víz engem el ne nyeljen, Se pedig felül reám ne boruljon, Ne merüljek tengeri mélységben, A kútnak szája engem be ne zárjon!

7. Űristen, nagy a te kegyességed, Hallgasd meg azért, amit tőled kérek, Irgalmas szemeid reám nézzenek, Hadd láthassam nagy kegyelmességed! Ne rejtse el, Uram, kegyes orcádat Szegény szolgálótól, mert megnyomorodtam, Ne késsél, halld meg kiáltásomat, Add meg kérésem, vigasztalj meg, Uram!

8. Uram, hajolj szomorú lelkemhez, E nagy ínségből mentse meg életemet, Ellenségim ellen tarts meg engemet, Mert csak bízom kegyelmességedhez! Miként gyaláznak engem, jól érted, Látod, mely szörnyen en-

gemet rútolnak, Ellenségem nincs rejtve előtted, Minden ellenségim előtted vannak.

9. E gyalázatban elszakadt szívem, Kesereg lelkem e nagy óhajtásban, Várván, ha találtatnék e nagy kínban, Aki szíve szerint szánna engem. De íme, sehol egy ember sincsen, Aki engemet szánna nyavalyámban. Epével étetnek éhségemben, Ecettel itatnak szomjúságomban.

10. Adja Isten, hogy ő asztalukon Az önön étküktől megfulladjanak, Ő maguk hálójába akadjanak, Békességük veszélyre forduljon, Sötétüljenek meg az ő szemek, Hogy azokkal egy cseppet se lássanak, Törd meg derekukat önékiek, Hogy egyenesen fel se állhassanak!

11. Búsult haragodat öntsd ki rájuk, És nagy haragodban ragadd meg őket, Töröld el minden ő lakóhelyöket, Hogy épen ne maradjon ő házuk. Mert igen kergetnek mindeket, Akiket, Uram, te immár megvertél. Ha kire bocsátál vereséget, Annak sérelmit beszélnek örömmel!

12. Szedd össze minden gonosz bűnöket, Hogy kegyelmedbe be ne vétessenek, Az élő könyvből kitöröltessenek, Ne írd az igazak közé őket! Mivelhogy én most nyomorult vagyok, Emelj bátorságos helyre engemet, És

neked teljes szívből vígadok, Hálaadással mondok dicséretet!

13. És az inkább tetszik az Istennek, A szarvaindult és körmös tuloknál, Mit a szegények meglátnak vígsággal, És az ő szívéükben örvendeznek. Örvendez azoknak is ő szívek, Kik az Űristent óhajtván keresik, Mert meghallgattatnak a szegények, A foglyokról ő el nem felejtkezik.

14. Menny, föld, tenger az Istent dicsérje, És minden benne való, mert megmenti A Sion hegyét, Júdát megépíti Szép városokkal, lakóhelyekre. E helyet megülik ő szolgálai, Békével lakják mint örökségüket, És azoknak minden maradéki Bírják, akik szeretik te nevedet.

LXX. ZSOLTÁR

A 17. zsoltár dallamára: Hallgasd meg igazságomat...

1. Siess, ments meg, Uram Isten, Mert benned bízom teljes szívvel, Azért hamar légy segítségem, Minden ellenségim ellen! Akik törnek én életemre, Mind megszégyenítessenek, Kik nyavalyámon örülnek, Térjenek meg nagy szégyenükre.

2. Szégyennel legyen futásuk, Akik szidalmaznak engemet, És reám kiáltnak hehe-

hét, Gyalázat legyen jutalmuk. Hogy azok benned örvendjenek, Kik sègedelmedet várják, És magukat reád bízzák, Mondván: Dicsőség az Istennek!

3. Én nyomorult szegény vagyok, Tarts meg azért ó, én Istenem, Mert csak te vagy én segedlmem: Ne kóssél, mert majd elfogyok!

LXXI. ZSOLTAR

A 31. zsoltár dallamára: Uram, én csak
tebenned bíztam...

1. Tebenned bízom, én Istenem, Kérlek oltalmazd meg, Gyalázattól ments meg, Hogy örök szégyenbe ne essem! A te nagy jóvoltodból Tarts meg minden gonosztól!

2. Hajtsd hozzám füled, tarts meg engem, Mutasd segedelmed, Amint megígérted, Hogy segítségül léssz énnékem, Légy azért én kösziklám És én erős kövárom!

3. Ments ki a hamisnak kezéből És annak markából, Aki él csalárdul, Oltalmazd meg a kegyetlentől! Benned bízom, Uramba', Gyermekségemtől fogva.

4. Hogy származám anyám méhéből, Legottan énnékem Valál reménységem. Anyám méhéből engem kivől, Azért neked éneklek, És szüntelen dicsérlek.

5. Engem csudának tartnak sokan, De te vagy énnékem Erős reménységem. Adj éneklést az én szájamban, Hogy hirdessem nevedet, Áldjam dicsőségedet!

6. Ez én nyavalyás vén koromban, Erőtleniségemben Ne vess el, Úristen! Ne hagyj el én nyavalyáimban, Midőn szegény testemben Semmi erősség nincsen!

7. Mert én ellenségim beszélnek, Rólam tanácskoznak, Alattomban járnak, És akik lelkebben kergetnek, Noha nincs semmi vétkem, Kötést tesznek ellenem.

8. Mondván: "Jertek, fogjuk meg őtet, Mert Isten elhagyta, Nincs semmi oltalma! Várom a te segedelmedet, Úristen, ne légy messze, Siess segedelmemre!

9. Szégyenítsd meg, kik életemet Kergetik szertelen, Borítsd nagy szégyenben, Akik várták veszedelmemet, Mert én csak téged várlak, És dicsérettel áldlak!

10. Szüntelen hirdeti én nyelvem Szent igazságodat És nagy jóvoltodat. Jótétid mindennap beszélem, Sokságát nem titkolom, Noha számát nem tudom.

11. Az Úrnak erejére térek, És ő nagy hatalmát Szemlélem jóvoltát. Nagy igazságát az Istennek Mindenkor emlegetem, Soha el nem felejttem.

12. Gyermekségemtől fogva engem Híven

tanítottál Csuda dolgaiddal, És hogy immáron megvénhedtem, És a hajam megőszül, Légy most is segítségül.

13. Miglen a te karod erejét Hirdetem mindennek, Jövendő nemzetnek, És igazságodnak hűségét, Melyet nyilván lát minden, Magasztalom szüntelen.

14. Hozzád hasonló ki lehetne? Engemet, Úristen, Ejtél nagy ínségben, De a föld mélységéből végre Ismét kivonál engem, És megadád életem.

15. Erősségemet öregbítéd És felmagasztalál, Dicsőségre hozál. Hozzám tére, Uram, Felséged, Megvígasztala engem, Midőn vala ínségem.

16. A te hűségedet, Úristen, Hirdetem, éneklém, Mindennek beszélem. Dicsérlek ceterazengésben, Ó, szentek dicsősége, Izráelnek szentsége!

17. Ajakimmal vígan dicsérem A te hatalmadat És nagy irgalmadat, Lelkemet tehozzád emelem, Melynek megtartád éltét, Hogy dicsérjen tégedet.

18. Szüntelen neked az én nyelvem Vígan énekeljen Nagy kegyességeden! Mert te, akik gyűlölnék engem S várják veszedelmemet, Megszégyenítéd őket.

LXXII. ZSOLTÁR

A 65. zsoltár dallamára: A Sionnak hegyén, Úristen...

1. Úram, a te ítéletedet Adjad a királynak, Igazságodnak add értelmét A király fiának, Hogy ő a te nagy seregedet Igazán ítélje, És a te sok szegény népedet Törvény-nyel vezérlje!

2. A nép meglátja a hegyeken A békeség zsírját, A halmokon meglátja minden Az igazság hasznát. Erőszaktól megoltalmazza A szegény községet, És nagy hatalmával megrontja A kegyetleneket.

3. Dicsér és retteg téged minden, Tenedked engedvén, Míg a nap és hold tart az égen Szép fényességében. Alábocsát szép kedves esőt A kaszált mezőre, Csepegtet nagy szép nedvességet Az elszáradt földre.

4. Az igazaknak jól lesz dolguk, Mert megvirágoznak, Szép békeségben lesz lakásuk Jártáig a holdnak. Uralkodik a tenger szélén Mind a más tengerig, Az Eufrátes vize környékén A föld határáig.

5. Előtte térdet, fejet hajtnak Az idegen népek, A földet előtte csókolják Minden ellenségek. A tenger melléki királyok És szigetbeliek, És az arábiai dúsok Ajándékkal jönnek.

6. Nagy alázatosan imádják Öt minden királyok. Minden népek ötet szolgálják És ő leszen *urok*. Mert ő a szegényt megsegíti, Aki ötet hívja, És a nyomorultat megmenti, Kinek nincs gyámola.

7. A szűkölködőket megszanja Nagy kegyességében, És a szegényt hozzá fogadja Megőrizvén híven. Erőszaktól megtartja őket És a csalárdságtól, Nagyra becsüli ő *vére*ket, Megmenti gonosztól.

8. Élétében ajándékoztatik Sébai arannyal, Dicsőségesen köszöntetik Nagy szép áldásokkal. Teremnek szép sűrű gabonák A hegyoldalakon, A szép vetések ingadoznak, Mint fák a Libánon.

9. A városbéliek nagy szépen Nőnek, virágoznak, Mint a szép zöld pázsit-mezőben A füvek villognak. A királynak nagy dicsősége Mindörökké megáll, Kiterjed felségének neve, Míg a napfény szolgál.

10. E földön minden nemzetségek Ötet áldják vígan, És szívük szerint dicsekednek E kegyes királyban. A pogányok is így dicsérik: Dicsőség Istennek, Aki nagy csudát cselekeszik, Ura Izráelnek.

11. Az ő neve nagy dicsőséggel Mindennütt áldatik, Szentségének dicséretivel Mind e föld eltelik.

LXXIII. ZSOLTÁR

Genf 1551.

Bi - zo - nyá - ra jó az Is - ten,

Az Iz - rá - el - nek je - les - ben,

A - kik szí - vü - ket tisz - tán tart - ják,

Az ö jó vol - tát a - zok lát - ják.

De én csak - nem fél - re haj - lèk,

Úgy meg - tán - to - ro - dèk lá - bam,

Já - rá - som - ban úgy meg - bot - lám,

Hogy csak - nem ször - nyen le - dü - lèk.

2. Mert bosszankodom a népre, Kinek nagy esztelensége, Midőn látom hogy a hitlenek Ily nagy jó szerencsében élnek: A halállal nem bajlódnak, Semmi fájdalmat nem látnak, Erős, kövérek testükben, Élnek nagy jó egészségben.

3. Nincs nekik, mint egyebeknek, Semmi-nemű gyötrődések, Midőn más embert ver az Isten, Ők élnek nagy jó békességben. Azért kevélység nyakukon, Mint aranylánc, körül vagyon, Öltöznek, mint szép ruhába, Negédségbe, erőszakba.

4. Fénylik szemük kövérségtől, Kidülledtek a fejükből. Nagyobb az ő jó szerencsájük, Hogynem mint kívánhatná szívük. Azért gonosz az ő dolguk, Kevélység minden szándékuk. Gonoszságukkal kérkednek, Nagy göggel fennen beszélnek.

5. Szájukat nagy káromlással Az égre tátják szitkokkal, Gyalázatokkal rakva nyelvek, Mik az egész földre kiütnek. Azért a hívek gyakorta Esnek nagy mély gondolatba, Mert poharuk őnékiek Keserű vízzel töltetnek.

6. Mondnak végre: Az Űristen Látja-e ezt a mennyekben? Mi nyavalyáinkat tudja-e, Keserűségünket szánja-e? Ime az istentelenek, Látjátok, élnek örömben, Amint kívánják szívükben, Gazdagok, jó szerencsések.

7. Mit használ tehát énnekem, Hogy tisztán tartom én szívem? És micsoda hasznom van abban, Hogy kezem mosom tisztaságban? Ime mind hiába marad, Hogy én így kesergettetem, Ottan rajtam büntetésem, Reggel mihelyen megvirrad.

8. Csaknem én is ígyen szólék, De látám, hogy nem jól esnék És ártalmas lenne azoknak, Kik te fiaidnak mondatnak. Azért jobban meggondolám, Magamban meghányámvetém, De sokkal nehezbnek lelém, Hogynem végét találhatnám.

9. Míglen el-bemenék végre Az Istennek szent helyére, És végezetre vöm eszemben. A gonoszok vége mi légyen. Azt is jól megértém aztán, Hogy őket te megbünteted, Sikamló helyre helyezed, És veted a pusztaságban.

10. Úgy hogy csudálják mindenek, Hogy ily hamar odalesznek, Vesznek és csnek nagy ínségbe, Szégyenségbe és rettegésbe. Minden ő gazdagságukat Múlandó álomná teszed, Melyből ha ember felébred, A lelt jókban semmit sem lát.

11. Ezen vala nagy bánatom, És szívemben nagy fájdalmom, Kínozáam szörnyen veséimet, El hagyám hitetni elmémet. Oly tunya és bolond valék, Mert e dologhoz nem ér-

ték, Előtted lök* oly tudatlan, Mint a barom mily oktalan.

12. De én tenálad maradok, Noha sok nyavalyát látok, Mert te megtartál jobb kezeddel, Nagy ínségemben nem hagyál el. Tanácsoddal vezérlj engem, Igazgass te ösvényedre, Aztán végy fel dicsőségre, Tégy ily kegyesen énvelem!

13. A mennyekben te vagy nekem Csak egyedül én Istenem, Ez egész földön senki nincsen, Kit kívüled lelkem kedveljen. Ha elfogy testem és lelkem, Mégis vígasztalsz szívemben, Egyéb részem nekem nincsen Tenáladnál, én Istenem.

14. Mert kik tőled eltávoznak, Azok elvesznek, romlanak, Elveszted azokat hirtelen, Kik bíznak bálvány-istenekben. Azért én hozzád folyamom, Fő boldogságom az nékem, Hogy benned én reménységem, És jótéted magasztalom.

LXXIV. ZSOLTÁR

Genf 1562.

Mi - ért vész min - ket így el,
 Úr - is - ten? Mi - re ha - rag - szol
 mi - re - ánk eny - nyi - re? Míg - len ger -
 je - dez ha - ra - god - nak tü - ze
 Ju - ha - id - nak nyá - já - ra ily i - gen?

2. Emlékezzél meg te seregedről, Melyet régenten magadnak szerzettél, Felvett örökségedről emlékezzél, A Sion hegyén lakóhelyedről!

3. Kelj fel és végre jövel, Úristen, A gonoszokat töröld és pusztítsd el, Kik vakmerőképpen ő seregükkel Pusztaságot tesznek szent helyeden!

4. Holott dicséreted hirdettetett, Most el-lenségid ott ordítanak szörnyen, És a tenéked

szenteltetett helyen Az ő zászlójuk felemeltetett.

5. A te templomodra nagy erővel Felhágának, hogy ők azt el-letörjék. Törik, vágják, fénylenek ő fejszéjek, Mintha érdőt vágnának sereggel.

6. A templom, mely elébb ékes vala Szép táblákkal és cifra deszkázattal, Vagdaltatik fejszékkel és bárdokkal, És dorongokkal hányják tétova.

7. E te templomodat felgyujtották, Te szent helyedet tüzzel megégették, Drága lakóhelyét te szent nevednek Tövestől fogva mind elrontották.

8. Nosza, hozzá, mondják ő magukban, Pusztítsuk el őket nagy szörnyűséggel! Az Istennek szentegyházait széjjel Mind megégették e tartományban.

9. Nem látjuk már jeleit erődnek, Közötünk immáron nincsen próféta, Nincs jövendőmondó, aki tudhatná, Ha leszen vége e nagy veszélynek.

10. Ó, Úristen, ezt meddig engeded, Hogy ellenségink minket ne vessenek? Örökké hagyod-e gyűlölődnie, Hogy ekképpen ingerljék szent neved?

11. Miért fordítod el kezidet? Jobb kezidet mit dugod kebeledben? Vajha egyszer

kinyujtanád ismétlen, Mutatván nekünk segedelmedet!

12. De az Isten én királyom régen, Aki engemet bírt és jól vezérlött, Hatalmát jelentvén e világ előtt, Hogy ő a segedelem mindenben.

13. Te választád kétfelé a tengert, A sárkánynak te rontottad meg fejét, A cethalaknak megtörted fejüket, Nagy tagjuk széjjel a parton hevert.

14. Miket aztán eledelül küldél A népeknek a nagy puszta helyekben, Patakvizet és forrást csudaképpen Az erős kösziklából eresztél.

15. Megszáraztád a folyóvizeket, Tied a nap és tied az éjszaka; Hogy a sötétséget világosítsa, Arra teremtéd a napnak fényét.

16. Te nagy isteni bölcseségeddel Bizonyos határt vetettél a földnek, És különbségét a nyártól a télnek Elosztád hévséggel és hideggel.

17. Emlékezzél meg, lásd meg e dolgot, Ellenségid mint rútolnak, nevetnek, Mily szörnyen e tunya és bolond népek Szent neveden tesznek gyalázatot!

18. A te gerlice galambocskádat Ne hagyd a gonosz vadaknak megenni, A szegényeket eszedből ne vedd ki, Hanem kegyesen viseld gondjukat!

19. Emlékezzél, Uram, kötésedrül, Mert az egész föld merő sötétséggel Eltelt, és rakva csalárd gonosz néppel, Mindent nyomorgatnak kegyetlenül!

20. Ne hagyd hátra térni szégyenséggel A te szegény nyomorult szolgálodat, Fordítsd hozzájuk te nagy jóvöltodat, Hogy nevedet dicsérjék víg szívvel!

21. Kelj fel, Uram, és forgasd ügyedet, Te nagy gyalázatodról emlékezzél, E bolond népnek ezt ne engedjed el, Kik naponként rútolnak tégedet!

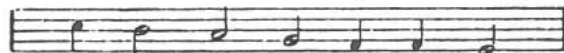
22. Ne felejtse el üvöltésüket Ellenségidnek, kik reád támadnak, És ellened dühösen patvarkodnak, Nagy kiáltásuk éri az eget!

LXXV. ZSOLTÁR

Genf 1582.



Dí - csé - rünk té - ged, Is - ten,



Dí - osé - ret lé - gyen ne - ked,



Mert a te dí - csó ne - ved

Hoz - zánk kö - zel jött hi - ven,
 Mi a - zért csu - dá - i - dat,
 Hir - det - jük jó - vol - to - dat.

2. Ha időm lesz valaha, Én igazán ítélek,
 Ha feneke e földnek Egyszersmind lerohan-
 na, Én mégis ő oszlopát Jól állatnám gyámo-
 lát.

3. A bolondokat intem: Ne bolondoskod-
 jatok! Akik pedig gonoszok, Térjete meg,
 úgy kértem, Szarvat ne emeljete, Ily fenn
 ne beszéljete!

4. Mert a tiszt és az erő Nem a napkelet
 felől, Sem a napenyészetről, Sem nem a pusz-
 tából jó, Minden az Istenen áll, Ő aláz s ő
 magasztal.

5. A pohár ő kezében, Melyben vagy on
 vörös bor, Mit ő teletölt sokszor Minden nép-
 nek e földön. De végre a gonoszak A seprejét
 megisszák.

6. Én örökké dicsérem A Jákóbnak Iste-
 nét, Hirdetem dicsőségét, És szarvukat meg-
 szegem Az istenteleneknek, Hogy a jók fel-
 keljenek.

LXXVI. ZSOLTÁR

A 30. zsoltár dallamára: Dicsérlek, Uram tégedet...

1. Ismeretes az Úristen A Júdában és szent neve Az Izráelnek földében. Messze terjed dicsősége, A Sálemben szép ő sátora A Sionon lakó hajléka.

2. Ott meglátja minden ember, Hogy isteni hatalmával Megtörik íj, paizs, fegyver, Hadat megszállít azonnal. Nagyobb Felségednek ereje, Hogynem a kóborlók sok hegye.

3. Az ellenség eldúlaték, Reájuk mély álmom esék, Kiket vitézeknek véltek, Tudatlan lón az ő kezek. Mihelyen feddésed hallatik, Mind szekér s mind ló elaluszik.

4. Ki állhatna meg előtted, Aki ily rettenetes vagy, Midőn haragod felgerjed? Mennyei szentenciád nagy, Melyet hallatsz az emberekkel, A föld megrémül csendességgel.

5. Midőn felkel az Úristen Tartván kemény ítéletit, Hogy a szegényeket itten E földön megtartsa népit. Dicséretedre fordul néked, Ha a nép haragszik ellened.

6. Még egyszer nyilván elveszted E maradék dülöt-fülöt. Jer, dicsérjük Istenünket, Megállván fogadástokat, Kik mindenkor vagytok övéle, És el nem távoztok ötöle!

7. Adjatok szép ajándékot E rettenetes Istennek, Ki megtöri hatalmukat A gonosz

fejedelmeknek! A nagy királyok itt e földön
Előtte lesznek rettegésben.

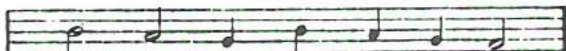
LXXVII. ZSOLTÁR

Modus II.

Isourgeon, Lyon 1547.



Az Is - ten - hez az én szó - mat,
E - me - lém ki - ál - tá - so - mat,



Hogy fel - ki - ál - ték hoz - zá,



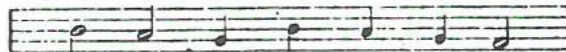
Be - szé - dem meg - hall - ga - tá.



Min - den - ne - mű szük - sé - gem - ben



Re - mény - sé - gem csak az Is - ten,



Éj - jel ke - zem fel - tar - tom,



Az ég - re hoz - zá nyuj - tom.

2. Lelkem nagy bánatba esett, :: Minden vigasztalást megvet, Az Isten rettent engem, Ha róla emlékezem. Noha Istennek szívében Panaszlok nagy ínségemben, Lelkem mégsem találhat Semmiben nyugodalmat.

3. Szemeimet nyitva tartod, :: Aludni éjjel sem hagyod, Erőmben úgy elfogyék, Hogy egy szót sem szólhaték. Gondolám a régi időt És forgatám szemem előtt Az elmult esztendőket, Hányám és vetém őket.

4. Megemlítém hegedűmet :: Néhai éneklésemet, Szívem egész éjszaka Ezt mind előforgatja. Ennek hogy értelmét leljem, Azon igyekezik lelkem, Elmélkedvén erősen. Végre szólék ekképpen:

5. E harag mindenkor tart-e? :: Az Úr örökké elvet-e? Nincsen-e őnekie Énhozzám semmi kedve? Elfogyott-e nagy kegyelme És ő atyai szerelme? És immáron hátra tért, Amit minékünk ígért?

6. Teljességgel elfogyott-e :: Hozzánk való nagy szerelme? Elaludt-e irgalma Az ő nagy haragjába? Végre mondék: Oda vagyon Az én életem immáron, Isten megvonta kezét, Nem nyújtja segedelmét.

7. De meggondolám ismétlen, :: Miket műveltél régenten, A te nagy csudáidat, Miket sok ember látott. Csudáidról gondolkod-

ván, Miket láték dolgaiddban, Elmélkedém erősen, Végre szólék ekképpen:

8. Oh, erős és kegyes Isten, :||: Szent vagy cselekedetiddben És sehol senki nincsen Hozzúd hasonló Isten. Csuda, Isten, a te dolgod, Amint gyakran megmutatod, Minden népek jól látják Nagy voltát hatalmadnak.

9. Népedet te kimentetted, :||: Nagy ínségből kivetted Jákóbnak és Józsefnek, Nemzetét mindkettőnek. Hogy a víz téged megláta, Ottan nagy félelme juta, És a tenger mélysége Legottan megrendüle.

10. A felhők esőt ejtének :||: És nagy mennydörgések lönek, A magas ég harsoga, Széjjel minden csattoga, Sűrű nyilak repülnek, Sebes köesők esének, Oly villámlások lönek, Hogy az egész föld fénylök.

11. A föld megrendüle szörnyen, :||: Utad lön a nagy tengeren, Általmenél a vízen, Lábad nyoma még sincsen. A te szerelmes népedet Mint egy nyáját vezérletted, Kihozád hatalmaddal Mózes és Áron által.

LXXVIII. ZSOLTÁR

A 90. zsoltár dallamára: Tebened bízunk
eleitől fogva...

1. Hallgass én népem az én törvényemre,
Füledet hajtsad az én beszédemre, Amelyek

az én szájamból származnak, Hogy jól megérthesd mivoltát azoknak, Mert én néked oly dolgot beszélek, Mit titoknak tarthatnak mindenek!

2. Oly dolgot, amit a mi atyáinktól Halottunk, és megértettünk azoktól, Nem hogy csak mi arról megemlékeznénk, De fiainknak is megbeszélénénk. Hirdessük azért nagy dicsőségét És az ő sok csudatéteményét!

3. A Jákóbbal ő erős kötést szerze, Az Izráelt törvénnyel kötelezé Hagyván, hogy az atyák ezt megbeszéljék És előszámlálják ő gyermekeknek, Hogy ezt azok is nyilván tudhassák, Kik az ő nemzetükből származnak.

4. Hogy ők az Istenben remélenének, És ő dolgait el ne felejtenék, Törvénye szerint életeket szabnák, Hogy ők végezetre úgy ne járnának, Mint az ő rossz természetű atyjok, Az Istentől hirtelen elhajlók.

5. Mint az Efraim fiai régenten, Fegyverrel, nyíllal felkészülvén szépen, Mindazáltal semmit nem használnak, De nagy szégyenséggel hátat adának, Mert Istennek kötésit nem tarták És ő törvénye szerint nem jártak.

6. Hamar elfelejtkeztek az Istenről És az ő nagy sok csudatételiről, Miket azelőtt látatott övélek, És amelyek az Egyiptomban

lettek, A Zoán mezőn mely csudákat tölt Az ő atyjuknak szemeik előtt.

7. Látták, hogy a tenger kétfelé válék, Hogy azon által szárazon mehettek. A tengert ő kétfelől felemelé, Nappal őket ködöss-loppal vezérlé, És midőn nagy sötétség volt éjjel, Őket vezette világos tűzzel.

8. A pusztán a kösziklát meghasítá, És a vízzel, amely abból kifolya, Népét megitatá, és azon helybe' A kösziklából kútfejet ereszte, Melyből oly bőséges víz buzdula, Mely mint a patak sebesen folya.

9. Gonoszságukat de mégsem hagyák el, Az Uristent ingerlék nagy bűnökkel, És a pusztában megkísérték őtet, Hogy tőle kértek csak gyönyörűséget, Ételét kívánván ő éhségükben, Melyért zúgódtak az Isten ellen.

10. Mondván: Eredj el, hidd el te magadban, Hogy az Isten nekünk e pusztaságban Asztalt készítsen, mert láttuk jóllehet, A kösziklából hogy vizet eresztett, De a kenyér és a hús hol vagyon, El népnek ily étket hogy adhasson?

11. Hogy az Isten ezt hallá, megbúsula, Tüzes haragja Jákóbra buzdula, Megindula az Úr nagy haragjában, Az Izráel népére is azértan, Hogy ők az Uristenben nem bíztak, Sőt ő segedelmét megútálták.

12. Mert mihelyen ezt a néptől meghallá,

A felhőknek legottan parancsola, És megnyitá a mennyei kapu^{kot}, Honnan a manna, mint eső leömlött. Hogy a nagy éhségben kiáltának, Mennyei eledelt találának.

13. E népnek itt nagy lön ő szerencséje, Angyali kenyért eledelül lele, Úgyhogy ebben minden eleget evék. Parancsola a napkeleti szélnek, Mely onnan felül alázúdula, A déli nagy szél is megindula.

14. A hús mint egy eső alárohana, Mint a sűrű por, melynek nincsen száma, Madarak hullának nagy sűrűséggel, Mint a fővény a tengerparton széjjel, Számtalan sok a sátorok között Ugyan ellepte az egész mezőt.

15. Ekképpen ők oly igen eltelének, Hogy nemcsak az éhség ellen evének, Hanem gyönyörködtették is magukat, Mégsem hagyák el erkölcsös voltukat, De hogy a hús még szájukban volna, És a hasuk még meg nem telt volna,

16. Ottan az Úr haragja felgerjede, A népnek javát köztük megemészté, Jó ifjait elveszté Izraelnek. De ők ezután ismét vétkezének, Előbbi erkölcsükbe elmentek, Az Isten csudáinak nem hittek.

17. Azért sok csapás miatt ő életük, Megrövidüle napjuk, esztendejük, Midőn a halált szemük előtt néznék, Az Istenhez ők ismétlen

térének, Őbenne veték reménységüket, Jó reggel tőle kérvén kegyelmet.

18. Ez inségben az Istent megemlíték, Őtet erős köszáluknak ismerék, És őtet hatalmas Istennek vallák, Egyedül őtet megtartónak mondák, De csak hamis szó jöve szájukból, És nyelvükkel szólának csalárdul.

19. Mert az ő szívek nem valának tiszták, És az ő kötése szerint nem jártak, De mégis kegyelmesen tön ő vélek, Nem hagyá, hogy e bűn ártson nekik, Kedveze nekik, szűnék haragja, És ő büntetését hátrahagyá.

20. Meggondolván, hogy az ő természetek Gyarló test, elmúlándók az emberek, Mint a szél, amely hirtelen elzúdul És ő fuvallása hátra nem fordul, De ők mégis haragra indíták, A pusztában őtet megbúsíták.

21. E hitlen és gonosz nép meg nem szűnék, Az erős Istent gyakran megkísérték, Az Izráelnek ő szent Istenének Majd ugyan parancsolnia kezdének, Ő erős karját meg nem gondolták, Mellyel ellenségtől megtartattak.

22. És aki Egyiptomban tett csudákat És a Zoánban művelt nagy dolgokat, Csudatétellel hatalmát mutatá, Mikor a vizet vérré változtatá, Azt művelé minden folyóvíznek, Hogy azokból senki ne ihatnék.

23. Sok undok férgemet küldé reájok, Mardosák őket legyenek és szúnyogok, Közükbe

ereszte sok rút békákat, És gyümölcsvesztő cserebogarakat. A sűskák mind ellepék a földet És elveszték a veteményeket.

24. A szőlők köeső miatt veszének, A fügefák is nem teremhetének, Barmukat elveszté a köesőkkel, Ő csordájukat tüzes fergeteggel, Minden haragját rajtuk kiönté, Haragjának tüzét rájuk dönté.

25. Megfizete nekik valósággal, Megveré ő gonosz angyali által, Kiket öldöklésre rájuk bocsáta, Az ő nagy haragjának utat nyita. Még életüket is nem kímélé, Minden barmukat döggel elveszté.

26. Minden elsőszülött az Egyiptomban Megöleték a Khámnak sátorában. Az első nevendékeny, kedves ifjak, Kik erejükben már nőni indultak. Elhozá a pusztán az ő népit, Vezérlé őket, mint nyájjuhait.

27. Bátorsággal ő seregét kivivé, Az ellenséget a tengerbe veszté, Mindenütt szabadon viseltetének, Míg a szent föld határába érnek. Mind a nagy hegyig a dicsért földön, Melyet erős jobbkezével megvön.

28. A népeket öelöle kihajtá, Hogy e földet népe örökül bírná, Ő sátorukat adá Izraelnek, Mégis ellene jártak az Istennek. Kísérték és búsíták az Istent, Nem őrzék az őtöle vett törvényt.

29. De gonosz erkölcsüknek engedének

És mint az ő atyjuk, hátraesének, Mint egy rossz kézív, visszafordulának, És felindíták haragját az Úrnak, Bálványimádással őt búsíták, Bosszúálló voltát megindíták.

30. Mihelyt Isten ezt felőlük megérté, Ő nagy haragja ottan felgerjede, És meggyűlölé az Izráel népét Elhagyá Silót, ő választott helyét, Holott az ő szent sátora állott, Melyben ő az emberek közt lakott.

31. Ő erejüket fogva elviteté, És az ő dicsőségüket ereszté Az ellenség kezébe, és ezeknek A véres tört adá, a hitleneknek, Úgy megharagvék örökségére, És megbúsula az Izráelre.

32. Az ifjú népek tűz miatt veszének, És a szép szüzek nem tiszteltetének, Tisztességgel férjnek nem adatának, A papok fegyver által elhullának, Kiknek özvegyé lett feleségek Érettük gyászba nem öltözhettek.

33. De az Ūristen felkele ismétlen, Mint aki a mély álomból felserken, És mint aki sok bort ivott és kiált, Akképpen ő az ellenségre talált, És hátul rajtuk nagy sebet vágott, Rajtuk örök gyalázatot hagyott.

34. Aztán a József sátorát megveté, Az Efraim nemzetét sem kedvelé, De elválasztá a Júda nemzetét, Véle együtt a kedves Sion hegyét, Az ő palotáját ott épité, Ő felségének dicsőségére.

35. Ez lesz, mint a föld, oly erős palota,
Amely helyéből ki nem mozdul soha. Azután
elválasztá a Dávidot Ő szolgájának, szegény
rendből valót, A juhnyáj mellől hívá szol-
gáját, Nem utálá szegény állapotát.

36. A szoptatók közül hozatá ötet, Hogy
legeltesse a Jákóbnak népét, Az Izráelt mint
örökét rábízá, Amint aztán arra volt neki
gondja, Hogy őket legeltesse, bírhasssa, És
kezével híven igazgassa.

LXXIX. ZSOLTAR

Bourgeois. Lyon. 1548.

Ö - rö - köd - be, U - ram, po -
gá - nyok jöt - tek, És szent temp - lo -
mo - dat meg - fer - tőz - tet - tek, Je -
ru - zsá - lem vá - ro - sát el - ron -
tot - ták, És széj - jel nagy kő -

ra - ká - sok - ra hány - ták. Szol - gá - id -
 nak tes - tek, A - kik meg - ö - let -
 tek, A - dat - tak a hol - lók - nak,
 Hü - suk te szen - tid - nek É -
 te - lli vet - tet - nek, A me - ze -
 i va - dak - nak. 6

2. A városon nagy sok vért kiontának,
 A sok vér, mint vizek, széjjel folyának, Te-
 vének oly szörnyű öldökléseket, Nem lőn, ki
 eltemetné a testeket. A mi szomszédságunk
 Csúfságot üz rajtunk, Akik körülünk lak-
 nak, Minket nem becsülnek, Sőt csak meg-
 nevetnek, Csúfolnak és rútolnak.

3. Míg haragszol, Uram, reánk ekképpen,
 Haragod míglen gerjedez ily igen? Meddig

terjeszted bosszúállásodat, Mely minket mint a sebes tűz elfogyat? Bosszúdat azokra Ontsd a pogányokra, Kik téged nem ismernek, Dűtsd az országokra, Hol nevedet soha Nem tisztelték a népek!

4. Mert Jákóbot ők megették, elnyelték, Az ő nemzetségét megemésztették, Minden házait földre lerontották, Kietlen pusztaságra fordították. Bocsásd meg bűnünket, Ne említsd meg őket, Nagy haragod szünjék meg! Mert igen gyötretünk, Jövel mi Istenünk, És kegyelmesen tarts meg!

5. Tekintsd meg, Uram, kegyelmességedet, A te szent nevedért segíts meg minket, Szabadíts és tarts meg minket kegyesen, Bűneinket bocsásd meg szent nevedben! Hogy ne nevetessünk, Kérdvén: Hol Istenünk! Verd meg a pogány népet, Vérért szolgálóinak, Mit ők kiontanak, Nékik el ne engedjed!

6. Jusson elődbe siralmuk azoknak, Kik a rabságban óhajtnak és sírnak, Siess, mentsd meg, hogy ők el ne vesszenek, Kik immár halálra ítéltettek! Szomszédinknak éppér Fizesd meg hétképpen, Amit rajtunk műveltek! Hogy téged, Úristen, Szidalmaztak szörnyen, Fizesd meg önekiek!

7. És mi úgy, mint te nyájad és sereged Magasztaljuk és dicsérjük szent neved. Dí

cséretedet mindenkor hirdetjük, És nemzet-ről nemzetre kiterjesztjük.

LXXX. ZSOLTÁR

Modus I.

Genf 1562.

Hall - gasd meg, Iz - rá - el pász - to -
 ra, És Jó - zsef - nek ve - zér - lő
 u - ra, Kt ő - rísz, mint egy juh - nyá -
 jat, For - ditsd hoz - zánk szent
 or - cá - dat, Ki ülsz a Ke - ru - bl - mo -
 kon, Je - len - jél meg vi - lá - go - son!

2. Mutasd meg, Uram, nagy erődöt, Lát-
 tasd meg az Efraim előtt, Mutasd meg Ben-

jáminnak is, Így tégy a Manassénak is, Tarts meg minket teljességgel, Nagy inségünkben ne hagyj el!

3. Úristen, térj hozzánk ismétlen, Órizz meg minden gonosz ellen, Világosságodat nyujtsad, Irgalmadat ránk fordítsad, Térítsd hozzánk szent orcádat, És semmi nekünk nem árthat!

4. Ó, Úristen, vajjon míg tartod Mirajtunk a te nagy haragod? Ha adod meg kérésünket? Könnyhullatást kenyér helyett Adál nekünk, és itattál Minket nagy könnyhullatással.

5. Te minket feddődésbe ejtél, Szomszédinkkal nem becsültetél, Az ellenségnek lönk csúfja, Tarts meg, seregeknek Ura! Világosítsd színed rajtunk, És nem lesz semmi bántásunk!

6. A szőlőtövet Egyiptomból Elhozád a sovány országból, És a jó földbe plántálád, Honnan a népet kihajtád. E tágas helyen nagy messze Ő gyökere kiterjedje.

7. Ő széles árnyéka kiterjedt, Béfedte a magas hegyeket, Az ő vesszei magasak, Felnőttek mint a cédrusfák, Ágait mind a nagy vízig Kiterjeszté a tengerig.

8. Miért tördeléd el gyepűjét, Hogy eresztél bele más népet, Ki szőleit leszaggatá? Az erdei kan kitúra, A vadak kinyövék szörnyen, Hogy engedél ezt, Úristen?

9. Uram, ismétlen térj mihozzánk, Meny-
nyekből szemed fordítsd reánk, És látogasd
meg a szőlőt, Melyet jobbkezed ültetött, Nézd
meg a csemetét végre, Mit szerzél dicsősé-
gedre!

10. Tüzzel megint megégettetik, Teljes-
séggel elpusztítatik Haragodnak nagy tüzé-
ben. Nyujtsd kezedet, ó, Úristen, Az emberre,
kit keziddel Magadnak erősítettél.

11. És mi el nem térünk tőled, Csak
életünket erősítsed, És dicsérjük szent neve-
det, Úristen, vigasztalj minket, Világosítsd
színed rajtunk, És mi nyilván megtartatunk.

LXXXI. ZSOLTAR

Geaf 1563.

Ör - ven - dez - ze - tek Az e -
rős Is - ten - nek, É - ne - kel - je - tek
Dí - csé - re - te - ket, Szép é - ne -
ke - ket Já - kób Is - te - né - nek!

2. Szép dicséretet Néki mondjon minden,
Lantokban ötlet És citerákban Dicsérjük ví-
gan, Neki zengedezvéen!

3. Most ez új hóban Néki örvendezzünk,
Trombitaszóban Rendelt időnkben, Víg ünne-
pünkben Illik énekelrünk!

4. Mert Izráelnek Isten parancsolá És a
Józsefnek, Hogy ők ekképpen Élnének híven,
Jelül nekik hagyá.

5. Ily kötést szerze Isten a Józseffel, Mi-
dön kijöve Az Egyiptomból, Holott a nép
szól Ismeretlen nyelvvel.

6. A teher alól Én kihozám ötlet, Hogy
sárgyúrástól, Téglavermekből És ínségekből
Kimentsék kezüket.

7. Hozzám kiáltál Te nagy ínségedben.
És megtartatál. Imádságodot Meghallgatám
ott A nagy mennydörgésben.

8. A Méribánál Én megkísértélek, Látám
azonnal Nagy keménységed, Mégis tenéked
Ilyen szóval szólék:

9. Hallgasd meg, népem, És közlöm tevé-
led Erős kötéselem! Halld meg Izráel, Amit
szám beszól, És azt jól megéertsed:

10. Néked ne legyen Idegen istened, De
egyedül én, Csak engem tisztelj, Senkitől ne
félj, Nevemet becsüljed.

11. Én vagyok neked Istened egyedül, In-

ségben téged Én megtartalak, És kihozalak Egyiptom földébül.

12. Tátsd fel csak szádot, És megtöltöm bőven, Menten meglátod, Hogy nagy bőséggel Lesz az eledel Csudálatosképpen.

13. De az én népem Engem nem hallgata, Noha intettem Gyakor beszéddel, De az Izráel Füleit bedugta.

14. Min megbúsulék, És őket elhagyám, Hogy bár menjenek Önnön kedvükre És ösvényükre, Szabadon bocsátám.

15. Ha népem szívvel Szótfogadott volna, És ha Izráel Én útaimban És tanácsomban Jární akart volna,

16. Én is legottan Az ő ellenségét Nagy hatalmamban Elvertem volna, Vetettem volna Rájuk én kezemet.

17. Ő ellenségét Néki adtam volna, Jó szerencsáját Én önégie Nagy sok időkre Terjesztettem volna.

18. Búzát nekie Szépet adtam volna Eledélére. És nagy bőséggel A kősziklából Mézet adtam volna.

LXXXII. ZSOLTÁR:

A 46-ik zsoltár dallamára: Az Isten a mi reményiségünk.

1. Az Isten áll ő seregében, A bírák gyülekezetében, Közöttük igazat ítél. És nekik így felel: Míglen ítéltek ti ekképpen A törvényi igazság ellen, Hogy személyét a hamisnak Nézitek, kedvezvén annak?

2. Szegényt ítéljetez igazán, És könyörüljetez az árván! Úgyét a szűkölködőnek Erőszaktól megmentésétek! A nyomorultat a hamistól Kiszabadítsátok markából, Hogy a szegény erőt vegyen A hatalmaskodó ellen!

3. De intésemet nem fogadják, Sőt értetlenül megútálják. Nagy sötétségben mennek el, Min a föld csaknem süllyed el. Ime én mondom, hogy ti vagytok, Kik isteneknek hívattatok, És a magasságos Úrnak Ti mondtatok fiainak.

4. De mindnyájan meg kell halnotok, Mint egyebek, ti is kimúltok, Végre ti mind odalesztek, Úgy mint egyéb fejedelmek. Támadj fel azért ó, Úristen, És ítélj meg mindent a földön, Mert neked hatalmad vagyon Minden népen e világon!

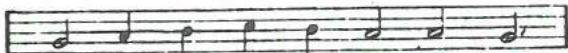
LXXXIII. ZSOLTÁR

Modus IV.

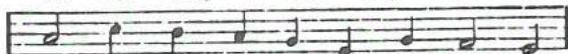
Genf 1562.



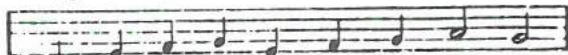
U - ram, ne hall - gass ily i - gen,



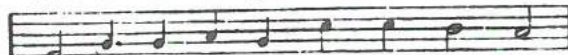
Ne ma - radj e vesz - teg - lés - ben,



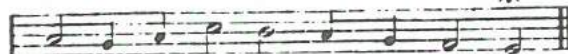
Ne nyu - god - jál, ó, e - rős Is - ten!



Mert el - len - sé - zid dü - hös - kód - nek,



És a - kik té - ge - det gyü - löl - nek,



Fel - e - mel - ték fe - jü - ket fen - nen.

2. Kiváltképpen néped ellen Csalárd árul-
tatásképpen Sok álnok tanácsokat lelnek. És
akikre te gondot tartasz, És rejtekhelyedben
oltalmazsz, Azok ellen összeesküsznek.

3. Mondván: Jertek, im ezeket Vesszessük
el e nemzetet, Töröljük el őket e földről, Fo-

gyasszuk el e népet szintén, Hogy emlékezet se lehessen Az Izráel népe nevééről!

4. Gonosz tanácsot végeztek, Te ellened kötést tettek Az edomi izmaeliták. A Moábnak és a Hágárnak Nemzeti te ellened járnak, Gebaliták és ammoniták.

5. Filiszteus és Amalek És mind a tírusbéliek Nagy erővel felkészültenek. Az Assur is ezekkel együtt Segíteni a Lót fiait Minden erővel igyekeznek.

6. E népekkel is azt tegyed, Mint a Mi-diánt elvesztéd A Kisson patakánál régenten, Mint Sisár és Jábin elvesze, Az Endornál él-tük elkele, Olyak lőnek mint sár a földön.

7. Ó fejedelmi, mint Oreb, Úgy járjanak, mint a Zéeb, Mint ama Zebah és a Salman, A kik mondották nagy kevélyen: Az Isten-nek hajlékit menten Elfoglaljuk nagy hatal-munkban.

8. Tedd forgó kerékké ököd, Mint szél a pozdorja csöpöt.* Mint a sebes tűz megégeti A nagy erdőt és elpusztítja, És mint a sebes tűznek lángja A magas hegyet megemésztí.

9. Kergesd el forró szeleddel, Nagy rettenéssel ijeszd el, Szélvésszel háborítsd meg őket. Ó orcájukat szégyenítsd meg, Hogy tégedet ismerjenek meg És becsüljék te szent nevedet.

10. Taszítsd őket nagy szégyenbe, És

ejtsd be nagy félelemben! Töröld el, hogy in-
nét mindenek ismerjék, hogy te az Isten
vagy, Akinek hatalma igen nagy, Akit fel-
ségesnek neveznek.

LXXXIV. ZSOLTÁR

Genf 1562.

Ó, se - re - gek - nek is - te - ne,
 Mely ked - ves gyö - nyö - rű - sé - ge
 A te sze - rel - mes haj - lé - kid - nak!
 Az én lel - kem fo - hász - ko - dik,
 Tor - ná - cod - ba ki - ván - ko - zik.
 Ó, is - te - ne a ma - gas - ság - nak,

Á - hí - to - zik tes - tem, lel - kem Te -
 hoz - zád. é - lő Is - te - nem!

2. A verébnek vagyon fészke És honjában költ a fecske, Én királyom, Zebaóth Isten, Hol vannak a te oltárid És te szentséges hajlékid? Hol dicsértettel felségesen? Bizony boldog az oly ember, Ki téged házában dicsér!

3. Ó, boldog az ember nyilván, Aki a te utaidban Kíván járni szívvel-lélekkel! Menvén a siralom völgyén, Ahol merő száraz minden, Ott is ő nagy hiedelemmel Kutat ás, csinál csatornát, Melybe esővizet bocsát.

4. Nyereségről nyereségre Mennek erőről erőre, Míg hozzád jutnak a Sionra. Ó, crős Zebaóth Isten, Hajtsd hozzám füled kegyesen! Figyelmezzél imádságomra, Jákób Istene, nagy Isten, Hallgass meg én szükségemben!

5. Mi paizsunk, ó Üristen, Kenettedre nézz kegyesen, Mert jobb egy nap a te házában, Hognem ezer nap egyebütt! Az Isten tornáca előtt Kapunálló lennék inkább!

Hogynem mint sok időt élnék Házukban a hitleneknek.

6. Mert minekiünk fényes napunk Az Isten és mi paizsunk, Nagy dicsőséggel szeret minket. Azokkal kegyelmet teszen, Kik járnak a jó ösvényen, Sok javaival údja őket. Boldog az ember életében, Ki bízik az Úr-istenben.

LXXXV. ZSOLTÁR

Módus VIII.

Genf 1542.

Nagy ke - gye - sen től, U - ram, töl -
 ded - del, Já - kób nem - ze - ti -
 vel a flog - ság - ban, Ki - ket rab - ság -
 ból ha - za e - rez - tél, Meg - en - ge -
 dél né - kik ir - gal - ma - san,

Bü - nü - ket meg - bo - csá - tád,
 el - fe - déd, El le - nüek ha - ra
 go - dat eny - hí - téd. U - ram, ke -
 gye - sen végy hoz - zád min - ket, Vedd el ró -
 lunk ha - ra - god - nak tü - zét.

2. Nemde mind örökké haragszol-e? Mind éltig nyujtod-e haragodat? Népedet már meg nem enyhíted-e Hogy benned lelhessen vígasságot? És noha nagyok a mi bűneink, Mégis mutasd kegyelmed minékünk, És noha tettünk sok gonoszságot, De tőled kérünk irgalmasságot.

3. Én meghallgatom, mit szól az Isten Az ő népének és ő szentinek, Békességet beszél kegyelmesen, Hogy bolondságból ne vétkezzenek. Kik őtet félik, minden meghiggye, Közel azokhoz ő segedelme, Hogy dicsősége

lakjék földünkben, Minden ínséget rólunk elveszen.

4. Jóság hűséggel összebékélik, Békesség, igazság egymást szépen Csókolják, e földön nevelkedik A hit, látszik igazság az égen. Mindennemű jót ad az Úristen, És sok jó gyümölcs terem e földön. Az igazság megyen ő előtte, És ő járása tart mindörökké.

LXXXVI. ZSOLTÁR

A 77-ik zsoltár dallamára: Az Istenhez az én szómat.

1. Hajtsd hozzám, Uram, füledet És hallgasd meg kérésemet, Mert igen szegény vagyok, Az én szükségim nagyok! Tartsd meg testemet, lelkemet, Nézd ártatlan életemet. Szolgádhoz térjen kedved, Ki bízik csak te benned.

2. Hozzád mindennap óhajtok, Nagy szükségemben kiáltok, Te nagy irgalmad szerint Kegyelmezz meg óránkint. Szolgád lelkét vigasztald meg, Uram, kiáltásom halld meg, Mert szívemet e végre Emeltem fel az égre!

3. Uram, jókedvű s édes vagy, A te irgalmasságod nagy, Minden emberhez pedig, Ki hozzád esedezik. Hallgasd meg azért kérésem, És nézd meg esedezésem, Tekintvén kegyelmedre, Figyelmezz beszédemre!

4. Nagy szükségemben óhajtok, Tehozzád
szívből kiáltok, És engem te meghallgatsz.
Nyavalyámban el nem hagysz. Ugyan nincs
sehol több Isten, Ki hozzád hasonló légyen.
Nincsen több erős Isten, Ki ily dolgot tehes-
sen.

5. E világon minden népek, Kiket terem-
tél, eljönnek, És imádnak tégedet, Dicsőítik
nevedet, Mert te nagy és hatalmas vagy, Csu-
datételed sok és nagy, Te vagy egyedül Is-
ten, Sehol Isten több nincsen.

6. Vezérlj, Uram, útaidban, Hogy jár-
jak igazságodban, És csak arra hajtsd szí-
vem, Hogy szent nevedet féljem. Néked
Uram, hálát adok, És teljes szívből vígadok
Mindörökké nevednek Dicséretet éneklek.

7. Mert megkegyelmeztél nékem, A pokol-
ból kivőd lelkem, Feltámasztál újonnán, A
mélységből kihozván. Imé, az istentelenek
Uram, reám dühödtenek, Kik csak hatalmas
kodnak, Semmit rajtad sem adnak.

8. De te, irgalmas Uristen, Igaz vagy ter-
mészetedben, Jó, hív és engedelmes, Haragra
késedelmes. Tekints reám, kegyelmezz meg
Uram, szolgálodat segítsd meg, Szolgáló leá-
nyodnak Fiát foglald magadnak!

9. Add jó jelét mivoltomnak, Mit ellen-
ségim lássanak, És szégyeljék, hogy engen
Megsegítesz, Istenem!

LXXXVII. ZSOLTÁR

Modus VII.

Cenl 1602.

Az Úr - is - ten az ő la -
 kó haj - lé - kát Az ő szent - sé - ge
 he - gyén hely he - ti, És a Si -
 ont ő in - kább sze - re - ti, Hogy -
 nem Já - kób - nak a - kár - mely sá -
 to - rát.

2. Te felőled nagy dicséretetek lesznek, Ó, Isten városa; Egyiptomot, Mond Isten, és a Babilóniát Azokhoz tudom, kik engem ismernek.

3. A filiszteusról még így beszélnek, A tírusról és a szerecsenről Ekképpen szólnak, és egyéb népről: Ezek a Sion hegyén születettek.

4. Az Isten jól megerősíti őket, Mikor

népeit összeszámolja, Akkor ezek felől is azt mondja: E nép is a szent Sionról született.

5. Azért ott énekelnek szép éneket, Mond az Isten, és itt örvendeznek, Mert én dicsőségére e helynek Támasztok nagy szép élő kútfejeket.

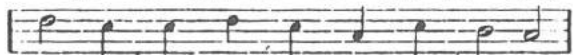
LXXXVIII. ZSOLTAR

Modus I.

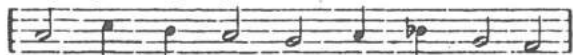
Genf 1562.



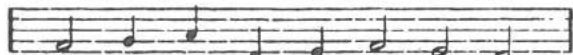
Úr - is - ten, én üd - vös - sé - gem,



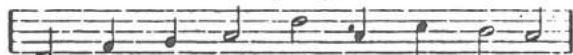
Éj - jel - nap - pal ki - ál - tok hoz - zád,



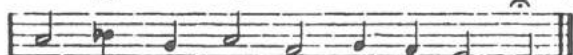
Kö - nyör - gé - se - met meg - hall - gas sud,



És te - kintsd meg nagy ín - sé - gem,



Ke - gye - sen hajtsd hoz - zám fü - le - det,



Értsd meg én e - se - de - zé - se - met!

2. Az én lelkem nyavalyákkal Teljességgel eláradt, eltölt; Mint aki már a sírba készült, És a pokolra alászáll, Vagyok ahhoz szinte hasonló, Akinek már kész a koporsó.

3. Megfosztattam életemtől, Mint akiket agyon vertenek, Kik a halottak közt hevernek, Kikről már nem emlékezől, Kik eltemetve feküsznek És te kezedből kiestenek.

4. A koporsóba töl engem, Bévetél a sötét mélységben, Holott haragod nyom keményen. Elborítád szegény fejem Nagy árvizednek habjaival, Mik rám rohannak nagy zúgással.

5. Engem te megütáltatál És tőlem én ismerőimet Messze vüd,* elhagytak engemet, És a tömlöcbe taszítál, Holott kemény fogásban vagyok, Melyből ki nem szabadulhatok.

6. Elkeseredtek szemeim, Fájdalom miatt elbágyadtak, Naponként, Uram, téged hívlak, Hozzád terjesztve kezeim: Halottaknak téssz-e csudákat, Nékik mutatsz-e nagy dolgokat?

7. De feltámad-e a halott, Hogy csudatételed hirdesse? És a koporsóban vagyon-e, Ki említse jóvoltodat? És igazságodat a sírban Ki dicsérné veszedelmében?

8. A sötétben ki ismerné A te csudatéteményidet? Ahol elfeledtek tégedet, Igazságod

ki értené? De én csak tehozzád üvöltök, Minden reggel néked könyörgök.

9. Uram, miért vetsz el engem, Miért rejtetted el szemeidet? Szegény vagyok, erőm elveszett, Jaj, mely igen gyötrettetem! Ez én régi nagy inségemben Előtted vagyok rettegésben.

10. Nagy haragod reám borult, Nagy rettegés engem körülvett, És teljességgel elmerített, Mint az árvíz, reám tódult. Sanyargat engem minden dolog, Valamely én körülem forog.

11. Te viszed távol éntőlem Minden ismerő barátimat, Akármint hívjam rokoni-mat, Nincsen semmi hű emberem. Régi társaim ez inségbe' Iszonyodnak jöni előmbe.

LXXXIX. ZSOLTÁR

Genf 1952.

Az Úr - nak ir - gal - mát ö - rök - ké
 És hű - sé - ges vol - tát min - den - kor
 é - nek - lem, Mert mon - dom,
 hir - de - tem,

hogy meg - áll mind - ö - rök - ké ir - gal - ma,
 Me - lyet úgy meg - é - pít, hogy meg - áll -
 jon min - den - ha, És hogy mind
 az é - gig e - rő - sí - ted, meg -
 tar - tod Te szent i - gaz - sá - god
 és a te fo - ga - dá - sod.

2. Mond Isten: Az én elválasztott szolgálammal :: Frigyet szerzettem és kötést a Dáviddal, Kinek erősen megesküdtem én nevemre, Hogy az ő magvának örökké tart nemzete, És az ő királyi székinél firól fira Mindenkor megmarad a királyi korona.

3. Az eget hirdetik csuda dolgaidat, :: A szent gyülekezet te igazságodat, Mert vajjon kicsoda volna ott fenn az égben, Ki nagy hatalommal hozzád hasonló legyen? Az erős

angyalok seregében vagy-on-e, Ki e dicső Úr-hoz hasonlatos lehetne?

4. Igen rettenetes e felséges Isten, :::
Ötet féli minden a szent gyűlésekben, Ó, Zebaóth Isten, minden enged tenéked, Te nagy erős Isten, vajjon ki érne véled? A te igazságod, mely lakozik tenálad, Soha el nem múlik, de örökké megmarad.

5. A háborús tenger vagy-on hatalmában, :::
Feltámadt hajjait lenyomod legottan, Egyiptom országát levágád fegyvereddel, Te ellenségidet elkergetéd erőddel, Tied a menny és föld, és e széles világot Te fundálád, szerzed és a benne valókat.

6. Tőled csináltatott az észak és a dél, :::
Hermon és Táborhegy nevedről énekel. Erős a te karod, hatalmas a te kezed, Jobb karod felindult, és széked előtt neked Igazság, kegyesség hajlékodban rád néznek, Kegyelem és hűség te színed előtt mennek.

7. Boldog a nép, amely teneked örvendez, :::
Mindenn dolgát, Uram, ez viszi jó véghez Fényes orcád előtt ezek járnak mérészen, És a te nevedben örvendeznek szüntelen, Mert nagy dicsőségre őket felmagasztalod, És jótéteményed rajtok megszorítod.

8. Te vagy ékessége az ő erejüknek, :::
Mindenn hatalmokat te adtad nókiek, A te kegyelmedből szarvunkat felemeljük, Tetőled,

Úristen, mi paizsunkat vettük, És a mi királynunk a te fegyvered nélkül, Ó, Izráel Ura, nem lehet segítségül.

9. Szent végezésemből mert te egyszer szólál :: A te hú szolgádnak fényes látás által, Midőn kegyelmesen néki mondál ilyen szót: Egy embert választék, néki adék hatalmot, Az én népem közül választám én e személyt, Dávidot, szolgálmat, kit az én szívem kedvelt.

10. Én ötet megkenem szentséges olajjal, :: Hogy hatalmas legyen az én kezem által. Én erős karomtól ő oly hatalmat véssen, Hogy minden ellenség az ellen semmi léssen. Semmi ellensége erőt nem veszen rajta, És a gonosztevő ötet nem nyomorgatja.

11. Az ő ellenségit előtte megtöröm, :: Minden gyűlölőt e földről eltörlöm, Az én kegyességem és hűségem lesz vele, Hogy az én nevemben ő szarvát felemelje, Mert én egyik kezét tészem a nagy tengerre És az ő jobb kezét a nagy folyóvizekre.

12. És ő ily beszéddel szól aztán énnékem, :: Te vagy az én atyám és erős Istenem. Én ötet felveszem elsőszülött fiammá És az egész földön tészem erős királlyá, Irgalmamat neki mindörökké megtartom, És én kötésemet ellene fel nem bontom.

13. És én az ő magvát örökké terjesz

tem :: És királyi székét jól megerősítem, Valamíg az ég tart; de ha az ő fiai Törvényem elhagyják, és nem engednek néki, Én rendelésemet hogyha ők megvetendik, Parancsolatimat és ha nem követendik,

14. Én vesszőmmel őket az ő nagy bűnükért :: Meglátogatom és megsujtom vétkükért, De én kegyelmemet őtöle meg nem vonszom, És fogadásomat őneki meg nem máslom, Mert szent kötésemet nem akarom megszegni, Amit szájam mondott, nem szoktam visszavonni.

15. Az én szentségemre egyszer megesküdtem :: Dávidnak, szolgámnak, nem hazud' beszédem, Hogy az ő nemzete megtart minden időben, És királyi széke megmarad azonképpen, Mint a nap és a hold az égen megmaradnak, Tiszta bizonyági az én fogadásomnak.

16. De te megútálád és szinte megvetéd, :: És nagy haragodat kenettedre öntéd. Szolgádnak kötését te szinte megútálád, Ékes koronáját a földre letapodád, Falait eltöréd, elrontád erősségit, Tövéből kihányád szép ékes épületit.

17. Az útonjáróknak öt zsákmányul hagyád, :: És ő szomszédinak nevetségül adád, Ó ellenséginek felemeléd kezüket És megvidámítád gyűlölői szívüket, Az ő fegyverinek

élit, hegyit elvevéd, És ötet a hadban egy szálnyit sem segítéd.

18. Minden ékességét nevének eltörléd ::
És királyi székét a földre levetéd, És megrövidítéd napját ifjúságának, Nagy szégyen, gyalázat öreá borulának. Míg rejted el magad? Örökké haragszol-e? Haragodnak tüze mindéltig gerjedez-e?

19. Gondold meg éltemnek ő rövid idejét! :: Hiába szerzéd-e mind az embereket? Kicsoda az ember, aki halált ne lásson, És a koporsóból el-kiszabadulhasson? Uram, hol vagyon most a te régi kegyelmed. Melyről a Dávidnak től esküdt ígéretet?

20. Gondold szolgálidnak nagy gyalázatjukat, :: És hogy sok népeknek iszonyú szidalmát Keblemben hordozom, kik tégedet bosszantnak, Gyalázzván nyomdokát felkenett királyodnak. Dicsőség teneked és áldassúl, Úristen, Melyre minden néptől mondassék: Amen, Amen!

XC. ZSOLTÁR

Modus I.

Bourgeois, Lyon 1551.

Te - ben - ned bíz - tunk e - le -
i - től fog - va, U - ram, té - ged tar -
tot - tunk haj - lé - künk - nak. Mi - kor
még sem - mi he - gyek nem vol - ta - nak,
Hogy még sem ég, sem föld nem volt for -
má - va, Te vol - tál és, te
vagy, e - rős Is - ten, És te meg -
ma - radsz min - den i - dő - ben.

2. Az embereket te meg hagyod halni
Es ezt mondod az emberi nemzetnek: Légye-
tek porrá, kik porból lettetek! Mert ezer esz-
tendő előtted annyi, Mint a tegnapiak ő el-
múlása És egy éjnek rövid vigyázása.

3. Kimúlni hagyod őket oly hirtelen,
Mint az álom, mely elmúlik azontól,* Mihelyt
az ember felszerken álmából, És mint a zöld
füvecske a mezőben, Amely nagy hamarság-
gal elhervad, Reggel virágozik s estve meg-
szárad.

4. Midőn, Uram, haragodban versz min-
ket, Ottan meghalunk és földre leesünk. A
te kemény haragodtól rettegünk. Hogyha
megtekinted nagy bűneinket, Titkos vétkün-
ket ha előhozod, És színed eleibe állatod.

5. Haragod miatt napja életünknek Men-
ten elmúlik oly hirtelenséggel, Mint a mon-
dott szót elragadja a szél. A mi napink, mi-
ket nekünk engedtek, Mintegy hetven eszten-
dei idő, Hogyha több, tehát nyolcvan esz-
tendő.

6. És ha kedves volt is valamennyire, De
többire volt munka és fájdalom, Elkél él-
tünknek minden ékessége, Elmúlik, mint az
árnyék és az álom. De ki érti a te harago-
dat? Csak az, aki féli hatalmadat.

7. Taníts meg azért minket kegyelmesen,
Hogy rövid voltát életünknek értsük, És

eszességgel magunkat viseljük! Ó, Úristen, fordulj hozzánk ismétlen! Míg hagyod, hogy élünk nyomorogjon? Könyörülj már a te szolgáláidon!

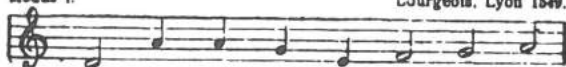
8. Tölts bé minket reggel nagy irgalommal, Hogy jó kedvvel vigyük véghez éltünket, Ne terheltecsünk szorgalmatossággal! Vigasztalj minket és adj könnyebbséget, És haragodat fordítsd el rólunk, Mellyel régóta ostoroztatunk!

9. Szolgáidon láttassad dolgaidat, Dicsőségedet ezeknek fiain! Add érteniünk felséges hatalmat, Mi kegyes Urunk, ó irgalmas Isten Minden dolgunkat bírjad, forgassad, Kezeink munkáit igazgassad!

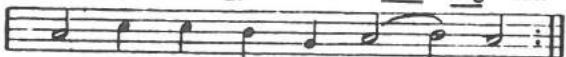
XCI. ZSOLTAR

Modus I.

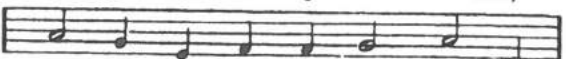
Courceois, Lyon 1549.



A - ki a fel - sé - ges Ú - nak
És e nagy ha - tal - mas - ság - nak



La - ko - zik ol - tal - má - ban, ::
Nyu - go - szik ár - nyé - ká - ban,



Az i - lyen nyil - ván mond - hat - ja

Is - ten az én kő - vá - rom,

Ő é - le - tem - nek ol - tal - ma,

És csak ő - ben - ne bí - zom.

2. A vadásznak ő törítől Téged megment féltedben, :: A hamis nyelvek mérgétől Megoltalmaz kegyesen. Téged ő kedves szárnyával Takargat és befedez, És az ő igazságával Mint paizzsal védelmez.

3. Nem leszen neked félelmed Éjjeli irtózástól, :: Szíved nappal meg nem ijed A repülő gyors nyíltól. Nem árt neked semmiképpen Az éjjeli döglet, A halálos dög délszínben Néked semmit nem tehet.

4. Ha te mellőled egyfelől Ezren elesnének is :: És tízezen jobbkéz felől, Nem árt hat neked mégis, Sőt megnézelled kedvedent* Őket szemeid előtt Mondván: Ő érdemek szerint E veszély rajtuk esött.

5. Summa szerint az Istenben Vetem hiedelmemet, Aki ül a magas helyben, Ebben vesd reménységedet, És semmi kár téged nem ér, Sem nem esel veszélyben, És minden gonosz hátra tér, Háza felé sem mégyen.

6. Mert az 6 szent angyalinak Megparan-
csolta nyilván, Hogy téged oltalmazzanak
Minden te útaidban. Ezek tégedet nagy szé-
pen Ő kezükben hordoznak, Hogy lábaid ne
üsd kőben, Oly híven igazgatnak.

7. Oroszlánon és sárkányon Minden kár
nélkül járhatsz, Oroszlánkölykön és kígyón
Lábaiddal tapodhatsz. Mond Isten: Őtet meg-
tartom, Mert engem szívből szeret, Én őtet
megoltalmazom, Mert dicséri nevemet.

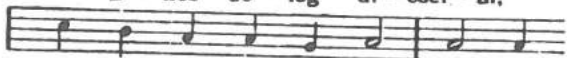
8. Mihelyt hív könyörgésében, Őtet men-
ten segítem, Véle leszek szükségében, Mely-
ből hamar kivésem, És nagy dicsőségre őtet
Emelem, magasztalom, És az én segedelme-
met Őneki megmutatom.

XCII. ZSOLTÁR

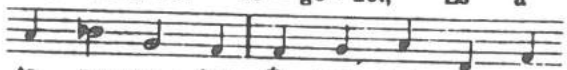
Genf 1582.



É - kes do - log dí - csér - ni,



U - ram, Fel - sé - ge - det, És a



te ne - ve - det É - nek - kel ma - gasz -

tal - ni. Hogy em - ber áld - ja
 reg - gel Te nagy jó - vol - to - dat;
 És i - gaz - sá - go - dat Dí
 csér - je min - den éj - jel.

2. Lantban és hegedűben És szép cimbal-
 mokban, Hangos citerákban Dícsértéssel zen-
 gésben! Dolgaidon örvendek Hatalmatodat lát-
 ván. Kezednek csudáján Örömben ének-
 lek.

3. Sok és nagy csudálatos Te cselekedet-
 ted, Mélység bölcseséged, Beszéded drágálá-
 tos. E dolgot az esztelen Egy szálnyit sem
 érti, És meg sem tekinti, Hogy ez miképpen
 légyen.

4. Hogy a gonoszok nőnek, Mint a fű a
 mezőn. Virágoznak szépön A sok istentele-
 nek, Hogy örökké essenek A veszedelemben.
 Te vagy örök Isten Fölötte mindeneknek.

5. Mert ím a hitetlenek, A te ellenségid,

Minden gyűlölőid Szörnyűképpen elvesznek.
Szarvamat felemeled, Mint az egyszarvúnak,
Hogy én vígad hassak, Én Istenem, tebenned.

6. Megkenik én fejemet Zöldelő olajjal,
Hogy diadalommal Lássam ellenségimet.
Végre én füleimmel Én ellenségimről És
gyűlölőimről Új hírt hallok örömmel.

7. Virágoznak a hívek, Mint a szép pál-
mafák És mint a cédrusfák, Mik a Libánon
nőnek. És az Úr hajlékába Ezek plántáltat-
nak, Szépen virágoznak Az Isten tornácába'.

8. Hogyha megöszülnek is, De mindazon-
által Nagy szaporasággal Gyümölcsöt hoz-
nak mégis Hogy igazságát híven Mindenütt
hirdessék Az én Istenemnek Kiben hamisság
nincsen.

XCIII. ZSOLTÁR

Modus VIII.

Genl 1502

Nagy ha - ta - lom - mal reg - nál
az Is ten, Öl - töz - vén fel - sé -
ges e - re - je - ben. E föld ke - rek -

sé - gét úgy he - lyez - te, Hogy
moz - du - lá - sa hem lesz né - ki - e.

2. A te széked kezdettől fogván volt, Istenséged örökké országolt, A folyóvizek erősen zúgnak, A magas habok igen harsognak.

3. De bár a tenger zúgjon erősen, És a habok lánykódjanak fennen, De ők mind semmik az Isten ellen, Mert ő hatalmasb a magas mennyben.

4. Uram, megmarad a te mondásod, Merő hűség a te tudományod, Házadnak szentség ő ékessége, Melynek örökké nem lesz en vége.

XCIV. ZSOLTÁR

Modus IV.

Genf 1562.

Ó e - rős bosz - szú - ál - ló Is -
ten, Ki bű - nün - kért bűn - tetaz e -

ró - sen, Je - lentsd meg már ha - tal - ma -
 dat! Mínd e vi - lág - nak
 bí - rá - ja, Tá - madj fel, add meg
 va - ló - ba' A ke - vé - lyek - nek
 ju - tal - má!

2. Míglen marad ez büntetetlen, Míg fuvalkodnak fel kevélyen A gonosz istentelenek? Míg élnek ily vigassággal, És az ő gonoszágukkal Vajjon meddig dicsekednek?

3. Uram, a te népedet rontják, Örökségedet sanyargatják Minden irgalmasság nélkül. Özvegyet, árvát megölnek, Szegényt, jövevényt elvesztnek. Még ezt mondják szemtelenül:

4. Az Isten e dolgot nem látja, A Jákób Istene nem tudja, Amiket mi szerzünk mostan. Én csudálok ti rajtatok, Hogy ily oktanok vagytok. Hányjátok meg magatokban:

5. Aki a fület teremtette, És a látó szemet szerzette, Hogy ne látna, sem hallana? A pogányok büntetője Egyebet hogy ne büntetne. Ki mást tanít, hogy ne tudna?

6. Az Isten minden szívnek titkát, Jól tudja minden gondolatát, Hogy semmirekellők, látja. Bpldog, akit te igazgatsz, És törvényedre tanítasz, És kinek vagy oktatója.

7. Hogyha gonoszul leszen dolga, És érkezik háborúsága, Mindent elszenved csendesen. Míglen az istentelennek Vermet, koporsót készítenek, Hol örömében vég leszen.

8. Mert nem hagyja Isten ő népét, El nem felejtí örökségét, Sőt vágyon rájuk nagy gondja, És midőn ideje eljő, Mindent igazán ítél ő, És a híveket megtartja.

9. Ki ment a gonosztól meg engem, És ki támad fel én mellettem E gonosztévő nép ellen? Ha Isten nem őrzött volna, Már régen meghaltam volna, És most feküdném a sírben.

10. Midőn mondom: Im, el kell esnem, Legottan megsegítesz engem Te nagy irgalmasságodból, Mikor nagy bánatban volnék, És szívemben kesergenék, Megvigasztalál azontól.*

11. Itéletedhez hogy férhetne Az istentelenek törvénye, Kik jót hamisra fordítanak?

Nagy sereggel összegyülnek, Hogy az igazat megöljék És ártatlan vért ontsanak.

12. De én csak az Istenben bízom, Ő énnekem erős kővárom, És ezeket megbünteti. Az ő számtalan bűnükért És gonosztéményükért Az Isten őket elveszti.

XCV. ZSOLTAR

A 24-ik zsoltár dallamára: Az Úr bír ez egész földdel.

1. Jertek, örvendjünk mindnyájan Az Urban, mi kösziklánkban, Vígadozzunk szép énekekkel! Menjünk színe eleiben És magasztaljuk kegyesen Örvedetes dicséretekkel!

2. Mert ő a hatalmas Isten, És nagy király mindeneken, Ő a fejedelmeknek ura. Ez egész földnek mélységét És a hegyeknek erejét Hatalmas kezébe foglalja.

3. Ővé a tenger, amelyet Erős kezével teremtett, A szárazt is ő szerzé szépen. Az Úrnak, jer, imádkozzunk, Néki térdet, fejet hajtsunk, Aki minket teremtett bölcsen!

4. Mert ő Istenünk és Urunk, Mi pedig juhain vagyunk, Ő legeltet minket mint nyáját. Lányítsátok szíveteket, Hogyha hívand ma titeket, Legottan hogy halljátok szavát!

5. Mint a Méribánál régen És a Massa

puszta helyen, Mond Isten: A népek mint jártak, Holott a ti eleitek, Engemet megkísértettek, És csuda dolgaimat látták.

6. Hol negyven esztendeiglen Engem büsítottak szörnyen Az ő kemény természetükkel. Mondék végre: Ime ezek Gonoszságukban elmennek, Az én ösvényem nekik nem kell.

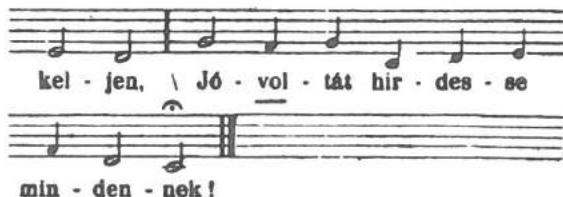
7. Miért rájuk megharagvám, Hogy tőlük így bosszantatám, Mivelhogy ők meg nem térének, Én megesküvém nekik, Hogy soha örökké ezek Nyugodalmamba be nem mennek.

XCVI. ZSOLTÁR

Modus I.

Geof 1562.

É - ne - kel - je - tek min - den né -
pek Új é - ne - ket az Úr - is -
ten - nek, E föl - dön ő - né - ki
min - den Dí - csé - re - tet é - ne .



2. A pogányok közt dicsőségét Hirdessétek jótéteményét! Mert nagy és erős az Isten, Hát inkább tisztelje minden, Hogynem mint egyéb isteneket!

3. A pogányoknak sok istenök Merő bálványok, ha megnézzök. De Isten mennyet teremte, Nagy hatalom jár előtte, Minden dolgai felségesök.

4. Nagy dicsőségét látja minden Az ő tiszteletes szent helyén. Jertek tehát minden népek, Adjunk hálát az Istennek, Mert nagy az ő dicsőségében!

5. Az Úrnak dicsőség adassék, És az ő neve dicsértessék! Adjunk őnéki hálátot, Minden kedves ajándékot, Kapui előtt szent helyének!

6. Jer, menjünk az Úr eleiben És imádjuk figyelmetesen! Templomában szentségének Tőle mindenek féljenek Ez egész föld kerekségében.

7. Ne rejtsetek a pogányoktól, Hogy e nagy Úristen országol! E földet megerősíti,

Hogy ne lehessen eseti, Népét ítéli igazságból.

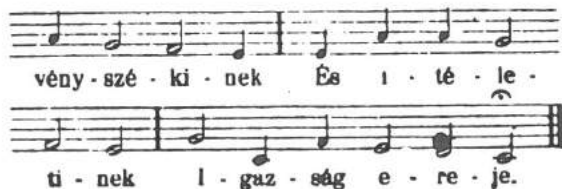
8. Örüljön az ég hangossággal, A föld örvendjen vígassággal, A tenger zúgjon, a mező Zengedezzen és az erdő, Az Úr előtt nagy háladással!

9. Az Isten eljő törvényt tenni, És e földön mindent ítélni. E világot igazsággal, A népeket tisztasággal Itéli, s a jókat menti.

XCVII. ZSOLTÁR

Geaf 1562.

Az Úr - is - ten reg - nál, Ő az
e - rős ki - rály Kin mind e föld
ör - vend - jön. Min - den szi - get ő -
rül - jön! Fel - hō áll e - lőt - te,
És ha - mály kö - rü - le, Ó tör -



2. Tűz megyen előtte, Mellyel ellensége Szörnyen megégettetik, És hamuvá tétetik, Hírük sem lesz soha, Az ő villámlása Fénylik világosan Ez egész világon; A föld fél, ha látja.

3. Az Isten színének Előtte a hegyek Mint viasz elolvadnak, Mert ura e világnak. Hirdetik az eget Mindenféle népnek Az ő igazságát És nagy dicső voltát Az ő hatalmának.

4. Hát pironkodjanak, Kik bálványt imádnak, És tisztelnek képeket, Mikre vetik szíveket. Ti minden istenek Őtet tiszteljétek, Állván széke előtt, Mit a Sion hallott, És örült e hírnek.

5. Uram, a Júdának Leányi vígadnak Dícsérvén ítéleted. Mert magasan felvivéd A te dicsőséged Minden népek felett. Minden isteneknél Feljebb emeltetél, Nagy a te felséged.

6. Ti istenszeretők, Gonoszt gyűlöljétek, Hamis cselekedetben Hogy részetek ne le-

gyen. Mert az ő szolgálait Megmenti híveit
Gonoszok kezéből, Ő nagy erejéből Megtartja
népeit.

7. Szentéhez világát, Nyujtja nagy irgal-
mát, És a tiszta szívűek Tőle örömet nyer-
nek. Szent hívek, ez Urban ÖrüljeteK vígan,
Es az ő szentségét, Dicsőséges nevét Aldjátok
mindnyájan.

XCVIII. ZSOLTAR

A 66-ik zsoltár dallamára: Örvendj egész föld
az Istennek.

1. ÉnekeljeteK új éneket Az Ūristennek
örömmel. Mert nagy csudákat cselekedett
Erős karja erejével. Mi velünk az ő üdvös-
ségét Kétség nélkül megérteté, Igazságát és
kegyességét Minden népnek kijelenté.

2. Meggondolá irgalmasságát És kegyes-
ségét tekinté És az ő nagy hűséges voltát Az
Izráelhez téríté. A nekünk küldött üdvössé-
get Ez egész földkerekségen Nyilván meglátta
minden nemzet, Örvendjen hát neki minden!

3. ÖrüljeteK és vígadjateK, MondjateK
szép énekeket, Cimbalmokkal hangiosáljateK,
ZendítseteK hegedükeK! A trombitákeK fúj-
jateK meg, E király előtt zengjeteK, Csen-

düljetek, zúduljatok meg Tengeren s földön
mindenek!

4. Az Úr előtt a folyóvizek Örvendezze-
nek mindnyájan, A magas hegyek az Isten-
nek Tapsoljanak víg voltukban. Mert ime
eljö törvényt tenni, Megítél e földön min-
dent, Mind e világot jól rendeli A tiszta igaz-
ság szerént.

XCIX. ZSOLTÁR

Geaf 1562.

Az Úr or - szá - gol És reg - nál
nagy jól, A nép meg - ré - mül, Hogy
ő ott fenn ül A Ké - ru - bi -
mon, Ki e - lőtt na - gyon Fél - nek
és ret - teg - nek E föl - dőn min -
de - nek.

2. Nagy az Úristen Ő erejében, A Sion hegyen Minden népeken Vagyon hatalma. Őt minden áldja, Mert nagy az ő neve És dicső szentsége.

3. Ez erős Úrnak, Mint jó királynak, Nem kell hamisság, Csak kell igazság. Jó ítéletet A Jákóbbal tett, Kit ő igen szeret Mint választott népet.

4. Istent áldjátok, Magasztaljátok, Hajtsatok térdöt Zsámolya előtt, Mert a szentséges Áron és Mózes, Az ő szent papjai Könyörögtek néki.

5. És a Sámuel Könyörgésével Istent keresé Nagy szükségébe' És kérésükben Meghallá Isten, Megadá nekik, Amit tőle kértek.

6. Fenn a felhőben Oszlop képében Őket vezérlé A pusztá helybe, Kik ő törvényét És szent ígését Híven megőrizték, Frigyét kedvellették.

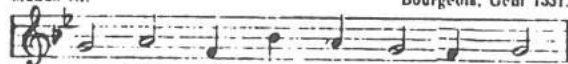
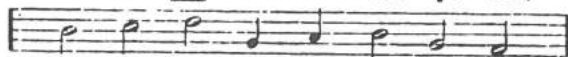
7. Meghallád Isten Ő kérésükben, Hozzánk térél, És megengedél Kegyességedből. De hogy bűnűkből Ők ki nem térének, Megbűntettednek.

8. Áldjátok őtet Mint Istenünket, Térdet hajtsatok, Őt imádjátok A Sion hegyén, Ő lakóhelyén, Dicsértetik itten, Mert szent az Úristen.

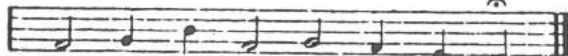
C. ZSOLTAR

Modus III.

Bourgeois, Genf 1551.

E föl - dön ti min - den né - pekAz Is - ten - nek ör - vend - je - tek,

E - lőt - te szép é - ne - kek - kel



Szol - gál - já - tok őt vig sziv - vel.

2. Tudjátok, hogy ez az Isten, Ki minket teremtett bölcsen, És mi vagyunk ő népei És ő nyájának juhai.

3. Ő kapuin menjetek be, Hálát adván szívetekbe! Jer, menjünk be tornáciba, Néki nagy hálákat adva.

4. Mert nagy az ő kegyessége És megmarad mindörökké, És az ő szent igazsága Megáll és el nem fogy soha.

CI. ZSOLTÁR

Bourgeois. Lyon 1558.

Min - den - nek e - lőt - te , ir - gal -
 mas - ság - ról Lé - szen é - nek - lé -
 sem az i - gaz - ság - ról, És dí -
 csé - re - tet mon - dok szün - te - len
 Né - ked, Is - ten.

2. Okossággal járok minden utamban,
 Míglen eljössz ez országot rám bizván, Hogy
 házamat híven vezérhessenem, Igyekezem.

3. Semmi gonosz dolgot én nem kedvelök,
 De minden gonoszul élőt gyűlölök, Ezekre
 semmiképpen nem vetem Az én szemem.

4. A hamis szívű távol menjen tőlem, A
 gonosz emberhez nem leszen kedvem, Nem
 jön a csalárd ember előmben Semmi helyen.

5. Ki ő feleit titkon rágalmazza, Annak nálam nem leszen maradása, A fuvalkodó kevélyt előttem Nem szenvedem.

6. Az én szemeim azokra nézzenek, Akik ez országban igazán élnek, Nálam ezek lakjanak, s hű szolgák Szolgáljanak.

7. A csalárd ember soha nekem nem kell, Én házamban annak nem adatik hely, A hazudozó szemeim *elül* Távol kerül.

8. Jó reggel kiirtom a gonoszokat, Eltöröm e földről a hamisakat, Az Isten városát megtisztítom, Tisztán tartom.

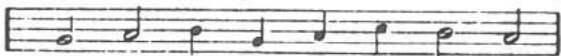
CII. ZSOLTÁR.

Modus III

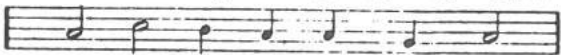
Genf 1582.



Hál - l - gasd meg, U - ram, ké - ré - sem,



Te - kintsd meg e - se - de - zé - sem!



Be - szé - dem jus - son hoz - zád,



Ne rejt - sd el tő - lem or - cád!

Hajtsd én hoz - zám te lü - le - det,
 Eny - hítsd meg nagy in - sé - ge - met!
 Mi - dőn ki - ál - tok, Úr - is - ten,
 Si - ess, hall - gass meg ke - gye - sen!

2. Mert napjai életemnek Oly hirtelen elkelének, Mint a füst és a pára, És mint a tűzhely pora. Minden csontom úgy elszáradt, Szívem mint a fű elhervadt, Úgy, hogy az én ételemet Elfelejttem kenyeremet.

3. Bőröm csontjaimhoz ragadt, Keserves siralmam miatt. Ez iszonyú inségben Olyatén lettem szintén, Mint pelikán a pusztában; Siralmas kiáltásomban Ollyá lettem, mint a bagoly, Mely a kietlenben huhol.

4. Olyan vagyok minduntalan, Mint veréb az eszterhában, Amely egyedül maradt. Ellenség reám támadt, Gyaláznak engem naponként És kik bosszantnak óránként, Ha kinek veszélyt kívánnak, Én rólam példát formálnak.

5. Porhamu nékem kenyerem, Melyet étel gyanánt eszem, Italom könnyeimmal Elegyíttem, mint vízzel A te nagy haragod miatt, Melynek tüze úgy fellobbant, Hogy engemet felemelél, És ismét a földhöz ütél.

6. Az én időm ím elmúlék, Mint az árnyék elenyészék, Minden testem elaszta, Mint a lekaszált széna, Amely meg nem éled-többé, De te megmaradsz örökké, És a te emlékezeted, Mindörökké megtart híred.

7. Azért kelj fel ó Uristen, Haragod ne gerjedezzon! Sion városát szánd meg, És néki kegyelmezz meg! Mert már ím az idő eljött, És amely már sokat későtt, Jelen vagyon az az óra, Hogy dolga forduljon jóra.

8. Hogy a te szolgálid végre Összegyülvén e szent helyre, Elpusztult körakásit, Kedveljék épülésit, És aztán a pogány népek, Uram, nevedet rettegjék, E földön minden királyok Megvallják, hogy te vagy urok.

9. Mert az Úr jól megépíté, A Siont megékesíté, Es dicsőségét itten Megmutatá ismétlen. A nyomorultak panaszát, Meghallgatá nagy siralmát, Kérésüket meg nem veté, Sőt kegyelmesen tekinté.

10. Ezt ember híven felírja, Hogy megmaradjon mindenha. Légyen emlékezete Nemzetségről nemzetre. Hogy a jövőendő nemzetek, Kik még e földre születnek, A

mennybeli Istent áldják, E dologért magasztalják:

11. Hogy alánéz onnan felül Az ő magas szent helyéből, A mennyből alánézell,* E földre letekintell,* Hogy meghallja kérésüket, A foglyoknak ínségüket, És azokat ő megtartja Kiket ítéltek halálra.

12. Hogy szent neve az Istennek A Sionban dicsértessék, És a Jeruzsálemben Aldasék dicsősége. Midőn a népek seregben Öszszegyűlnek e szent helyben, A királyok is itt lesznek, És szolgálnak az Istennek.

13. Leveré az én erőmet Ez útban, és életemet Megrövidíté, és én így szólék keservesen: Ne hagyj elveszнем, Uristen, Eletemnek közepében! Mert mindörökké megvannak Esztendeid, el nem fogynak.

14. E földet te teremtetted, És ekképpen helyeztetted, Csak te kezéd munkája Az égnek alkotmánya. De ezek mind elveszendők. Uram, te megmaradsz, de ők Mint a ruha, mind elkopnak, Szépségükben meg nem állnak.

15. És midőn, Uram, akarod, Őket úgy elváltoztatod, Mint az elviselt ruhát, Amely tél-túl megszakadt. Te vagy, aki régen valál, Voltod változás nélkül áll, Te esztendeidnek vége Nem lészen soha örökké.

16. Azért a te szolgálidnak Fiai megsza-

porodnak, És megmaradnak végig, Azaz örök időkig. A néked szolgáló hívek És egész ő nemzetségek Megállnak és megmaradnak, És örökké el nem fogynak.

CIII. ZSOLTÁR

Modus VIII.

Bourgeois, Straszburg 1539

Áld - jad lel - kem U - ra - dat, Is -
te - ne - det, Min - den én - beu - nem
dí - csér - je szent ne - vét. És az
ő mond - ha - tat - lan jó - vol - tát.
No, dí - csérd, lel - kem, és az U -
rat áld - jad, Fe - le - dé - keny - ség -



2. Adj halát ennek, aki bűneidet Megbocsátja, gyógyítja serelmidet, Kiment minden nyavalyádból híven, És életedet veszélytől megmenti, A halál veszedelmitől megőrzi, Irgalmával megkoronáz szépen.

3. Ki életedet kegyesen táplálja, Ami szádnak kell, bőséggel megadja, Mint a sást megifjít és megújít. És akik méltatlanságot szenvednek, Azok tőle kegyesen megmentetnek, Hozzájuk nyújtja az ő jókedvit.

4. Ő útait megmutatá Mózesnek, Azonképpen az Izráel népének Megjelenté nagy csuda dolgait. Mert ő irgalmas, kegyes és kegyelmes. Nagytűrhető, jó, hű és engedelmes, Haraggal nem terheli szolgálit.

5. És hogyha bűnünkkel ő megbántatik, Néha kegyelme tőlünk megvonatik, De nem haragszik reánk örökké, És nem oly hirtelen perel mivélünk, Nem büntet a mi bűnünk szerint bennünk, Oly hajlandó ő a kegyelemre.

6. Űgy felépíti azokhoz irgalmát, Kik őtet szeretik, félik hatalmát, Mely magas a

szép ég a föld felett. Minden bűnünket mitőlünk oly messze Ő elfordítja, szinte mint mely messze A napkeletől a napenyészet.

7. Mint az atya fiaihoz kegyelmes, Ő is azokhoz igen engedelmes, Kik őt igazán félik, tisztelik. Mert jól tudja, mily gyarló a mi voltunk, És hogy mi oly romlott emberek vagyunk, Mint a por, mely a széltől hintetik.

8. Ember élete a fűhöz hasonló, Felnő és zöldül, de hamar elmúló, Mint a gyenge virág a sík mezőn, Melyet mihelyt megfuvál a meleg szél, Elhull és hervad, ékessége elkél, Ember nem tudja, hol volt s hova lőn.

9. De az Őr kegyelme örökké megáll Azokon, kik őt félik igazsággal És firól-fira terjed irgalma Azokon, kik megtartják ő kötésit, Akik gyakran megemlítik törvényt, És azok szerint járnak mindenha.

10. Az Őr a mennyben helyeztette székit, Melyben gyakorlja igaz ítéletit, Országlása kihat minden rendre. Isten angyali áldjátok az Urat, Ti erős lelkek, kik ő akaratát Teszitek, és jártok ő kedvére!

11. Dicsérjétek őt minden ő seregi, Kik a mennyekben szolgáltok őnéki, És kik őrzitek szent akaratját! Aldjátok az Urat minden állatok, Ő nagy birodalmát magasztaljátok, Aldjad lelkem örökké az Urat!

CIV. ZSOLTÁR

Modus I.

Lyon 1549.

Áld - jad lel - kem az U - rat és
 tisz - tölöd, Dí - csó - sé - gé - vel rak -
 va menny és föld. A te fel - sé -
 ged U - ram nagy és e - rős, A
 te é - kes - sé - ged nagy szép és
 fé - nyős. Te öl - tö - ze - ted é -
 kes és tisz - ta, Szép vi - lá - gos -
 ság szár - ma - zik ró - la. Az e -

ge - ket szé - le - sen ki - ter - jesz -
 téd, Mint egy kár - pi - tot úgy fel
 é - ke - si - téd.

2. A vizet körüléd, mint kamarát El-fel-alkottad, mint szép palotát. A felhőkön úgy jársz, mint egy szekéren, A szelek szárnyukon hordoznak szépen. Angyalidat sebes szél-lé teszöd, Mint száguldó postákat kiküldöd. Mennydörgés, tüzláng, villámlás előtted, Mint kész szolgálid, úgy függnek tetőled.

3. A föld fundamentumát megvetéd, Amelyre erősen helyeztetéd, Hogy azon mindenkoron megállana, És helyéből soha ki nem mozdulna. Mely azelőtt a nagy mélységekben Vizzel mint ruhával volt elfedvén, A nagy vizek ő rajta felül folytak, Mik a nagy hegyeken is felülmultak.

4. De mihelyen te megfeddéd őket, Megfutamának feddésed előtt. Hogy meghallák mennydörgését te szódnak, A földről sietvén elszaladának. A nagy hegyek felemelkednek, És a mély völgyek mind kitetszének,

Minden megtartja ő tulajdon helyét, Melyet Felséged nekiek engedett.

5. Határát a nagy tenger megtartja, Azt semmiképpen által nem hágja, Hogy többé o felemelkedett földek Ő vize miatt el ne merüljenek. A kútfejeket a szép völgyeken Te Felséged rendelte nagy szépen, A patakok, mik innen kicsordulnak, A hegyek között zengedezve folynak.

6. Arra, hogy a mezőn járó barmok És az erdőn lakó vadállatok E vizekben és a szép kútfejekben Igyanak és megújuljanak szépen. E helyen ember hall ékes zengést, Egi madaraktól szép éneklést, Akik a hűvös, zöld ágakon ülnek, És gyönyörűségesen énekelnek.

7. A nagy hegyeket te onnét felől* Megnedvesítéd a magas égből, Hogy a te jó, bőséges kezeiddel E földet bétöltséd szép gyümölcsökkel. És a barmoknak szénát adsz bőven, Miket teremtesz széjjel a réten, És ő munkája által az embernek Fűvet és búzát adsz ő életének.

8. Vigássaúra bort adsz az embernek, Es kenyért adsz, melytől erősödjék, Olajt is bőven engedsz önékie, Hogy az ő színe szépen fényljék tőle. Te megöntözöd az élőfákat, És a szép növendék cédrusokat, Miket a Libánus

hegyen ültetél, Megnedvesítéd szép hasznos esőkkel.

9. Holott a madárcák fészket raknak, És kiköltésre fészkekben tojnak, Az cszterág is ő fészket ott rakja, A jegenyefákon vagy on hajléka. A magas hegyeken a vadkecskék És a szarvasok helyet keresnek, A kősziklák közt laknak a patkányok, A hörcsögöknek ott az ő barlangjok.

10. A holdat helyeztetted az égre, Hogy az esztendőt ossza részekre. Tudja a fényes nap, hol kell lemenni, És tudja útját oda vezérleni. Te szerzetted a nagy sötétséget, Hogy megválassza naptól az éjet, És éjszaka az erdei sok vadak Az ő barlangjukból előballagnak.

11. Azonképpen az oroszlánkölýkek Az Úristentől ételt keresnek, Ordítanak a prédára éhség miatt, Hogy megtölthessék az ő éh gyomrukat. De mihelyt a fényes nap felvirrad, Kiki mind ő barlangjába szalad, És ott lesznek és feküsznek csendesen, Míglen ismétlen sötét este léssen.

12. Az ember reggel felkél idején, És tisztí szerint munkára mégyen. Szántóföldre, rétre, kertbe, szöல்லöben, És ott munkálkodik mind estéiglen. Uram, mily nagy a te bölcseséged, És bölcseséges cselekedeted! Nagy

dolgaidnak, Uram, nincsen száma, Mikkél mind e föld kerekése rakva.

13. Ha meggondoltatik a nagy tenger, Meg nem számlálhatja ott az ember A halakat és a sok állatokat, Különb formákban aprót és nagyokat. Azon elmennek a sok nagy hajók, A nagy cethalak úsznak alattok, Miket arra szerzettél a tengerben, Hogy ők ott játszódjanak jókedvükben.

14. Minden állat, Uram, tereád néz, Sze-meit emelvén 'Felségedhez, Eledelt adsz nékik ő idejükbén, Elődbe gyűlnék neked esedezvén. És te mind megelégtited őket, Ha megnyitod bőséges kezedet, Nem leszen senkinek semmi szüksége, Mert te jól tudod, kinek mi szüksége.

15. De ha elrejtéd orcádat *tőlek*, Megrettennek és ottan ledőlnek. Ha lehelletét megvonszod azoknak, Ottan elhullnak és porrá változnak. De ha rájuk lehellesz ismétlen, Legottan mind megélednek szépen, Mert te-tőled ők megelevenednek, És te megújítod színét e földnek.

16. Az Úrnak légyen örök tisztesség, És övé légyen minden dicsőség! Örül az Úr ő csuda dolgaiban, Gyönyörködik teremtett állatiban. Tekintésétől a föld megrémül, És az ő haragjától megrendül, Reszketvén, a nagy

hegyek füstölögnek, Hogyha az Úrtól ők megillettetnek.

17. Az Úrnak dicséretet éneklek, Valamíg én e világon élek. Az Uristent én egész életemben Dicsérem és áldom szép éneklésben. De viszontag azt kérem ötöle, Hogy éneklésem jókedvvel vegye. És aztán teljes szívemből örvendek, Szép énekeket mondván szent nevének.

18. Az istenútáló bűnös népek E földről szörnyen eltöröltetnek, Úgy hogy közülük senki meg nem marad. Ó én lelkem, a nagy Uristent áldjad!

CV. ZSOLTAR

Maitre Pierre (Debuisson)
Geaf 1562.



Ad - ja - tok há - lát az Is - ten -
nek I - mád - koz - za - tok szent ne -
vé - nek! Hír - des - sé - tek dí - csé -
re - tét, És min - den jó - té - te -



2. Néki vígan énekeljétek, Csuda dolgait dicsérjétek! Magasztaljátok szent nevét, Kik szívből féltétek őtet! Örüljön azoknak szívek, Kik az Úrról értekeznek!

3. Keressétek e kegyes Urat, És annak színét és hatalmát! Meggondoljátok dolgait, Ne felejtsetek csudáit! Itéletit hirdessétek, Melyek ő szájából jöttek!

4. Ti Ábrahámnak nemzetségi, Istennek választott szolgálói, Kik Jákóbtól származtatok, És választott fiak vagytok: Mi Urunk e kegyes Isten, Aki regnál mindeneken.

5. Megemlékezik szünetlenül Az ő szenteséges kötéséről, És az ő igaz ígéje Ezer és több nemzetségre Mindörökké megáll frigye, Melyet Ábrahámmal szerze.

6. Megemléti ő esküvését, Melyet az Izsák atyánknak tett, És megígérte Jákóbnak, Aki bizonytal hűn,° annak, Hogy az Izráel kötése Megmaradna mindörökké.

7. Mondván (vedd eszedbe ez ígét): Néked adom a Kánán földét, Te azt örökségül

bírod, Zsinóroddal részre osztod. Noha kisedded volt seregek, Kevesek és idegenek:

8. Ottan népről-népre térének, Országról-országra menének, És az Úr mind vélek vala, Hogy népe kárt ne vallana. Úgyhogy az ő nagy ereje A királyokat elverte.

9. Én kenettimet ne bántsátok, Prófétáimnak ne ártsátok! A földre küldö éhséget Elfogyatá kenyereket, Aztán egy embert bocsáta, Aki öelöttük járna.

10. Ez vala József, ki egy úrnak Szolgául cladaték annak, És ő békóba vetteték, Ő tes-téro vas vereték, Míglén az idő eljönne, Hogy Isten őt kimentené.

11. Az ő nagy, bölcs jövendölése Az ő nevét híressé tette. A király érette küldö És fogságból kivétette, A népnek regnáló ura Rabságból őt kioldozta.

12. Az ő házán őt teljességgel Ürrá téve nagy tisztességgel, Hogy neki mind nagy és kicsen' Alája vettetvén legyen, Hogy a fő-fő népet bírja És a véneket oktassa.

13. Aztán beméne az Izráel Az Egyiptomba cselédivel, A Jákób ott jövevény lön, A Khám földén nagy néppé lön, Úgy szaporodék népével, Erösb lön ellenségénél.

14. De az Üristen ő szívüket Úgy elfordítá elméjüket, Hogy az ő népeit ezek Szür-

nyen gyűlölnie kezdék, Hogy őket nagy úlnoksággal Elfogyatnák hamissággal.

15. A Mózeset hozzájuk bocsátá, Ki ötet hűséggel szolgálú Az elválasztott Áronnal, És nekik ezek által Nagy csudáit megmutatá Az egész Khám tartományba'.

16. Sötétséget küldé a földre, Mely minden helyeket ellepe. Ezek ketten mind megtevék, Mit Isten hagyá nekik, A vizet vérré fordítá, A halakat mind megfojtá.

17. A földre békák rohanának, Úgyanyyira, hogy elmászának A király kamarájában, És mihelyt szóla, legottan Számtalan rút féreg terme, Sok tetű omla a földre.

18. Eső helyett hánya köveket, Tűzlánggal a szöllővesszőket Elveszté, a fügefákat, Kiirta itt minden fákat, És mihelyt ismétlen szóla, Számtalan sok sáska juta.

19. A füvet a földön a férgek, És a gyümölcsöt mind elevék, Elsőszülteket megölé Ez országban, és kivivé Ő népét nagy gazdagsággal, Sok ezüsttel és arannyal.

20. Ő táborukban az emberek Semmi betegségbe nem estek, Úgyhogy az egyiptomiak Kimenésükön vígadtak Hogy tőlük legyen mentségük, Kik miatt volt nagy félelmük.

21. Egy köddel béfedezte őket, Melyet fölöttük kiterjesztett, Az égen tüzet támaszta,

Mely éjjel világot tarta, Sok fürjet ada nékiek, Mihelyen őtöle kérték.

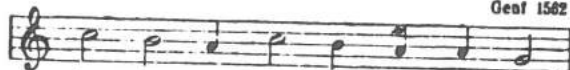
22. Égi kenyérrel őket tartá, És a kősziklát felszakasztá, Melyből a víz a szárazra, Mint egy patak kibuzdula. Megemlité ígérétét, Melyet az Abrahámnak tett.

23. Népét vígsággal ő kihozta, Választott népét vígasztalta. A pogányok tartományát, Ezeknek adá jószágát, Mit kezekkel munkálkodván Szerzettek volt ez országban.

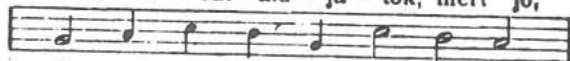
24. Ezt nekik azért művelte, Hogy gondjuk lenne törvényére, Hogy fogadnák az ő szavát, És tennék parancsolatát, És örökké megörzenék; Melyért dicséret Istennek!

CVI. ZSOLTAR

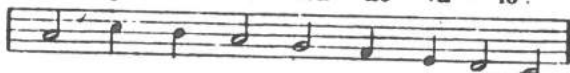
Geaf 1562



Az U - rat áld - já - tok, mert jó,



Ir - gal - ma ö - rök - ké - va - ló!



Vaj - jon ki - cso - da mond - hat - ná ki

Az ő nagy e - rős ha - tal - mát?

Sok és nagy az ő di - csé - re - ti,

Mely - nek ki tud - hat - ná szá - mát.

2. Boldog, aki az Úr szavát Megőrzi parancsolatát. Uram, rólam emlékezzél meg Népedhez való kedvedért, Kérlek, engemet látogass meg Üdvözítő szerelmedért!

3. Hogy javaival élhessek Te választott híveidnek, És hogy szívem örvendezhessen Örömen a te népednek, És a te nagy dicsőségeden Örök népeddel örvendjek.

4. Atyáinkkal egyetemben Vétkeztünk Felséged ellen, Tettünk nagy sok gonoszságokat, Éltünk rút, hamis életben. Eleink nem nézték dolgodat Az Egyiptomnak földében.

5. Hozzájuk kegyességedet Nem nézték sok jótévedet, Ellened sokszor cselekedvén Ama Vörös-tenger mellett. Mégis megsegíte az Isten Megmutatá nagy erejét.

6. A Vörös-tengert megfedd, S menten elszárad a vize. Általvivé a nagy mélységen

És az iszonyú nagy pusztán, Megmenté gyűlölei ellen, Kegyetlen kézből kihozván.

7. Ellenségük birtokából Kiszabadítá markából, Víz elnyelé az ellenséget, Egy sem marada közülek. Ott vevék eszükbe igéjét, Hívék, és nevét dicsérek.

8. Hamar elfelejték ismét Az ő sok csudatételét, Segítséget tőle nem kértek, Kívánságukra indultak. A pusztán Istent megkísérték, És nagy hatalmát próbálták.

9. Ott kívánságuk betölték, Sok étel nekik adaték, Úgyhogy végre ugyan megunták. A táborban Mózes ellen És az Áron ellen támadtak, Kiket választott az Isten.

10. A föld felnyílék és Dátánt Elnyelé és az Abiránt. A patvarkodókra hirtelen Tűz esék s elveszté őket. Borjút öntének Hóreb hegyen Annak tőnek tisztességet.

11. Tisztüket úgy elcserélék, Mintha volna ő istenek Barom képen, ki szénát eszik. Elfelejték a megmentőt, Istenre nem lön gondjuk nekik, Ki Egyiptomban csudát tölt.

12. Ő csudáit Khámországban Nem gondolták meg magukban, Mely nagy rettenetes dolgokat Tőn a Vörös-tenger mellett. Min megindítván nagy haragját, Megölni akará őket.

13. Ha az elválasztott Mózes Nem látott

volna e néphez, És ebben ellent nem tart
vala, És ha Istennek haragját Ő el nem for-
dította volna, Elveszti vala táborát.

14. A jó földet megútálák, Mit azelőtt
óhajtottak, Ő beszédének nem hívének. Mor-
golódtak sátorukban, És az ő szavát nem
követték Ő keménynyakú voltukban.

15. Min megharagvék az Isten, Ő kezeit
felemelvén, Hogy a pusztán őket leverje És
őket magvukkal együtt Egy helyről másokra
kergesse És elozlassa mindenütt.

16. Ottan hamar az ő szívek A Baál-
Peorra csüggedtek. Evének halott-áldozatot,
Melyért ismétlen az Isten Rájuk bocsáta csa-
pásokot, Mert megbúsíták szertelen.

17. Míglén Fineás felkele És ő bűnüket
megfeddé, Ki által a csapás megszűnék.
Igazságúra nekie E dolog tulajdonítotték
Mindörökkön és örökké.

18. Ismét haragra indíták Kútjánál a
háborgásnak, Min a Mózes sok gonoszt látott,
És tőlük sok bút szenvedett, Szívében úgy
megbúslakodott Hogy nyelve csaknem vét-
kezett.

19. Pogány népet el nem törlek, Mint
Isten hagyta nékiek, Hanem azokkal ele-
gyültek. Az ő dolgukat tanulták, És ő bálvá-
nyukat tisztelték, Mik fogdosó hálók voltak.

20. Mert ők az onnön fiukat És az ő szép

leányukat Az ördögöknek feláldozták, Ártatlan vért kiontának, Fiukat áldozatra adták A kanáni bálványoknak.

21. A földet megfertőztették Ő öldöklő véres kezek, Önmagukat is megmocsokolák Sokféle gonoszságukban. Mert mélyen el-borulólanak A bálványi bujaságban.

22. Az Isten rájuk haragvók És megindula ellenek, Örökségétől elirtózzék, Őket adá pogány kézben, Kik őket szertelen gyűlöltek, Úrrá téve az ő népén.

23. Kik őket keményen gyötrék, Nehéz kezükkel terhelék; Gyakran kimenté e veszélyből Mégis ellene járának, Hogy sanyargának ily veszettül, Hamisságuk oka annak.

24. De mégis a kegyes Isten Megtekinté inségükben, Meghallgatá óhajtásukat, Ő kötéstit megemlité; Megszáná nagy nyavalyájukat, És nekik megkegyelmeze.

25. Hozzájuk enyhité ismét, Kik fogságban tarták őket. Segíts, Úristen, és hozz össze A pogányok közül széjjel, És szent nevedet örvendezve Dícsérjük nagy dicsőséggel.

26. Az Úr felmagasztaltassék, Istene az Izráolnek, Dícsértessék az ő szent neve! És hogy örökké úgy legyen, Minden nép így szóljon erre: Dicsőség az Úrnak! Ámen.

CVII. ZSOLTÁR

Bourgeois, Lyon, 1551.

Dí - csér - jé - tek az U - rat,
Mert nagy ő jó - vol - ta, És ő -
rök - ké meg - ma - rad Az ő nagy
ir - gal - ma. A - kik meg - vál - tat -
tak Ő - ál - ta - la ke - gye - sen
Kín - tól meg - tar - tat - tak, Ő - tet
dí - csér - jék hí - ven.

2. Kiket ő támadatról És napenyészet-
ről, Dél felől és északról Bégyüjto sok föld-
ről, Kik a szörnyű pusztán Ide s tova buj-

dostak, Semmi várost ottan Lakásra nem találtak.

3. Holott nékik nem vala Étélük, italuk, Min lelkük elbágyada, Nagy bú szálla rájuk. Ez ő inségükben Istenhez kiáltának, Kitől nagy kegyesen Megszabadítottának.

4. És igaz úton őket Nagy szépen hordozá, Holott lelnének helyet, Városra juttatá, Ezek hát víg szívvel Az Ūristent dicsérjék, Minden népnél széjjel Nagy csudáit beszéljék.

5. Hogy a szomjú lelkeket Meggitatá vízzel, És mind az éhezőket Bétölté étellel, Kik a nagy sötétben Fogságban hevertének, Halálos inségben Nagy vasakat viseltek.

6. Mert az Isten ígéjit Ők meg nem gondolák, És az ő jó tanácsit Megveték, csúfolák, Melyért ők keményön Megostoroztatának, Segedelmük nem lön, Midőn így kínoódnának.

7. De hogy ő szükségükben Kiálták az Urat, Megmenté őket menten Viselvén gondjukat. Ő nagy hatalmából Felbontá kötelüket, Halál árnyékából El-kibocsátá őket

8. Áldják ezek az Istent, Dicsérjék kegyelmit, Minden nép közt naponként Hirdesék csudáit. Ő töri fel menten Az erős érc kapukat, Eltöri nagy könnyen Az ő nagy vas zárjukat.

9. A bolondok kínlódnak Az ő bűnük miatt, Az Isten haragjának Érzik bennük súlyát. Sem étel, sem ital Nem kell semmire nékik, Mert a szörnyű halál Szemük előtt forgódik.

10. Mihelyt ők kiáltának A kegyes Istenhez, Tőle megtartatának, Nékik lőn kegyelmes. Mihelyt ő egy szót szól, Megjobbul az erőtlén, A beteg meggyógyol, Mert megmenti az Isten.

11. Áldják ezek az Istent, Dicsérjék kegyelmit, Minden nép közt óránként Hirdesék csudáit. Istennek szívükből Aldozzanak hűséggel, Csudatételiről Énekeljenek széjjel.

12. Kik a hajókon járnak A széles tengeren, Nagy veszélyben forognak Kereskedést üzvéen, Azok értik dolgát, És nagy hatalmát látják, Számtalan csudáját A mélységről gondolják.

13. Hogyha ő a szélnek szól, Megindul legottan, Nagy hirtelen felzúdol, S habokat széjjelhány, Melyek felütkeznek, És az eget verdesik, Ismétlen ledőlnek, Rettegnek, akik nézik.

14. Széjjel úgy tántorganak, Mint egy részeg ember, Semmihez nem kaphatnak, Mert széles a tenger. De ha e veszélyben Az Istenhez kiáltnak, Megmenti kegyesen, Hogy el ne boruljanak.

15. Jó időt támaszt ismét, A tengert enyhíti, A felemelt hab vizét Szépen lefekteti. Ott igen örvendnek A tenger csendességén, Ha a partra érnek, Amit kívántak szintén.

16. Aldják ezek az Istent, Dicsérik kegyelmit, Minden nép közt naponként Hirdesék csudáit, És dicsérik őtet A gyülekezetekben, Magasztalják nevét A vének seregében.

17. Ő a folyóvizet Szintén kiszárasztja, A csurgó kútfejeket Szárazra fordítja. A gyümölcsös földet Meddő parlaggá teszi, Mert itt sok bűnököt Tettek, és azt bünteti.

18. Esővel nedvesíti A száraz földeket, Folyással ékesíti A sovány helyeket. És az ily földeket Adja éhező népnek, Hogy itt lakóhelyet És várost építsenek.

19. Kik e földet bevetik, És szőlőt ültetnek, És szép fű nevekedik Hasznára a népnek, És őket megáldja, Hogy szaporodhassanak És fogyatkozása Ne legyen a csordáknak.

20. De elfogynak ismétlen És sanyargattatnak, Elnyomatnak szertelen És szorongattatnak. A fejedelmeket Megvetettekkel teszi. A pusztában őket Út nélkül szójjelviszi.

21. Kegyesen felemeli Ő a nyomorultat, Cselédit kiterjeszti, Mint a sereg nyáját. A

jók, kik ezt látják, Örvendez az ő szívek, De szájukat dugják, Akik hamisan élnek.

22. Akinek esze vagyon, Megnézze ezeket, És meglátja jó módon Az Isten kegyelmét.

CVIII. ZSOLTÁR

A 60-ik zsoltár dallamára: Minket Úristen elhagyál.

1. Úristen, kész az én szívem És azon vagyon én lelkem, Hogy teneked énekeljen, Hegedűben zengedezzen, Nosza lantok és citerák, ZendüljeteK fel muzsikák, Mert igyekezem én szívembe' Így menni az Úr cleibe.

2. Dicsérlek, Uram, tégedöt Minden nemzetségek előtt, Tisztellek szép énekekkel Minden nép előtt vig szívvel. Mert a te kegyelmességed A széles égre kiterjed, Felségednek szent igazsága A felhőket mind felül mülja.

3. Magasztaltassál az égre, Dicsőséged nyujtsd e földre, Szerelmes népedet tartsd meg, Nyujtsd kezed, engem hallgass meg! Az Isten ő szentségében Megvígasztala kegyesen: Hogy a Sikhemet én megveszem, És a Sukhoth völgyét elmérem.

4. A Galádöt is akképpen Megveszem én nagy crömben, A Manasse is mind enyim,

Azonképpen az Efraim. Mind e seregek enyimek, Erősségi én fejemnek. Júda lesz királyi országom És én törvényszerző regnálóm.

5. A Moáb leszen énnekem Mint egy lábmosó edényem, Melyben lábaimat mosom, És azt én bizonytal tudom És teljességgel elhiszem: Edomra sarúmat vetem. Filiszteusok, örvendjete Az én dicső győzedelmeknek.

6. Ki vinne engemet bátran E nagy kerített városban? Engemet ki vezérlene Az erős Edom földére? Nem te teszed-é Üristen, Ki minket üzz helyből helyben? Hogy el nem jövel sereginkkel, Megüzetél ellenséginkkel.

7. Légy minékünk segítségül, Őrizz meg ellenséginktől, Mert az emberi segítség Hiábavaló epeség. Az Isten által minékünk Leszen erős győzedelmünk, És ő megszabadít bennünket, Megtapodja ellenségünket.

CIX. ZSOLTAR

A 28-ik zsoltár dallamára: Hozzád kiáltok,
kegyes Uram.

1. Ó, Üristen, én dicsőségem. Ne hallgass, ne felejts el engem! Mert rágalmaz az istentelen, Száját reám tátotta szörnyen, Ha-

zugságot szól ellenem, Nyelvével sérteget engem.

2. Ok nélkül rólam gonoszt szólnak És nagy ellenségüknek tartnak, Azért, hogy én őket szerettem, Kegyetlenül gyűlölnek engem. En csak Istennek szüntelen Imádkoztam ez inségben.

3. Jókért nékem gonoszt fizetnek, Jó szeretetemért gyűlölnek. Támassz az én ellenségemre Istentelent büntetésére! A sátán álljon mellette Jobb keze felől nekie!

4. Önéki minden ítéletben Nehéz kárhozatása légyen, És mindennemű könnyörgése Bűnre forduljon ő ellene! Hosszú élete ne légyen, Más álljon az ő tisztiben!

5. Fiai legyenek árvákká, Felesége özvegyasszonnyá, Gyermeki e földön szüntelen Elbujdossanak helyből-helyben, Házukból kipusztuljanak És ők széjjel kolduljanak!

6. Az uzsorás ennek marháját, Ellenség vegye el jószágát, Ne légyen segedelme néki, Inségében ne szánja senki, Az ő árváin e földön Semmi nép ne könnyörüljön!

7. E földről minden maradéki Eltöröltessenek önéki, Nemzete elfogyjon más részben, És el ne felejtse az Isten Bűnüket ő eleiknek, Melyet ők cselekedtenek!

8. Istentől ne legyen elfedve Az ő any-

jának undok vétke, Sőt minden bűnük önekiek Isten eleibe érjenek! E földön ő híre, neve **Eltöröltessék örökké!**

9. Azért, hogy soha semmiképpen Ő nem könyörült a szegényen, A nyomorult embert nem szánta, Sőt a nyavalyást sanyargatta, És azt halálra kergette, Akinek nagy volt sérelme.

10. Az átkot mindenkor kívánta, Azért méltán megesik rajta. Az áldás nem kellett önéki, Azért méltán azt el nem veszi. Ömagát mintegy ruhába, Öltöztette az átokba.

11. Az átok mint a víz öbele Úgy folyjon, mellyel teljék béle. Minden csontját az ő nagy átka, Mint a ható olaj, megjárja! Atokban, mint öltözetben, Övedzzék minden időben!

12. Ily jutalmat ad Isten nékik, Kik az én lelkemet kergetik, És reám szörnyen agyarkodnak, Életemről sok gonoszt szólnak. Te pedig, kegyelmes Isten, Légy jelen nagy ínségemben!

13. Irgalmaddal biztatom lelkem, Szent nevedért őrizz meg engem, Mert szegény szűkölködő vagyok, Én szívemnek fájdalmi nagyok! Im, el kell múlnom hirtelen, Mint az árnyék a sötétben.

14. Egy helyről másokra kell mennem, Mint a sáskát kergetnek engem, Az én tér-

deim ellankadtak, Bőjtölés miatt tántorog-
nak Minden testem úgy elszáradt, Semmi
kövére nem maradt.

15. Ez én nagy keserőségemben Csúfol-
nak és gyaláznak szörnyen. Fejüket rázzák,
midőn látnak, És engem gúnyolnak, bosz-
szantnak. Azért Úristen segíts meg, Nagy
kegyességedért tarts meg!

16. Midőn én ellenem fölkelnek, Tőled
megszégyenítettessenek, Hogy én örvendezzek
szívembe', Ezek essenek nagy szégyenbe, És
érdemlett gyalázatba Öltözzenek mint pa-
lástba.

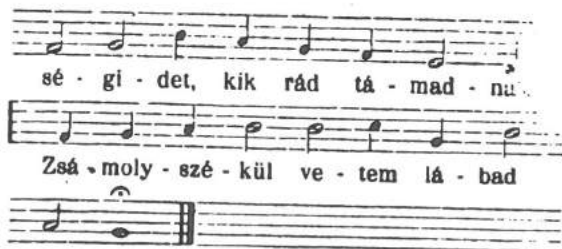
17. Az Úristent én az én számmal Dicsé-
rem szép énekmondással, Magasztalom őtet
szüntelen, Mert ő könyörül a szegényen, És
azok ellen megtartja, Akik ítélik halálra.

CX. ZSOLTÁR

Modus II

Bourgeois. Lyon 1558.

Az Úr - is - ten mon - da az én
u - ram - nak. Úlj. az én ha - tal -
mam - nak jobb - já - ra, Míg el - len -



a - la.

2. Az Úr a Sionból küldi pálcádat Birodalmadnak erősségére, Ellenség közt mutasd országlásodat, Uralkodjál a népnek közötté.

3. Dicsőségére a te szentségednek A nép örvendez győzedelmedön. Oly sok fiaid teneked születnek, Mint a hajnali harmat a földön.

4. Mert az Úristen megesküdt tenéked, Melyet meg nem bán soha örökké. Melkisédek rendi szerint (ezt értsed) Te vagy a főpap most és örökké.

5. Az Úr, aki ül a te jobb kezeden, Ha megharagszik egykor valóban. A hatalmas királyokat erősen Hatalmával megrontja le-gottan.

6. A pogányokon ítéletit tartja, Megtölti a földet holttestekkel, Ellenségednek fejüket megrontja, Országa kihat e földre széjjel.

7. Az úton iszik ő a folyamattból. Mely-

nek vize foly nagy harsogással, Ennekokáért
 ő nagy hatalmából Fejét felemeli méltóság-
 gal.

CXI. ZSOLTÁR

A 24. zsoltár dallamára: Az Úr bír ez egész
 földdel.

1. Hálát adok, Uram, néked, Teljes szív-
 ből áldlak téged A híveknek ő seregében
 Megvallom dicsőségedet, Hirdetem dicsérete-
 det Életemnek minden rendében.

2. Nagyok az Úrnak csudái, És aki azt
 megtekinti, Örvendez annak az ő szíve, Az ő
 dicső méltósága, És az ő szent igazsága Meg-
 marad örökkön örökké.

3. Csuda dolgait az Isten Szerzette emlé-
 kezetben Kegyes és irgalmas kedvéből. Éteit
 ád azoknak bőven, Akik őtet félik híven,
 Megemlékezik kötéséről.

4. Népével nagy csudákat tett, Hogy a
 pogányok örökét Kezükbé adá önekiek. Merő
 hűség és tisztaság És állhatatos igazság
 Minden dolga az ő kezének.

5. Minden ő parancsolata, Igaz minden
 ő hagyása, Melyben semmi változás nincsen.
 Az ő népét ő megmenté És ővelük kötést
 szerze, Mely megmarad minden időben.

6. Szent és dicső az ő neve, És az Úrnak
 ő féelme A jó bölcseségnek kezdete, Ki meg-
 tartja ő törvényét És megőrzi szent igéjét,
 Annak megmarad dicsérete.

CXII. ZSOLTAR

Modus I.

Genl 1562.

Bol - dog em - ber, a - ki az Is -
 teit Fé - li, tisz - te - li szí - ve
 sze - rént, És az ő tör - vé - nyét
 sze - re - ti. Nagy lesz e föl - dön -
 ő nem - ze - te, Ö - reg - bül a
 hí - vek se - re - ge, Mert az Úr
 meg - áld - ja és ör - zi,

2. Gazdagsággal őtet meglátja, Mellyel bővölködik ő háza, Igazsága megáll örökké. A híveknek a sötétségben Világot támaszt a jó Isten, Hogy láttassék rajtuk kegyelme.

3. A hív ember kölcsönt ad szívvel, Hamissággal senkit nem terhel, Ez el nem dől, megáll végiglen. Ki az igazságot kedveli, És életét ahhoz rendeli, Örök emlékezetben léssen.

4. És ő egy szílat sem fél azon, Hogy róla gonosz hír támadjon, Reménysége neki az Isten, És bátorságos az ő szíve, Míg meglátja, hogy ellensége Megbüntetnek, esnek veszélyben.

5. Javait híven osztogatja, A szűkölködőket nem hagyja, Melyből öregül igazsága. Az ő szarva meg nem hanyatlik, Sőt ékesen felemeltetik Becsületes nagy méltóságra.

6. Hogy ezt látja az istentelen, Bosszanodik rajta szívében, És ő nagy gonosz haragjába' Csikorgatja fogait szörnyen, De ha megreped is mérgében, De elvész minden kívánsága.

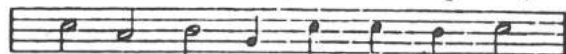
CXIII. ZSOLTÁR

Modus VIII.

Bourgeois, Genf 1551.



Az U - rat ti, ő szol - gá - l,



Dí - csér - je - tek, mert ér - dem - li,



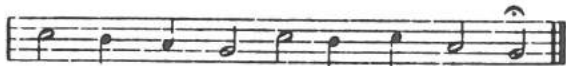
Áld - já - tok szent ne - vét mind - nyá - jan.



Dí - csér - tes - sék szent fel - sé - ge,



Most és ö - rök - kön ö - rök - ké



Ő szent ne - ve ál - das - sék tisz - tán,

2. Napkelettől enyészetig. Aldassék neve mind végig, Mert az Úr a magas mennye - ken Regnál minden pogányokon, Nagy dicső hatalma vagyon, Mely felülhat a szép ege - ken.

3. De ki volna hasonlatos E mi hatalmas Urunkhoz, Kinél felségesb sehol nincsen? Aki mélyen el-alánéz Mindenre, valami hol lesz Itt e földön és fenn az égben.

4. A szegényt porból felveszi És a sárból felemeli, Allapotát felmagasztalván, Felülteti végezetre A nagy fejedelmek közé, Az ő népe közt hazájában.

5. Az asszony szomorúságát Ő magtalan-sága miatt Boldog vígasságra fordítja. Gyermek anyjává teszi, És szép fiakkal szereti, Házát gyümölcse szaporítja.

CXIV. ZSOLTÁR

Modus I.

Gent 1542

Hogy Iz - ra - el ki - jött E - gyip -
 tom - ból, Ho - lott a nép i - de -
 gen nyel - ven szól, Meg - té - re Já -
 kob há - za. Ju - dát Is - ten ma -

gá - nak szen - te - lé, Az Iz - ra -
elt or - szá - gul fel - ve - vé, Ő
lön ne - ki - e U - ra.

2. A tenger ezt látván hátra áll, A Jordán vize félen fordula, Mind hátra sietének. A hegyek szökdöstek, mint a kosok, És a halmok mint a juhbárányok, Magasan szökösének.

3. Mi lelt téged, tenger, mit térsz hátra? Mi lelt téged, Jordán, ki üz vissza, Hogy elszaladsz ily igen? Mit szöktetek hegyek, mint báránykák, És ti halmok, mint a kis juhocskák Miért szöktök ily fennen?

4. Az Úrnak haragos színe előtt, Jákob Istene haragja előtt Mind e föld megrettenjen! Ki a kősziklát tóvízzé teszi, A kemény követ vízzé cseszti Hatalmas erejében.

CXV. ZSOLTÁR

Modus I.

Bourgeois, Lyon 1558.

Nem ne - künk, U - ram, nem ne - künk
 en - gedd, Ha - nem ne - ved - nek adj
 di - cső - sé - get, Ke - gyes I - gaz -
 aá - go - dért. Mít csü - fol - ná - nak
 a po - gány né - pek, Mond - ván, hol
 va - gyon az ő Is te - nek, Ki
 meg - men - te - né ő - ket.

2. De a mi Istenünk erejével, Valamit akar, mindent megművel Mind mennyen és e földön. De sok bálványuk a pogányoknak

Aranyból, ezüstből csináltattak Embereknek kezükben.

3. Szájuk vagyon nékik, de nem szólnak, Szemük vagyon, de semmit nem látnak. Nincs élelenség *bennek*. Fülük vagyon, de mégis nem hallnak, Orruk is vagyon, de nem szagolnak, Szagot ők nem érznek.

4. Kezüik vagyon, de semmit nem fognak, Lábuk is vagyon, még sem járhatnak, Nem szólnak ő torkukkal. Hasonlók ezekhez, kik ezeket Csinálják, és kik tisztelik őket, Egyenlők egymással.

5. De te, Izráel Istenben bízzál És az Ūristenhez ragaszkodjál, Ő paizsod ténéked! Áronnak háza, Istenben bízzál, A nagy Ūristenhez ragaszkodjál, Ő megsegíthet téged!

6. Istenfélők, bízzatok Istenben, Higgyetek az ő segedelmében, Bízzatok e paizsba! Megemlít az Ūr, mert szeret minket, És Izráelhez nyújtja kegyelmét, Áron házat megáldja.

7. Ő megáld mind kicsinyt és mind nagyot, Akik őtet félik mint urukot És kik szolgálják őtet. Az Ūr titeket bőven megáldjon, Sok áldással megszorítsen, És minden nemzeteket!

8. Megáld a nagy Ūristen titeket, Aki teremtette mennyet, földet, Minden szép ékességgel. Az eget ő magának megtartja,

Földet ember fiainak adja, Hogy azt meglakják szójjel.

9. Senki téged, Uram, nem magasztal, Sem dicsér, aki halállal meghal És tétetik a sírbe. Mi annakokáért, akik élünk. Téged, Uristen, áldunk, dicsérünk Most és minden időbe'

CXVI. ZSOLTÁR

A 74-ik zsoltár dallamára: Miért vetsz minket így el Uristen.

1. Szeretem és áldom az Uristent, Mert meghallgatá az én beszédemet, Könörgésemre hajtá kegyes fülét, Melyért imádom ötet naponként.

2. Midőn a halál körülvön engem És csaknem szörnyű kötelibe ejte, Pokolnak kínja engem rettegtete, Nagy volt bánatom és nagy sérelmem.

3. Segítségül hívám az Úr nevét: Tartsd meg lelkemet — s ottan megsegíte. Az Úr hív, igaz és nagy ő jókedve, Ő megőrzi az együgyűeket.

4. Mikor én nagy nyavaryában volnék, Ottan megmenté nyomorult életem. Légy csendességben te azért, én lelkem, Látván segedelmét felségének!

5. Te megmentél a haláltól engem, Sze-

mem sirástól, lábamat eséstül. Az élők földén járok szünetlenül A te színed előtt, én Istenem.

6. Hittem Istenben, mikor így szólék, En szegény lelkem vala nagy inségben, És ezt mondám félelmes siettségben: Hiszem, hazugok minden emberek.

7. Mit adjak az Úrnak jótettiért? A hálaadó pohárt én felveszem, És az Úr jótéteményét hirdetem, Szent nevét áldom segítségiért.

8. Fogadásom az egész nép előtt Hálaadással megadom nékie. A híveknek halála (minden higgye) Drágalátos az Úr szeme előtt.

9. Imádlak téged, Üdvözítőmet, Ki engem választál szegény szolgálódnak, Fia levén szolgáló leányodnak, Feloldozád minden kötetelimet.

10. Aldozom néked hálaadással, Nevedet minden nép előtt hirdetem, És amely fogadást azelőtt tettem, Megállom minden előtt vígsággal.

11. A te háznak ő pitvarában És egész Jeruzsálemben tisztellek, Vélem együtt az Urat dicséritek, Mondjátok alleluját mindnyájan.

CXVII. ZSOLTÁR

Modus VIII.

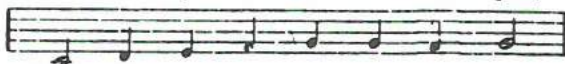
Bourgeois, Genf 1551.



Az U - rat min - den nem - ze - tek,



Dí - csér - je - tek min - den né - pek,



Mert nagy az ő ke - gyes - sé - ge



Mit raj - tunk meg - e - ró - sí - te,



És meg - ma - rad i - gaz - sá - ga,

Mind - ő - rök - ké. Al - le - lu - ja.

CXVIII. ZSOLTÁR

A 66-ik zsoltár dallamára: Örvendj egész föld
az Istennek.

1. Adjatok hálákat az Úrnak, Mert nagy az ő kegyessége, És nagy volta: szent irgalmának Megmarad most és örökké. Izráel bátorsággal mondjad, Hogy megáll kegyelmesége, Irgalmas voltáról azt valljad, Hogy megmarad mindörökké.

2. Mondjad bizvást, Áronnak háza, Hogy az Úrnak ő jókedve, És megmarad irgalmassága Most és örökkön örökké. Istenfélők mondjátok mostan, Hogy az Úrnak kegyessége Megmarad ő teljes voltában, Ettől fogva mindörökké.

3. Az Úrhoz én nagy ínségemben Könyörögven felkiálték, És meghallgata kéresemben, Tőle segedelmet nyerek. Az Úristen vagyon énvélem, És tőlem másuvá nem tér. Hát kitől kelljen nekem félnem? Mit ártson nekem az ember?

4. Jelen vagyon velem az Isten És akik jómnak örülnek. Megvetem őket, félre névén, Akik engemet gyűlölnék. Sokkal jobb az Istenben bizni, Hogynem valamely emberben, Sokkal jobb benne reményleni, Hogynem a fejedelmekben.

5. Körülvettének a pogányok, De az Úr nevében bízom, És oly jó reménységben vagyok, Hogy őket mind el-levágom. Mint a méhek körülvettének, De őket elverem menten, Vélük együtt odalesz nevek, Mint aszú tövis a tűzben.

6. Köröskörül fogtak engemet, És ke-rengnek körülöttem, De én reménylem Istene-met, Hogy őket én mind elvesztem. Te el-lenség, énrám támadál, És meg akarál ej-teni, De csak hiába munkálódál, Mert élte-mét Isten őrzi.

7. Az Úr énnekem erősségem És én őröla éneklek, Csak ő énnekem segedelmem, És én őbenne reménylek. A hívek vígan énekelnek Az ő hajlékukban széjjel, Mert jobb keze az Úristennek Nagy erős dolgokat művel.

8. Az Úr megmutatja hatalmát, Jobb karját ha felemeli, És cselekedik nagy dol-gokat, Miket nyilván kell dicsérni. Én ellen-ségim megértsetek, Hogy az én dolgom ilye-tén, Hogy én meg nem halok, de élek Az Úr dolgait hirdetvén.

9. Az Úr megbüntete engemet, És igen megostoroza, De nem akará elvesztemet, És a halálnak nem ada. Nyissátok meg azért kapuit Az igazság templomának, Hogy be-menvén, nagy dicsőségit Dicsérhessem e nagy Úrnak.

10. Mert csak ez kapuja az Úrnak, Min a hívek el-bémennek, Mik felnyittatnak csak azoknak, Akik igazságban élnek. Dicsérlek téged énekekben, Hogy engemet megalázzál, De ismét felvevél kegyesen, És engem megszabadítál.

11. E kő, amit a házépíték Ítélték megvetendőnek, Az épületben úgy helyezék, Fejelen a szegeletnek. Ez pedig az Uristentől lőtt, Aki ezt ígyen rendelte, E dolognak szemünk előtt Csudálatos hoossa-vége.

12. E jeles napot őmagának Készítette az Uristen, Azért e nap jelenvoltának Vigadjunk, minden örvendjen! Uram, kérlek, hogy megőrizzed E te királyodat mostan Birjad és szerencsésé tégyed Mindennemű dolgaiban.

13. Aldott, aki az Úr nevében Eljöve nagy dicsőséggel, Aldunk, dicsérünk egyetemben Az Úrnak házanépével. Erős az Isten, aki minket Ígyen megvilágosíta. A feláldozandó ökröket Kössék az oltár szarvára.

14. Te vagy az én erős Istenem, Téged örökké tisztellek, Te vagy jó Istenem énnekem, Kit én szüntelen dicsérek. Adjatok hát e nagy Úrnak, Mert nagy az ő kegyesége, És nagy volta szent irgalmának Megmarad most és örökké.

CXIX. ZSOLTÁR.

Arany ábécé.

Álef 1.

Bourgeois, Ősz 1551.

Az oly em - be - rek nyil - ván bol -
 do - gok, A - kik i - gaz - ság - gal
 jár - nak él - tük - ben, Is - ten tör -
 vé - nyi - re va - gyon gond - jok, És
 a - sze - rint él - nek min - den i -
 dó - ben, A - kik szent bi - zony - sá -
 gít meg - ör - zik, És az Is - tent
 szí - vük sze - rint ke - re - sik.

2. Boldogok azok is, mondom nyilván,
Akik hamisságot nem cselekesznek, De mindenkor az Úr útáiban Járnak, és szent ártatlanságban élnek. Meghagyta, hogy a te parancsodat Jól megőrizzük minden mondásodat.

3. Vajha én oly boldoggá lehetnék, Hogy járhatnék a te szent útáidban, És engedhetnék szent törvényednek, Ha nézhetném parancsodat valóban És azt szívemben bizonynyal hinném, Hogy soha semmi szégyenbe ne esném!

4. Hálát adok néked teljes szívűl, Hogy megtanítasz te ítéletidre, Melyek tiszták minden hiba nélkül. Megtartom és gondom lesz törvényedre, De kérek téged, ó én Istenem, Hogy soha örökké ne hagyj el engem!

☞ Béth 2.

5. Beszéld meg, mit tegyenek az ifjak, Hogy ők élhessenek feddhetetlenül. Szent ígéd szerint útjukat szabják. Én téged keresetek szüntelenül, Kérek, Úristen teljes szívemből, Ne hagyj eltévelyednem törvényedről.

6. A te ígédet rejtem szívembe, Hogy semmi bűnnel ne hántsalak téged, De meg-

maradjak te ösvényedbe'. Minden dolgomban megtartom törvényed. Aldott Isten, taníts meg engemet, Hogy igazán értsem rendelésedet!

7. Ítéletedet én ajakimmal, És a te szádnak ő kegyes beszédét Előszámlálom háladással, Kötéssel vígasztalom szívemet. Bizonyságidon örvendez lelkem, Mik gazdagságnál kedvesbek énnékem.

8. Szüntelen gyönyörűségem nekem Vagyon csak a te parancsolatidban, Te útaidat gyakran említem, Hogy meg ne essem valaha azokban. Szent igazságodban minden kedvem, És a te ígédet el nem felejttem.

♪ Gimel 3.

9. Cselekedd ezt szolgálóddal kegyesen, Hogy én élhessek tovább e világban És szent ígédet megtartsam híven. Én szemeimet nyisd meg világosan, Hogy a te törvényed megtekintsem És annak csudáit eszembe vegyem.

10. Míglen én e földön járok-kelek, Ne rejtsd el tőlem parancsolatidat, Mert kívánság miatt elepedek. Igen óhajtom szent igazságodat. A te ítéletedhez szívemben Nagy kívánságom volt minden időben.

11. Uram, a kevélyeket megrontod. Atkoztak és nagy büntetésre méltók, Akik megvetik parancsolatod. Forduljon el rólam ő gyalázatjok, Kik csak azért gyaláznak szolgádat, Hogy megőrzöm a te bizonyosságodat!

12. A fejedelmek én reám törnek, Midőn összegyűlnek, de a te szolgád Szentségét nézi ítéletednek, Amely én szívemnek nagy örömet ád. Bizonyosságid nékem vigasságim És minden dolgomban tanácsadóim.

7 Dáleth 4.

13. De lám a porban hever életem, Mint-ha majd vitetném a koporsóba, Élessz meg szent ígéd szerint engem! Midőn utaimat előszámlálva Felkiálték, ottan megsegítél; Taníts engem törvényedre jókedvvel!

14. Add értenem parancsolatidat, És elmélkedem a te csudáidru! És elmémbe foglalom azokat, Szívem keserőség miatt kibuzdul! Ígéreted szerint segíts engem, Hogy tőled ismét megerősíthessem!

15. A hamis útról, Uram, téríts el, Törvényednek vezérlj igaz útára. Min ember járhat szép csendességgel! Juttass kegyesen szent igazságodra! A te ítéleted elválasztom, Igazságodat szemem előtt tartom.

16. Bizonyosságidra hajtom szívemet, És

életem azok szerint rendelem; Ments meg szégyenvallástól engemet! Ha megtartatik általad én szívem, Parancsolatidra lesz nagy gondom, És víg örömmel azokat megfutom.

¶ Hé 5.

17. Én Istenem, taníts útaidra, Hogy szent törvényedre gondot viseljek, És azokat megtartsam mindenha! Adj értelmet, igazgass, Uram, kérlek, Hogy törvényedet őrizzem híven És megtartsam mindenkor én szívemben!

18. Igazgass, vezérlj, hogy ne vétkezzem, Mutasd meg parancsolatid ösvényét, Mert azokban igen gyönyörködem! Te rendeléssedre hajtsd szívemet, Nagy figyelmetes együgyűségbe' És engem ne hagyj esnem fösvényességbe!

19. Fordítsad el az én szemeimet, Hogy hiábavalókat ne nézzenek, A te útadban éltesse engemet! Szolgáddal láttasd szent ígéretednek Bétöltését, aki téged tisztel, És mindenkor fél alázatos szívvel!

20. Végy el rólam minden gyalázatot, Amelytől én igen félek, rettegek! Jók a te ösvényid és azokat Én megtanulni igen örvendezek. Törvényedben gyönyörködik szívem, Igazságodban éltesse, Uram, engem!

7 Vav 6.

21. Forduljon hozzám, Uram, kegyelmed, Segedelmedet adjad, hogy láthassam! Igéretedből velem ezt tegyed, Hogy szájukat azoknak bedughassam, Akik engemet gyaláznak szörnyen, Mert bízom a te szent ígéretedben!

22. Igaz ígédet ne vedd el tőlem. Hogy az mindenkor legyen az én számban. Szerzésedben vagyok reménységem, Te törvényedet szívemben foglalván. És azt megtartom én minden módon, A szerint élvén most és mindenkoron.

23. Szüntelen járok én nagy örömmel, Mert te parancsolatidat követem. Szívem mindenkor azokra szemléli. A királyok előtt bizvást beszélem A te bizonyságidat, melyektől Meg nem rettenek, nem félek szégyentől.

24. Gyönyörködöm a te törvényedben, Minden parancsolatidat szeretem, Mindenek felett egész életemben. Az én kezeimet én fellemelem A te kedves parancsolatidra. És én azokról beszélek mindenha.

7 Záin 7.

25. Gondold meg azt, és jusson eszedbe, Amit szolgáltnak egyszer megígértél, Jó reménységet adván szívembe. Minden inségben vagyok bátor szívvel, Mert a te szent

beszéded engemet Megújít és elveszi sérelmemet.

26. A kevély népek csúfolnak engem És nevetnek, de nem gondolok vélek, Hogy törvényedet azért megvetném. De a te ítéletidre tekintek, Melyeknek tisztaságát jól tudom, És magamat azokkal vigasztalom.

27. És miként az istentelen népek, Kik elszakadnak a te törvényedtől, Gondolatimnak nagy bút szereznek, Azonképpen én a te szerzésidről Éneklettem én nagy örömben, Az én bujdosásimnak minden helyén.

28. Sem éjjel, sem nappal meg nem szünöm A te nevedről gyakran emlékezni, A te parancsolatod keresöm, Főképpen erre szoktam vágyakozni; Minden előtt magamban elszántam, Hogy a te törvényedet én megtartsam.

□ Khéth 8.

29. Hiszem, te vagy az én örökségem, Teljes erőmmel azért azon leszök, Hogy a te ígédet megőrizzem, A te színed előtt szívből könyörgök. Kegyelmezz meg, Uristen, énnekem, Mert szent ígéreted vigasztal engem!

30. Jól meggondolom az én útamat, Hogy a jó útról el ne tévelyedjem. Arra vezérlem minden gondomat, Bizonyságidra lábaim té-

rítem. Igen sietek, nem késem semmit, Hogy megtarthassam szent parancsolatid.

31. Megfosztottak az istentelenek, Elpusztítának, de mindazonáltal Tőlem törvényid nem felejtetnek. Még éjfélkor felkelek vígassággal És tégedet dicsérlök és áldlak, Itéletiért szent igazságodnak.

32. Az oly népekhez adom magamat, Akik téged félnek és reád néznek És megtartják parancsolatidat. Bőséggel te kegyelmességednek Teljes e világ, azért én Uram, Szent törvényedre tőled taníttassam!

☩ Téth 9.

33. Imé szegény szolgálóddal sok jót től. Szent ígéreted szerint megsegítél, Min most is örvendek teljes szívből. Taníts és áldj engem jó értelemmel! Engedd nekem szent ismeretted, Mert én igaznak tartom törvényedet.

34. Minekelőtte megbüntettettém, Az igaz utat elvétettem vala, Most életem ígédhez rendelem, Nagy szorgalmatossággal nézek arra. Uram, jókedvű vagy és irgalmas, Azért szerzésedre engemet oktass.

35. A kevélyek rólam hamisságot Költnek, de én a te szent törvényedet, Megőrizem parancsolatidot. Kövér az ő szívük és el-fel-

dülledt. Én pedig a te szent törvényedben Gyönyörködöm én teljes életemben.

36. Jómra lett nékem, hogy megalázzál, Hogy megtanulnám a te törvényedet, Min igyekezem nagy óhajtással. Aranyt, ezüstöt és egyéb effélét, Mit az emberek nagyra becsülnek, Törvényedhez képest tartok semminek.

§ Jód 10.

37. Kezeiddel formáltál engemet, Taníts meg azért parancsolatidra, Hogy tudjam törvényidnek értelmét. És ezen indulnak nagy vigasságra Az istenfélők, látván e dolgot, Hogy igédbbe vetem bizodalمامot.

38. Igaz vagy, Uram, ítéletidben, Tudom, hogy senkit sem büntetsz méltatlan. Engem is méltán büntetsz ekképpen. Kérlek cselekedjed ezt irgalmadban, Hogy én megvigasztaltassam megint Szolgádnak mondott ígéreted szerint!

39. Nagy irgalmadat mutasd meg nekem, Hogy éljek, mert csak a te törvényedbe' Vagyon minden én gyönyörűségem. A kevélyek cssenek szégyenségbe, Kik engem hamis okkal terhelnek; De én a te törvényedről beszélek.

40. Térjenek hozzám mostan mindenek, Kik téged félnek, törvényed tisztelik. És a

te bizonyoságidnak hisznek! Tiszta én szívem, el sem tévelyedik, De megtartja parancsolatidot, Hogy ne valljak szégyent, se gyalázatot.

▷ Káf 11.

41. **L**elkem elfogy nagy kívánságában, Midőn várom a te segedelmedet, Bizván ígédnek fogadásában. Ugyan elfárasztom az én szememet Nagy várakozás miatt, így szólván: Mikor vigasztalsz meg engem valóban?

42. **N**oha én csaknem hasonló vagyok A füstön elaszott száraz tömlőhöz, Szerzésidre mégis gondot tartok. Míglen kell várnom, mikor látsz ügyemhöz? Míg halasztod el ítéletedet, És ha bünteted meg ellenségimet?

43. **A** kevélyek, kik szent ösvényedet Megvetik, titkon nekem vermet ásnak. De ha tekintjük szent szerzésidet, Minden parancsolatid jók, igazak. Nagy méltatlanul kergetnek engem, Tarts meg azért és légy én segedelmem.

44. **C**saknem elvesztének ők engemet És majd ugyan eltörlének e földről, Mégsem hagyom el szent törvényedet, Tartsd meg életemet kegyességedből, Hogy megtartsam Felséged kötésit, És megőrizzem szádnak bizonyosságit.

↳ Lámed 12.

45. Mindörökké, Uram, a te ígéd Megáll és megtart a magas mennyeiben, Azonképpen isteni hűséged Megmarad örökké minden időben, Mint ez álló föld, mit te fundáltál, Mely az ő helyében mindenkor megáll.

46. Mind ma és mindörökké megállnak, Amiket te rend szerint teremtettél, És tenedk mindenek szolgálnak. Hogy ha magamat a te törvényeddel Nem vigasztaltam volna, már régen Elvesztem volna én nagy ínségemben.

47. Nem felejttem el szent törvényedet, És gondot tartok parancsolatidra, Mert te azokban éltetsz engemet. Tekints, Uram, kegyelmesen szolgáladra, Légy segítségem, mert tied vagyok, És törvényednek őrzésire vagyok.

48. Az istentelének reám titkon Incelkednek és törnek életemre; Én elmélkedem bizonyágidon. És minden dolgot ha megnézek végre, Látom, hogy mindenek elmúlандók, De a te törvényid megmaradandók.

▷ Mém 13.

49. Nagy szerelmem vagyok törvényedhez, Melyről naponként örömet beszélek, Mert ez nekem víg örömet szerez. Te paran-

csolatid bölcsébbé tésznek Engemet minden ellenségimnél, Mert örökké tölem nem távoznak el.

50. Tudósb vagyok én tanítóimnál, Aki-
ket már nagy bölcseneknek tart minden, Mert
bizonyosságod elmémben megáll. Még a vének-
nél is bölcsébb vagyok én, Mert törvényed
szemem előtt tartom, És elmémet attól el
nem fordítom.

51. Minden hamis utat elkerülök, Hogy
lábam ne járjon gonosz ösvényen, Igéd meg-
tartásának örülök. Ítéletidet tekintem szün-
telen. Azoktól soha el nem távozom, Kik ál-
tal én tetőled tanítatom.

52. A te beszéded édes és drága, Még a
méznél is édesb az én számban, Kimondha-
tatlan gyönyörű volta. Igédben van bölcse-
ségem fundálván. Bölcseségemet abban kere-
söm, A hamisságnak ösvényét gyűlölöm.

♪ Nun 14.

53. Ő ránként fáklyám nekem szent igéd,
Mely világot tart nekem útaimban, Hogy
egyenesen járjam ösvényed, Amelyen én jár-
hatok bátorságban. Megesküszöm néked és
megállom, Hogy igazságodnak jussát meg-
tartom.

54. Felette igen megnyomorodtam, Eny-

híts meg és végy fel engem ismétlen, Amint nekem megígérted, Uram! Az áldozat, mit szájam neked téssen, Kérlek, hogy légyen kedves tenálad, És ítéletedet tudtomra adjad!

55. Halálos veszélyben forog lelkem, Úgy hogy markomban hordozom éltemet, Szent törvényedet mégsem felejttem. A hitlenek, kik gyalázzák nevedet, Tört vetnek nékem mindenütt széjjel, Szent szerzésidőtől mégsem távozom el.

56. Bizonyosságodat örökül bírom És azokat tartom drága kincsemnek, Azokban lesz minden vígasságom! Szívemet hajtom a te törvényednek Megtartására minden időben, És azokat megőrzöm mindvégiglen.

▣ Száamekh 15.

57. Ősztönösen gyűlölöm azokat, Akik mindenkor csak gonoszt gondolnak, De szeretem parancsolatodat És csak tégedet tartlak oltalmamnak. Igéretedben van reménységem, A te szent ígéd megvigasztal engem.

58. Gonosztevők, menjetek el tőlem, Mert én azt mind meg akarom tartani, Amit az Isten parancsol nekem! Ígéd szerint siess engem táplálni, Hogy élhessek, segíts meg, Úristen, Ne szégyenüljek meg reménységemben!

59. Légy gyámolom, adj jó egészséget, Úgy leszen énnékem kedves törvényed, Abban keresem én örömet! Az olyakat te mind a földhöz vered, Kik elhajlanak igazságodtul, És minden dolgukban járnak álnokul.

60. Gonoszokat te elvetsz e földről, Mint a salakot vagy érenek szemetét, Bizonyoságit szeretem szívből. Szívem félelmében előted reszket, Testem elepedt nagy rettegésben, A te kemény ítéletedre nézvén.

☞ Ain 16.

61. Perpatvar nincsen nekem kedvembe' Igaz ítéletet teszek mindennek, Ne adj azért azoknak kezükbe, Akik engemet szüntelen kergetnek! Szolgádat minden jóra vezérljed, És a kevélyek ellen védelmezzed!

62. Az én szemeim elfogyatkoztak, Úgy nézik és várják segedelmedet, Igédnek igazságát óhajtják, Ne késsél, Uram, segíts meg engemet! Szegény szolgáloddal tégy kegyelme-sen, Taníts igédre, oktass törvényedben!

63. Szolgád vagyok, adj értelmet nekem, Hogy érthessem a te bizonyoságit, És jó értelmében gyönyörködjem! Ideje, Uram, hogy láttasd dolgodat, Mert nincs már helye az igazságnak, A te törvényid mind hátrahagyatnak.

64. Azért a te parancsolatidat A tiszta aranynál inkább szeretem, Mindennél feljebb tartom azokat, Életemet azok szerint rendelem. Mert igaznak tartom mindenképpen, A hamis ösvényt gyűlölöm erősen.

D Pé 17.

65. **R**akvák bizonyságid nagy csudákkal, Hogy azért megtarthassam én szívembe', Azon igyekezem buzgósággal. A te ígéd, ha kik veszik eszükbe, Sötét szíveket megvilágosít, Együgyűeket bölcseségre tanít.

66. Felfohászokodom gyakran én számmal, Mert én azt nagy szívem szerint kívánom, Hogy törvényedet értsem bizonynyal, Tekints reám, színedet engedd látnom! Irgalmazz nekem, lám, nagy jó kedved Azokhoz, akik szeretik szent neved!

67. Szent ígédben vezérljed utamat És őrizz meg engem a hamisságtól, Hogy az rajtam ne vegyen hatalmat. Ments meg a népek nyomorgatásától, Hogy örömmel törvényedet nézzem, És parancsolatidat megőrizzem.

68. Világosítsd orcádat szolgálodon És taníts meg, hogy én jól meggondoljam, Szerzésed engem mire tanítson! Könnyhullatásom szememből kifolyam', Mint a patak,

azért, hogy a népek Becsületet nem tesznek törvényednek.

Y Cádé18.

69. Summa szerint, Uram, te igaz vagy, Mindennemű te cselekedetedbe', Ítéletednek igazsága nagy, Igazságodat vehetik eszükbe, Bizonyoságodat akik megnézik És parancsolatodat megőrzik.

70. Megöl a bú nagy indulatomban, Mídon tekintem a te szent ígédet, Hogy az ellenség csúfolja bátran, És elfelejti minden beszédidet. A te szent ígéd igen szép tiszta, Szolgád azért szereti és megtartja.

71. Én kicsiny és megvetttetett vagyok, De mégsem felejttem el törvényedet, Sőt mindenütt arra gondot tartok. Szent igazságidnak nem látják végét, Mert ők mindörökké megmaradnak, Törvényed törvénye az igazságnak.

72. Én kergettetem, vagyok ínségben, De nem gondolván semmi nyavalyámmal, Gyönyörködöm a te törvényedben. A te igazságod örökké megáll, Melyet nekem jelents meg kegyesen, És bátorságos leszek életemben!

D Kóf 19.

73. Teljes szívből hozzád esedezem, Uram, hallgass meg engem kegyelmesen, Hogy rendelésidet megőrizzem! Kérlek, szabadíts meg engem, Uristen, És legottan igyekezem azon, Hogy bizonyságid megtartsam jó módon!

74. Gyakorta reggel, virradta előtt Te hozzád könyörgésemben kiáltok, Igédben vetvén reménységemöt. Előbb hogynem elmennek a virrasztók, Az én szemeim vigyáznak, néznek, És a te szent ígédről elmélkednek.

75. Kegyességedért halld meg beszédem, Tartsd meg életemet igazságodbul, Hadd vídámuljon meg az én szívem. Mert a sok hitetlen nép reám tódul, És engem szertelen sanyargatnak, De a te törvényedtől távol vannak.

76. De te énhozzám, Uram, közel vagy, És benned bizom én minden időben. Szent törvényidnek igazsága nagy, Bizonyságid fundáltattak ekképpen, Hogy örökké megmaradnak, tudom És jól érzem, azért nyilván kimondom.

7 Rés 20.

77. Vedd eszedbe én nagy inségemet, És én nyavalyáimból szabadíts meg, Mert nem felejttem el törvényedet! Fogadd fel ügyemet és védelmezz meg, Megtekintvén szent ígéretedet, A halál ellen tartsd meg életemet!

78. A gonoszoktól (minden meghiggye) Segítség és üdvösség távol vagy, Mert ők nem néznek szent szerzésidre. Szent irgalmasságod nagy mindenkoron, Uram, tarts meg engemet, hogy éljek Igazsága szerint ítéletednek!

79. Bizonyságodat én nem hagyom el, Noha énreám nagy sok népek törnek, Kik gyűlölnék és kergetnek széjjel. Ó, mely sérelmes ez az én szívemnek, Hogy ellenségi az igazságnak A te igéddel semmit nem gondolnak!

80. Parancsolatodat én szeretem És soha el nem távozom azoktól, Kegyességedből tartsd meg életem! Te igaz beszéded mindent felülmúl, Szent ítéleti igazságodnak Mostan és mindörökké megmaradnak.

8 Sin 21.

81. Űznek, kergetnek a fejedelmek, Noha semmit senkinek nem vétettem, Szent ígértől szívemben rettegek. De ígéretedben ör-

vendez lelkem, Mint aki talál nagy, gazdag prédát, Avagy mint aki nyer sok drága marhát.

82. A hazugságot igen gyűlölöm, Semmit e földön inkább nem utálok, De a te törvényedet szeretlöm, Igazságodon oly igen vígadok. És meggondolván ítéletedet, Naponként hétszer dicsérlek tégedet,

83. Nagy békességük vagyon azoknak, Akik szeretik a te törvényedet. Semmi veszélybe ők nem akadnak. Várom, Uram, a te üdvösségedet, Abban forogatom minden gondomat, Hogy cselekedjem parancsolatodat.

84. Bizonyosságidra gondot tart lelköm, Mert én oly igen szeretem azokat, És én csak azokban gyönyörködöm. Bizonyosságidban gyakorlom magamat. Előtted vagyon minden életem, Nincsen elrejtve tőled én ösvényem.

☩ Thav 22.

85. Zengő kiáltásom jusson hozzád, És igazságodat adjad értenem, Amint szent ígédben felfogadtad! Jusson elődbe én esedezésem, Szabadíts meg minden inségemből, A te régen tett szent ígéretedből!

86. Ha én megtanulom szerzésedet, Az én ajakimmal dicsérlek téged, Nyelvem hirdeti te szent ígédet. Mert minden törvényed

és ígéreted Merő hűség és tiszta igazság,
Melyben nem találtatik semmi hívság.

87. Ments meg, Uram, engem kezeiddel,
Es légy-erős segedelmem énnékem, Mert tör-
vényedet szeretem szívvel! Üdvözítésedet
várom, Istenem, Melyben vettem remény-
ségemet, Mert igen kedvelem szent törvé-
nyedet.

88. Eltét csak azért kívánja lelkem, Hogy
ő tégedet, Uram, dicsérhessen; Ítéleted lé-
gyen segítségem! Mint egy elveszett juh,
úgy bujdosom én, Uram, keress meg engem,
szolgádat, S nem felejttem el parancsolatodat!

CXX. ZSOLTÁR

Módus II.

Gesz 1551.

En az Úr - is - ten - hez ki - ál -
ték, Mi - ko - ron nagy ín - ség - ben
va - lék, Es be nem du - gá az
ő fü - lét, U - ram, hall - gasd meg



ké - ré - se - met, A né - pek - nek
 ha - zug szü - já - tól, Ha - mis nyelv -
 viük gya - lá - zat - já - tól, É - le -
 te - met e ve - szély - től Tartsd meg
 ke - gyel - mes - sé - ged - ből!

2. Vajjon a te csélcsapó nyelved Mi csoda hasznot ad teneked? De minemű jó dolgot tehet, Hazudozásával mit nyerhet? Szintén mint a nyíl a kézívben, Mit a vitéz megvon kezében, Amely éget oly sebesen Mint tűz a fenyőtövisben.

3. Ó, mely igen nehéz énnékem Ez itt lakásom (a) életem, A Mesékiták sátorában, A Kédáriták hajlékában! Én ezen oly igen ke-seggek, Hogy kik békességet gyűlölnék. Azoknál kell soká laknom, Kik között nagy én bánatom.

4. Én mind csak békességet szoltam, Háborgástól magamat óvtam, De ez nem tetszik öneknek, Csak had és harc kell ő kedvüknek.

CXXI. ZSOLTÁR

Modus VIII.

Geol 1551.

Sze - mem a he - gyek - re ve - tem,
 Mert fe - lül van né - kem Min - den
 se - ge - del - mem. Is - ten az én
 re - mény - sé - gem, Ki az e - get
 for - mál - ta, És e föl - det al -
 kot - ta.

2. Lábad botlani nem hagyja, És aki rád vigyáz, Nem szunnyadozik az. Izráelt hozzá fogadja, Mert az nem aluszik el, De rájuk gondot visel.

3. Az Úr téged megőrizzen, Kezét rád terjesztvén Arnyékkal befedjen, Hogy a nap ő hévségében, Néked ne ártson éjjel A hold az ő fényével!

4. Az Úr őrizze örökké Lelkedet esettől, Mentse meg veszélytől! Az Úr híven megőrizze A te kimenésedet És te bejövésedet!

CXXII. ZSOLTÁR

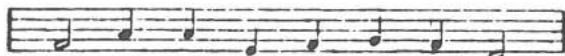
Gezf 1561.

Ó - rú - lök az én szí - vem - be

E kí - vá - na - tos hírt hall - ván,

Hogy mi be - me - gyünk e - zu - tán

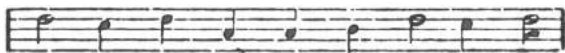
Az Ie - ten Ie - kó - be - lyé - be,



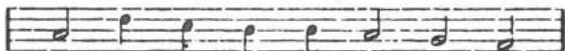
Je - ru - zsá - lem, ka - pu - id - ban



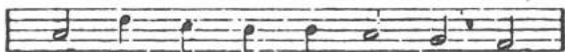
Mi lá - ba - ink - kal meg - áll - ván.



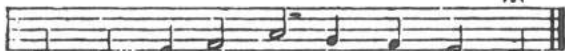
A Je - ru - zsá - lem jól meg - é - pült



Sok é - kes é - pü - le - tek - kel,



Ho - lott szép pol - gá - ri rend - del



Mín - den - lé - le nem - zet egy - be - gyült.

2. Az Úrnak minden nemzete, Mint meghagyta Izráelnek, Gyüljenek Jéruzsálembe, És ott az Istent dicsérjék! A székek ott tétetnek fel, Miken Dávid háza ítél És ott az igazság lakozik. Kérjetejék jót e városnak, Békeség legyen azoknak, Kik e várost tisztán szeretik!

3. Légyen te köfalaidban Csendesség és jó békesség, A község közt egyenesség, Jó szözenecse házaiddban; Az én atyámfiaiért És

ott lakó feleimért Adjon Isten jó békességet!
Szentségiért én e helynek, Mely szerzetett az
Istennek, Minden jót kívánok tenéked!

CXXIII. ZSOLTÁR

Genf 1562.

Te - hoz - zád sze - me - i - met, Úr -
is - ten, E - me - lem az ég - ben.
Mint szol - gá - nak sze - me - i nyit -
va van - nak, És az Úr - ra vi -
gyáz - nak, Mint szol - gá - ló le - ány.
ő asz - szo - nyá - ra Te - kint min -

den ó - rá - ba', Úgy néz - nek sze -
me - ink az Is - ten - re És ő
ke - gyel - mé - re.

2. Kegyelmezz, Uram, kegyelmezz nekünk, Mert nincs becsületünk. Minden oly szertelenül gyaláz minket, Melynél feljebb nem lehet. Kevély népek minket szörnyen nevetnek, Rajtunk csúfságot üznek, Negédes szókkal úgy nevettetünk, Mikkél oltelt lelkünk.

CXXIV. ZSOLTÁR

Genf 1551.

Az Iz - rá - el ezt nyil - ván mond -
hat - ja: Ha az Is - ten nem lett
vol - na ve - lünk, Ha ő nem lesz

va - la se - gít - sé - günk, Mi - dőn
 az em - be - rek - nek sok - sá - ga
 Ke - gyet - le - nül tá - ma - da el -
 le - nünk,

2. Elnyelnek vala ők elevenen, Úgy reánk gerjedt vala haragjok, Minket teljességgel a nagy habok Vízrel elborítanak vala szörnyen, Ránk omlanak vala nagy patakok.

3. A nagy árvíz reánk rohan vala, És elnyeli vala életünket, Dicséret Istennek, hogy ő minket Az ő foguktól megszabadítja, Hogy ők meg ne ennének bennünket.

4. Miképpen elszalad a madárka A madarász töriből, akképpen Megszabadulánk a tört elszegvén, Mert életünknek az Úr oltaalma, Ki mennyet, földet teremté bölcsen.

CXXV. ZSOLTÁR

Modus I.

Genf 1551.

A - kik bíz - nak az Úr - is - ten -
ben, Nagy hi - e - de - lem - mel, A -
zok nem vesz - nek el Sem - mi né -
mű ve - sze - de - lem - ben. Mint a
Si - on he - gye meg - áll - nak. Nem
in - ga - doz - nak.

2. És mint a nagy Jéruzsálemet Hegyek körülvették És nagy kerítések, Akképpen Isten az ő népét És ő híveit körülveszi És megőrízi.

3. Mert az övéit ő nem hagyja A hamis kezében És semmi ínségben, Hogy kiki ő

magát megóvja, Hogy a hitlen népekkel egybe Ne essék bűnbe.

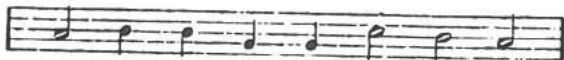
4. Jelen vagyok a jószívűekkel, De a hitleneket És ő ösvényeket Elhagyja a gonosztevőkkel. De Izráelnek békességet Ad csendességet.

CXXVI. ZSOLTÁR

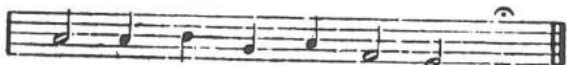
Modus VII.

Genf 1551.

Mi - kor a Si - ont az Is - ten
 Fog - ság - ból ki - ho / zá hi - ven,
 Úgy men - tünk, mint egy á - lom - ban,
 Víg ne - vel - ség volt szá - juk - ban.
 Di - cse - ked - tünk a mi nyelvünk - kel,
 És é - nek - let - tünk nagy ö - röm - mel.



A po - gáhy közt min - den mond - ta :



Ez nyil - ván az Is - ten dol - ga.

2. Az Úr mutatá hatalmát, Mivélünk tőn nagy csudákat, Azért őt dicsérjük itten, Örvendezzünk szíveinkben. Hozd ki, Úristen, a többit is, Vesd végét ő fogságuknak is, Mint az erős zúgó széllel Mind e föld megszárad széjjel.

3. Akik nagy könnyhullatással Búzáat vetnek nagy bánattal, Aratáskor azok széjjel Aratnak nagy víg örömmel. Sírva mennek ki a vetésre, A magot hintik keseregve, De a jó kéréket aztán Béhordják nagy vígasságban.

CXXVII. ZSOLTÁR

A 117-ik zsoltár dallamára Az Urat minden nemzetek,

1. Hogyha ember házat épít Isten segedelme nélkül, Ott a munka hiába kél. Ha Isten nem őrzi népit És a várost meg nem óvja, Az őrzőknek semmi haszna.

2. Hiába keltek fel reggel, Nagy későn feküdni menvén, Alig esztek a kenyérben, Mit kerestek veréjtékkal. Holott kit az Isten szeret, Annak könnyen ád eleget.

3. Akinek gyermeki vannak, Szép ajándékkal láttatik, Mely az Istentől adatik. Kedves üldása az Úrnak, Aki láthatja magzatit, Önnön méhének gyümölcsit.

4. Ó, mely drága adományok, Hogy az ily apró gyermekek Ékesen felnevelkednek! És ők szintén olyaténok, Mint a nyilak a kézívben, Az erős vitéz kezében.

5. Nyilván boldognak mondatik, Ki bővölködik azokkal, Rakva ő tegze nyilakkal. Szégyen őrajtuk nem esik, Ha ellenség a kapuban Béidézi vádolásban.

CXXVIII. ZSOLTÁR

Modus I.

Lyon 1549

Bol - dog az em - ber nyil - ván, Ki
 az is - tent lé - li, Ó ú - ta -
 l - ban jár - ván, Ós - vé - nyit ked -

ve - li, Mert ma - ga - dat táp - lá -
 lod Ke - zed mun - ká - já - val, Is -
 ten meg - áld - ja dol - god, Lát jó
 ál - la - pot - tal.

2. Feleséged házában, Mint a szőlővesz-
 sző, Gyümölcsöt szépet hozván, Ha eljő az
 idő, Meglátod gyermekidöt Te asztalod kö-
 rül, Renddel, mint olajvesszőt, Kikben szíved
 örül.

3. Ez igen szép ajándék, Mit az Isten en-
 ged Az őbenne hívőknek, Akiket ő szeret. Ő
 megáldja éltedet A Sion hegyéről. Sok jóval
 lát tégedet A Jeruzsálemből.

4. És végre te meglátod Fiadnak fiait,
 Izráelnek osudálad Nagy szép békességit.

CXXIX. ZSOLTÁR

Modus II.

Genf 1561.

Én if - jú - sá - gom - tól fog - va
 en - gem Sa - nyar - gat - tak, mond - hat -
 ja az Iz - rá - el, Rég - től fog -
 va sok bűt - tet - tek né - kem, Még
 sém fo - gyat - hat - tak el tel - jes -
 ség - gel.

2. Keresztül-széjjel az én hátamat Megszántották és megszággatták szörnyen, Vontanak rajtam nagy barázdákat, Úgy hogy testemben semmi ép tag nincsen.

3. De az igazságnak jó Istene Elszággatá az ellenség kötelét, Kik irigykednek Sion hegyére, Nagy szégyenség térítse hátra őket.

4. Mint a hitvány fű, olyak legyenek,
Amely szokott nőni az eszterhákon. Elasz,
minekelőtte kinőnék Amelyben nincsen sehol
semmi haszon.

5. Min az arató nem talál annyit, Hogy
egy marokkal valót arathatna, Nemhogy
köthetne valami kévét, Amit ember ölébe
szoríthatna.

6. És akik itt elmennek, ne mondják: A
kegyes Isten áldjon meg titeket. Aratástok
legyenek szaporák, Az Úr nevében áldunk
benneteket.

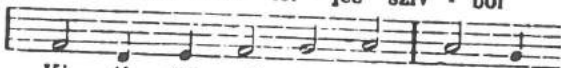
CXXX. ZSOLTÁR

Modus I.

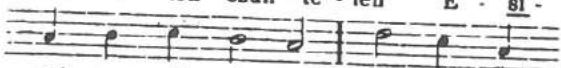
Bourgeois, Strasbourg 13...



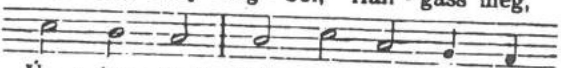
Te - hoz - zád tel - jes szív -ből



Ki - ál - tok szűn - te - len E - si -



ral - mas mély - ség -ből, Hall - gass meg,



Úr - is - ten! Nyisd meg te fű - le -

i - det, Mi - dőn té - ged hív - lak,
 Te - kintsd meg én ú - gye - met, Mert
 ré - gen ó - hajt - lak.

2. Ha, Uram, bűnünk szerint Minket büntetnél meg, Uram, e világ szerint. Ki állhatna úgy meg? De a te irgalmad nagy, A téged félőkön És te engedelmes vagy, Hogy dicsérjen mindön.

3. Ennekem reménységem Vagyon csak Istenben, És bízik az én szívem Ő szent ígében. Én lelkem erős hittel Az Urat óhajtja, Mint a virrasztó éjjel A virradtat várja.

4. Izráel az Istenben Vesd reménységed, Mert szent irgalma bőven, Nagy messze kiterjedt. Ő segítő mindenben, Hívein könnyőrül, Az Izráelt kegyesen Kimentti bűnéből.

CXXXI. ZSOLTAR

A 100-ik zsoltár dallamára: E földön ti minden népek.

1. Uram, nem úz nagyra szívem, Szemem nem hányom magasan, Nem leledzem oly dolgokban, Mik felülhaladnak engem.

2. Ha ki nem vettem szívemből Mindenemű kevélységet, Mint midőn a kis gyermeket Elfogják anyja tejétől,

3. Hogyha olyanná nem lettem, Mint az együgyű kis gyermek, Kit a csecs mellől elvesznek, Bár ne kegyelmezz meg nekem.

4. Izráel, az Úristenben Vessed minden reménységed! Megtartódnak ötet higgyed, Mostan és minden időben.

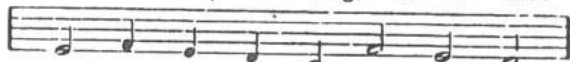
CXXXII. ZSOLTAR

Modus III.

Genf 1551.



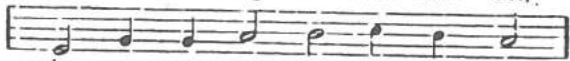
Em - lé - kez - zél meg, Úr - is - ten!



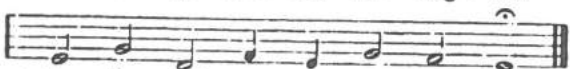
Dá - vid - ról és in - sé - gé - ről,



Ki né - ked meg - es - küdt szív - ből,



És lo - ga - dást tett hív - ség - ben



Az Úr - nak, kit JÁ - kob tisz - töl

2. Ezt, úgymond, én felfogodom, Hogy
be nem megyek házamba, Sem le nem fek-
szem úgyamba, Szemeimet bé sem hunyom,
Minden álmom hátrahagyva,

3. Nyugalmam addig nem leszen, Míg-
len helyet nem keresek A Jákób nagy Iste-
nének, Holott sátort szerzek szépen, Hol di-
csősége lakozzék,

4. Ime, ezt nyilván hallottuk, Hogy az
Efratához néked Kiváltképpen vagyon ked-
ved, A helyet mi megtaláltuk, A mezőn, az
erdő mellett,

5. Mi felmegyünk e szent helyre És te
zsámolyszéked előtt Meghajtjuk a mi tér-
dünköt. Uram, kelj fel, jöjj el ide Erőd lá-
dájával *együtt!*

6. Igazságnak ruháiban Papjaid felöltöz-
zenek, Engedj örömet szentidnek, Kenettidet
tartsd meg bátran, A Dávid neked kellessék.

7. A Dávidnak az Úristen Megesküdt
mint szolgájának, És ő bizvást hihet annak:
Im, a te nemzetedből én Székedre királyt ül-
latok.

8. És aztán a te gyermekid Megtartják
én kötésemet És bizonyágtételimet, És
örökké a te székid Megülik mint örökjüket.

9. Mert e Siont az Úristen Választá lakó-
helyének, Mondván: E hely kell kedvemnek,

Itt lakom minden időben, Ez helye csendeségemnek.

10. Én őket megelégitem, Kenyért adok a szegénynek, Ruhájába üdvösségnek Papjait felöltöztetem. Örömük lesz a híveknek.

11. Felnevelem én egy szarvát Az én szolgálomnak, Dávidnak, Kit én felkentem magamnak. Felkészítettem lámpását, Hogy lássa világát annak.

12. De viszont ő ellenségít Öltöztetem nagy szegyenben, Midőn a koronát fején Meglátják és dicsőségit Hogy megvirágozik ékesen.

CXXXIII. ZSOLTÁR

Geaf 155f.

I - mé, mely jó és mely nagy győ -
nyö - rű - ség Az a - tya - fi - ak
közt az e - gye - nes - ség, Ha bé -

ké - vel e - gyütt lak - nak! Mint a
 bal - zsam - o - laj, ők o - lya - nak,
 A - mely jó - sza - gú és i - gen
ked - ves, Mely - től Á - ron fe - je
 ned - ves.

2. Mikor fejről széjjel alácsordol, Szakállán szép illatosan aláfol, Végre ő szép köntösire, És mint a harmat a Hermon hegyre És a szent Sionra leszáll szépen, A földet meghinti bőven.

3. Mert az Úr megáldja az ilyeneket, És önekiek ad hosszú életet, Melynek határa nem lesz.

CXXXIV. ZSOLTAR

Bourgeois, Genf 1551.



Úr - nak szol - gá - l mind - nyá - jan

Áld - já - tok az U - rat vi - gan,

Kik az ő há - zá - ban éj - jel

Vi - gyáz - ván vagy - tok hű - ség - gel!

2. Felemelvén kezeteiket Dicsérjétek Istenteket, Szívből neki hálát adván, Őt áldjátok minduntalan.

3. Megáldjon téged az Isten. A Sionról kegyelmesen, Ki teremtette az eget, A földet és mindeneket.

CXXXV. ZSOLTÁR

Geni 1562.

Ald - já - tok az Úr ne - vét, A -
 kik ne - ki szol - gál - tok, Ma - gasz -
 tal - já - tok ő - tet, Kik hiv szol -
 gá - i vagy - tok, Kik ál - lo - tok
 há - zá - ban És jár - tok tor - ná -
 ci - ban!

2. Dicsérjétek, mert jó ő, Aldjátok ő szent nevét, Mert ő igen jókedvű. Jákóbot mint ő népét, Izráelt elválasztá, Örökévé foglala.

3. Mert tudom, hogy ez Isten Erős más isteneknél, Hatalma nagy mindenben, Isteni beszédével, Amit akar, az égen Megteszi, földön, vízen.

4. Ki e világ végéről Támaszt terhes felhőket, A földet hinti felől,* Midőn bocsát esőket, Szeleit rejtekhelyből, Kiküldi erejéből.

5. Az elsőszülötteket Megölé Egyiptomban, Mind barmot és mind népet Nagy csudákat mutatván, Min álmétkodott minden Az Egyiptom földében.

6. Népestül a Faraót, Sok nemzetet elveszte. Sok erős királyokat, Amori Szihont veszté, És a Bászáni Ogot, A Kánaán országot.

7. E földet Izráelnek Adá mint ő népének, Hogy örökségük lenne Nékiek mindörökké. Uram, a te irgalmad Mindörökké megmarad.

8. Megáll örökké neved És szent emlékezeted, Népedet hatalmadban Ítéled igazságban, Szolgáinak az Isten Megkegyelmez kegyesen.

9. A pogányok bálványi Ezüstből és aranyból Kézzel szoktak öntetni. Csak semmik, bár nézd meg jól. Szájukkal ők nem szólnak, Ó szemükkel nem látnak.

10. Nem hallanak fülükkel, Az ő szájok nem lehel. Azokhoz mind hasonlók Az ilyen kép-formálók, És kiknek reménységek Efféle bálványképek.

11. Az Urat, no, dicsérjed Izráel háza népe! Aldjad és dicsőítsed Áronnak nemzet-

sége! Nemzeti a Lévinek Az Urat dicsérjétek!

12. Kik az Urat féltitek, Szent nevét dicsérjétek! A Sionról áldjátok És őt magasztaljátok Az ő lakóhelyében A szent Jeruzsálemben!

CXXXVI. ZSOLTÁR

Modus VIII.

Genf 1562

Dí - csér - jé - tek az U - rat, Mert
 ő jó ked - vet mu - tat És az
 ő ke - gyes - sé - ge Meg - ma - rad
 mind - ő - rök - ké.

2. Áldjátok Istenteket, Isteneknek Istentét, Mert az ő kegyessége Megmarad mindörökké.

3. Dicsérje őtet minden, Mert nagy csudákat tészén, És az ő kegyessége Megmarad mindörökké.

4. Minden őt magasztalja, Mert ő uraknak ura, És az ő kegyessége Megmarad mindörökké.

5. Ki a mennyet teremté És bölcsen ékesíté, Mert az ő kegyessége Megmarad mindörökké.

6. Aki a széles földet Szerzette a víz felett, És az ő kegyessége Megmarad mindörökké.

7. Ki nagy szép lámpásokat Fenn az égben alkotott, És az ő kegyessége Megmarad mindörökké.

8. Nappali vezérlésént* Teremtette a napfényt, És az ő kegyessége Megmarad mindörökké.

9. Holdat, csillagsereget Az éjszakára szerzett, És az ő kegyessége Megmarad mindörökké.

10. Ki elsőszülötteket Egyiptomban elvesztett, És az ő kegyessége Megmarad mindörökké.

11. És az Izráelt végre Innét más helyre vitte, És az ő kegyessége Megmarad mindörökké.

12. Az ő nagy erejével Azt tevé jobb kezével, És az ő kegyessége Megmarad mindörökké.

13. A Vörös-tengert menten Ketté vá-

lasztá könnyen, És az ő kegyessége Megmarad mindörökké.

14. Altalvezeté híven Izráelt a tengeren, És az ő kegyessége Megmarad mindörökké.

15. Fáraót a tengerbe Veszté népével egybe, És az ő kegyessége Megmarad mindörökké.

16. Népét vezérlé híven A szörnyü kietlenben, És az ő kegyessége Megmarad mindörökké.

17. A királyokat széjjel, Megrontá kezeivel, És az ő kegyessége Megmarad mindörökké.

18. Erős fejedelmeket Ő megölt és elvesztett És az ő kegyessége Megmarad mindörökké.

19. Az Emornak földöbe' Szihon királyt elveszté, És az ő kegyessége Megmarad mindörökké.

20. Az Og királyt Básánban Megöle hatalmában, És az ő kegyessége Megmarad mindörökké.

21. És földjüket ezeknek Adá az ő népének, És az ő kegyessége Megmarad mindörökké.

22. Hogy Izráel népének Ott lenne örökségek, És az ő kegyessége Megmarad mindörökké.

23. Megemlékezék rólunk, Látván nyo-

morúságunk, És az ő kegyessége Megmarad mindörökké.

24. Ellenségünk kezéből Megmento jókedvéből És az ő kegyessége Megmarad mindörökké.

25. E földön minden testet Táplál és bőven éltet És az ő kegyessége Megmarad mindörökké.

26. Aldjátok az Uristent Minden népek naponként, Mert az ő kegyessége Megmarad mindörökké.

CXXXVII. ZSOLTAR

Modus I.

Strasbourg. 1539.

Hogy a ba - bi - lo - ni vi - zek -
 nél ül - tünk, Ott mi nagy si - ra -
 lom - ban ke - se - reg - tünk, A. szent
 Si - on - ról meg - em - lé - kez - vén,

Mely - nél gyö - nyö - rü - sé - gesb hely
 nin - csen. A nagy bú - nak és bá -
 nat - nak mi - at - ta He - ge - dón -
 ket lüg - gesz - tet - tük fűz - fák - ra.

2. Akik minket fogva tartottak, kértek, Hogy valamit hegedülnénk nekik És mondanánk sioni éneket. Felelvén, mondtuk: Mikképpen lehet? Hogy dicsérhetnök az Ūristent vigan, Énekelvén ez idegen országban?

3. Ime, neked én azt nyilván felelem, Hogy hegedülésemet elfelejtem Előbb, hogyanem a Jeruzsálemet, Míg e fogságban tartnak engemet. Bár ínyemhez ragadjon az én nyelvem, Ha Jeruzsálemre nem óhajt szívem.

4. Az Edom fiairól emlékezzél, És nekik, Uram, azt ne engedd el, Amit ők akkoron kiáltottak Midőn Jeruzsálemet rontották: Fosszad, fosszad Jéruzsálemnek népét, Földre lerontsád minden épületét.

5. Te Babilonnak leánya meghagyed,

Hogy még végre por-hamuvá kell lenned.
 Boldog, aki tenedek e dolgot, Megfizeti e
 méltatlanságot, Ki öledből gyermekidet ki-
 rántja És az erős kösziklához paskolja.

CXXXVIII. ZSOLTÁR

Bourgeois, Lyon 1549.



Dí - csér té - ged tel - jes - szí - vem,
 Dí - csér - lek is - te - nek fe - lett



Én is - te - nem, Hir - de - tem ne -
 Én té - ge - det, Mert azt ér - dem -



ved. :: És a te szent - egy - há - zad -
 led.



ban I - mád - koz - ván Ne - ved tisz -



te - lem, Ál - dá - sod - ra én

kész - va - gyok, Há - lát a - dok Ne -
 ked, Is te - nem.

2. Öregbül nagy dicsőséged, Mert megteszed, Amit megmondasz. :: Ha könyörögök inségemben Engem menten Megszabadítás. Téged minden földön lakók, Nagy királyok, Uram, dicsérnek, Mert szent ígéd igazságát, Tiszta voltát Eszükbe vették.

3. Ez Urat, ki felségesen Csudát teszen, Felmagasztalják. :: Mondván: nagy az ő ereje, Dicsősége, És azért áldják. Mert noha ül nagy magasan, De lát nyilván Alattvalókat. Magas dolgokat is könnyen Lát élesen Mind fenn s mind alatt.

4. Mindennemű szükségemben, Inségemben Megerősítesz. :: Láttukra ellenségimnek, Kik gyűlölnek, Engem megmentesz. Amit az Úr egyszer végez, Az jó véghez Megen mindenütt. Jókedved megáll: ne hagyd el, Sőt végezd el Kezed munkáit.

CXXXIX. ZSOLTÁR

A 30-ik zsoltár dallamára: Dicsérlek, Uram,
tégedet.

1. Uram; te megvizsgálasz engem, Megismeresz mindent énbennem, :: Vagy állok, ülök vagy megyek, Mind tudod, amit művelek. Valamit gondolok szívemben, Te azt mind jól érted messzünnen.

2. Vagy járok-kelek vagy fekszem, Te mindenütt vagy körülöm. :: Jól látod minden utamat, Érted minden dolgaimat. Egy szó sem jö az én nyelvemre, Mit előbb nem tudtál volna te.

3. Köröskörül rajtam minden Tőled vagy on teremtetvén, :: Reám bocsátád kezedet, Felülmúlja értelmemet. Bölcseségedet nem foghatom, Dolgaidon csak álmélgodom.

4. Lelked előtt hova mennék, Holott elrejtve lehetnék? :: Előtted hova szaladjak? Égbe menjek? — ott talállak. Ha ágyamat vetném pokolban Ott látnálak téged legottan.

5. Ha a hajnal szárnyát venném És az égre emelkedném, :: És elrepülnék nagy messze, A külső tenger szélire. Ott is megelnél, Uram, engem, Kezedet el nem kerülhetném.

6. Mondék: talán sötétséggel Betakarózatot éjjel. :: Az sem lenne használatos, Mert még az éj is világos, Mely körülöm annyira fénylik, Hogy nékem fényes napnak látszik.

7. Te alkottad veséimet, Midőn formáltál engemet, :: Az én anyámnak méhében Bétakarítottál szépen. Azért áldlak minden időben, Hogy teremtettél csudaképpen.

8. Dolgaid csudálatosok, Miket ha én meggondolok, :: Meg kell azt nekem vallanom, Tudtodra volt minden csontom, Midőn engemet csudaképpen A föld alá dugtál rejtékben.

9. Nálad ismeretes voltam, Előbb, hogyan formáltattam, :: Hogy még nem voltam, ismertél, Én tagjaimra szemléltél, Mik könyvedben voltak felírva, Midőn még nem voltak formálva.

10. Mily drágák a te tanácsid; Ha megnézem gondolatid, :: Számptalan soknak tártalom, Ha kimondani akarom, Többnek lelem én a fővénynél, Mely sok a tengerparton széjjel.

11. Én elmélkedem azokról, Ha fölserkenek álmomból: :: Vajha egykor azt művelnéd, A hitleneket megölnéd! És mind, akik vért szomjúhozának, Entőlem messze távoznának.

12. Azokról szólok, Úristen, Kik téged gyaláznak szörnyen, :: Nagy ellenségid te-néked És feltámadnak ellened. Nemde nem gyűlölöm-e őket, Akik bosszantják Felségedet?

13. Gyűlölöm őket szívemben, Seregükkel egyetemben, :: Mint szinte ellenségimet. Vizsgáld meg, Uram, szívemet, Próbálj meg engemet, és lássad Szívemnek mivoltát, hogy tudjad!

14. Vizsgálj meg és próbálj jól meg, Szívemet valóban nézd meg, :: És lásd meg mi-nemű vagyok! Ha gonosz ösvényen járok És ha olyannak találsz engem, Mint egye-bekkel, úgy tégy velem!

CXL. ZSOLTAR

Lyon 1549.

Sza - ba - dít s meg en - gem, Úr - is -
 ten, A go - nosz csa - lárd em - ber -
 től. Ó - rízz e - rő - szak - te - vők



2. Kik csak hamisságot gondolnak Mindenkor az ő szívükben, És hogy hadakat indítsanak, Azon vannak mindenképpen.

3. Élesben fenik ő nyelvüket A kígyónak fullánkjánál, Mint áspiskígyó, egyebeket Megsértnek mérges ajkukkal.

4. Ments meg a gonoszok kezéből, Akik erőszakot tesznek, És igyekeznek szüntelenül, Hogy engemet megejtsenek.

5. A kevélyek tört vetnek nékem, És mindenütt hálót hánynak, Kötéllel megvonsszák ösvényem, Hogy engem megszorítsanak.

6. Én pedig mondék: Ó, Uristen, Te vagy én erős Istenem! Beszédem végyed füleidben, Hallgasd meg esedezésem!

7. Uram, te vagy én segítségem, Mindennemű ínségemben, Azért védelmezd meg én fejem A hadakozó időben.

8. Ne engedd a hitetleneknek Hogy elővigyék dolgukat! Hogy inkább ne kevélykedjenek, Rontsd meg gonosz szándékukat!

9. Én reám töröknek fejüket Vonjad méltó büntetésre; Ő hamis igyekezetüket Fordítsd az önnön fejükre.

10. Szálljon reájuk lángozó szén, Tüzzel megemésztessenek, Rekkenjenek a földbe szörnyen, Többé fel se kelhessenek.

11. A hamis ember ő nyelvével Ne legyen nyomos e földön, Az önnön vakmerőségével Akadjon szörnyű veszélyben.

12. Tudom, hogy Isten a szegénynek Úgyét felfogja kegyesen, Megkegyelmez az erőtlennek Igazságát kijelentvén.

13. Az igazak nagy dicsőséggel Dicsérik te szent nevedöt, És örökké jó reménységgel Megmaradnak színed előtt.

CXLI. ZSOLTAR

Genf. 1562.

Te - hoz - zád ki - ál - tok, Úr -
is - ten, Si - ess én - hoz - zám, ne
kés - sel, Mert té - ged ó - bajt - lak



2. Könyörgésem elődbe menjen, Mint jó
illat füstölgése Kezeim felemelése Estéli ál-
dozatul légyen!

3. Őrizettel tartsd meg én szájam, Amely
szódot tartson arra, Závárt szerezz ajakim-
ra, Hogy tőlük ne légyen nyavalyám!

4. Ne bocsásd szívemet gonoszra, Hogy
a hamisan élőkkel Soha ne ereszkedjem el,
Az ő nyájas kívánságokra!

5. A hív ember megfeddjen engem És
feddése kedves leszen, Mint balzsamolaj fe-
jemen, Még verése sem árt énnékem!

6. Mert én elhiszem s mondom nyilván,
Hogy még a hitetlenekért Imádkozom ment-
ségekért, Nyavalyájukon szánakozván.

7. Midőn az ő főfő bírójok Magas helyről
lehányatnak, És aztán eszükbe jutnak Az én
beszédim, mik nyájasok.

8. Mint ha ki fát vág nagy erővel, A
forgácsit széjjel hintvén, A mi csontaink
akképpen Hevernek a sír mellett széjjel.

9. Szemeim reád néznek, Uram, Remény-

ségem vagyon benned, Lelkemct hát el ne vedgyed, Mert te vagy minden bizodalnam!

10. A törtől, mit nékem vetettek, És hálójuktól őrizz meg, A hamis népektől ments meg, Akik vesztemre igyekeznek!

11. Ejtsd őket önnön hálójukban, Mit ők másnak készítettek, Hogy én veszély nélkül legyek, Mellettük elmehessek bátran!

CXLII. ZSOLTAR

A 100-ik zsoltár dallamára: E földön ti minden népek.

1. En az Úrhoz felkiálték, Kiáltván neki könyörgék, Jelentvén én panaszimat, Megbeszélém nyavalyámat.

2. Ha szorongattatik lelkem, Te utat mutatsz énnekem, Módot találsz, amely által Megszabadulok jó móddal.

3. Utamra tört mernek hányni, Amelyen én szoktam járni. Tekintek széjjel mellőlem, De senki nem ismer engem.

4. Bezárattak utak, ajtók, Egyfelő sem szaladhatok, És ez ilyen inségemben Senki nincsen ki segítsen.

5. Tehozzád kiálték, Uram, Mondván: Te vagy bizodalnam, És egyedül reménységem E földön csak te vagy nekem.

6. Halld meg az én imádságom, Mert igen sanyargattatom, Ments meg ellenségim ellen, Mert erősök, hogynem mint én!

7. Vedd ki fogságból lelkemet, Hogy dicsérjem szent nevedet, Ha jól téssz velem, a hívek Ottan engem körülvesznek!

CXLIII. ZSOLTÁR

Modus I

Straabourg, 1539.



Hall - gasd meg, U - ram, ké - ré - se -



met, Vedd - fü - led - be kö - nyör - gé -



se - met, A - te í - gé - re - ted



sze - rint! Hall - gass meg és tarts meg



en - ge - met, Te szent í - gaz - sá -



god sze - rint!

2. Szolgádat törvénybe ne idézd, Haragodat reám ne gerjeszd Az én gonosz bűneimért, Mert ez egész földet bár elnézd, Nem találhatsz igaz embert!

3. Az ellenség kerget engemet, A földhöz verte életemet, Helyezettett a sötétbe, Sötétségben engem elrejtett Mint a halottat a sírbe'.

4. Az én lelkem elkeseredett, Sérelem miatt elepedett, Azért, hogy elhagyál engem, Csaknem elszántam életemet, Ugy elkeseredett szívem.

5. Ez ilyen nagy inségim között Említém a régi időket, Nézvén csuda dolgaidat, Melyeket kezéd cselekedött; Mikkel biztatom magamat.

6. Tehozzád, én Uram Istenem, Nagy siralommal felemelem És kinyujtom kezeimet. Tégedet úgy óhajt én lelkem, Mint a száraz föld a vizet.

7. Ne késsél, hallgasd meg kérésem, Mert elfogy bennem az én lelkem! Színed tőlem el ne térjen, Mert majd el-olyanná kell lennem, Mint akik szállnak a sírben.

8. Kegyelmezz meg, Uram, énnékem, Hallgass meg és őrizz meg engem, Mert én csak tebenned bízom! Útaidat adjad ismerem, Mert tehozzád kívánkozom!

9. Szabadíts meg ellenségimtől, Kik en-

gem kergetnek ok nélkül, Benned vetem reménységem, Viselj gondot az én ügyemről, Uram, kérlek, ne hagyj engem!

10. Taníts meg engemet szolgálodat, Hogy tchessem akaratomat, Mert te vagy az én Istenem! Hogy őrizhessem útaidat, Szent lelkeddel vezérlj engem!

11. Uram, engemet erősíts meg, Te szent nevedért vigasztalj meg, És a te kegyességéből Az én életem szabadítsd meg Mindenemű inségekből!

12. Gondold meg hozzám jó kedvedet, Veszsed el én ellenségimet! Töröltessenek el azok, Akik kergetik életemet, Mert én te hív szolgáló vagyok!

CXLIV. ZSOLTÁR

Genf 1551.

Al - dott az Úr, ki ke - ze - met
 ta - nit - ja És uj - ja - i - mat
 a ha - da - ko - zás - ra, Al - dott

lé - gyen az én jó Is - te - nem,
A - ki min - den - kor meg - ő - ríz
en - gem! Ő az. én kö - vá - ram
és sza - ba - di - tóm, Ő én pa -
i - zsom és én ol - tal - ma - zóm.
Te ben - ned ve - tem re - mén - y - sé -
ge - met, Mert a - lám ve - téd az
én. né - pe - met.

2. De micsoda az ember életében Hogy óréá gondot tartasz ekképpen? Micsodák az emberek fiai, Hogy Felséged őket így kedvelif Az emberek dolgát ha megtekinted, Legottan őket csak semminek leled. Az ő napjai hamar elfogynak, És mint az árnyék, ottan elmúlnak.

3. Hajtsd meg az egeket, és szállj le menten, Illesd a hegyeket, hogy füstjük menjen, Bocsáss villámlást, őket verd széjjel, Menny-ütő nyilaiddal széleszd el! Segíts meg, felől* kezéd hozzám nyujtsad, E nagy árvizet rólam elfordítsad, Szabadíts meg e veszedelemből, Őrizz meg az idegen nemzettől!

4. Kiknek szájuk merő hazugságot szól, Ő hamis kezükkel tesznek gonoszól. Uram, neked mondok új éneket, Megzendítem néked hegedümet. Mert te vagy, Uram, ki minden ínségben A királyt megoltalmazod kegyesen, Szolgádat Dávidot megtekinted, Az öldöklő fegyvertől megmented.

5. Ments meg kezükből ez idegeneknek, Kik én ellenem szörnyen dühösködnek, Szájuk beszéde merő hamisság, Kezüknék dolga hitvány mulatság. Hogy mint a szép plánták, a mi fiaink Felnevelkedjenek mi szép teányink, Kik szépségükben úgy villogjanak, Mint ékes oszlopi a templomnak!

6. Hogy a mi tárházink tele legyenek,

Csordáink ezeriglen tenyésszenek, Barmunk több legyen sok százezernél, Mind városon, falun s mezőn széjjel! Erősen szaporodjanak ökreink, Városinkra ne üssön ellenségink, Földünkben senki el ne vitessék, Utcáinkon panasz ne hallassék!

7. Ó, boldog nép, akit így megáld Isten, És kiknek ily jó szerencsét ad itten! Boldog nép az és nem lesz szüksége, Amelynek az Úr az ő Istene.

CXLV. ZSOLTAR

Modus VIII.

Genf 1562.

Ma - gasz - tal - lak té - ged én Is -
 te - nem, Ó, én ki - rá - lyom, ne -
 ved tisz - te - lem! Min - den - nap hir -
 de - tem dí - csé - re - ted És ő .

rök - ké ál - dom te szent ne - ved

I - gen dí - csé - re - tes és nagy az

Is - ten, Meg - fog - ha - tat - lan

ö di - cső - sé - gé - ben. Nem - zet - ről

nem - zet - re te dol - ga - i -

dat, Min - den - kor hír - de - tik nagy

ha - tal - ma - dat.

2. Hirdetem a te dicsőségedet, A te fel-
séges dicséretedet. Csodatétidet minden né-
peknél Én kibeszélem mindenütt széjjel,
Hogy hatalmatod mindenek hirdessék, Me-
lyet dolgaiddban eszükbe vesznek. Dicsősége-

det én el nem hallgatom, Hanem mindeneknek előszámlálom.

3. Hogy hirdessék a te jókedvedet, Minden nép előtt kegyességedet, A te igazságodat dicsérjék És széjjel mindenütt kihirdessék. Az Úr fölötte irgalmas, kegyelmes, Engedelmes, haragra késedelmes, Igen szelíd, a büntetésre késő, Minden teremtetett rendinek kedvező.

4. Azért amit teremtetél, minden Nagy hatalmadról téged dicsérjen, De mindennél inkább a szent hívek, A te dicsőségedet dicsérjék! Hirdessék országod felséges voltát, Mindenkor beszéljék nagy hatalmadat, Hogy az emberek fiai érthessék, Országodnak dicsőségét nézhessék!

5. Örökké megáll a te országod És mindenkor megtart uraságod, Az Úr megtartja az eldülőket, És felemeli az elesteket. Uram, mindenek szemei rád néznek, És idején eldelt adsz nekik, Midőn felnyitod áldott kezeit, Böven megelégitesz mindeneket.

6. Az Úr igaz minden útjaiban, És szenteséges minden dolgaiban. Közel vagyon ő azokhoz nyilván, Akik hozzá kiáltnak valóban. És amit az istenfélők kívánnak, Önégik böven megadattatnak, Nagy kegyelmesen őket meghallgatja És üdvösségét nekik megmutatja.

7. Megtartja, akik szeretik őtet, De mind elveszti a hitleneket. Az Úr dicséretit szám hirdesse, Az ő nevét minden test dicsérje!

CXLVI. ZSOLTÁR

Genf 1562.

Áld - jad én lel - kem az U - rat,
 Hir - dea - sed di - csé - re - tét! Az
 Is - ten - nek a - dok há - lát, Va -
 la - míg en - gem él - tet, Én az
 Úr - nak é - nek - lek Mind - ad - dig, míg -
 len é - lek.

2. Ne légyen bizodalmatok Földi fejedelmekben, Egy emberben se bízzatok, Kiben segítség nincsen! Mihelyt lelke kimegyen, Menten hamuvá leszen.

3. Minden dolga és szándéka Elvész azon nap vele. Boldog, akinek oltalma A Jákóbnak Istene. Akinek mindenekben Remény-sége az Isten.

4. Aki mind mennyet és földet És a tengert teremté, És ezekben mindeneket Nagy hatalmával szerze. Igazsága s hívsége Megmarad mindörökké.

5. Akik méltatlan szenvednek, Megmenti a jó Isten, A nyomorult éhezőknek Ő eledelt ad bőven, A foglyokat kihozza, Rabságból kioldozza.

6. És a világtalanoknak Megnyitja ő szemőket, Akik dülőfélben vannak, Meggyámoltja őket. Az igazakat híven Szereti az Ur-isten.

7. Veszedelmében megmenti A nyavalyás jövevényt, Az árvákat megsegíti, Kegyesen rájuk tekint, A sérelmes özvegyek Tőle megnyhíttetnek.

8. A hitleneket megrontja, Ösvényüket elvesztvén, De megáll az ő országa, Most és minden időben. Ó, Sion, a te urad Mindörökké megmarad!

CXLVII. ZSOLTÁR

Modus III.

Genf 1562.

Az U - rat dí - csér - je - tek, mert
 jó, És az Is - tent dí - csér - ni
 mél - tó. Ked - ves do - log az Úr - Is -
 ten - nél, Hogy ő - tet dí - csér -
 jék egy szív - vel, Mert Je - ru - zsá -
 le - met az Is - ten Meg - é - pí -
 ti nagy ke - gyel - me - sen, Is - mét
 az Iz - rá - el nem - ze - tét, Ősz -



sze - gyűj - ti el - osz - lott né - pét.

2. Töredelmes szívet meggyógyít, Sérelmes lelket ő megenyhít, Békötözi az ő sebüket, Megkönnyebbíti sérelmüket. A csillagokat megszámlálja És azoknak számát, jól tudja, És mindeniket úgy ismeri, Hogy tulajdon nevéen nevezi.

3. Nagy a mi urunk, az Úristen, Akinél nagyobb semmi nincsen. Erőssége kimondhatatlan, Bölcsesége számlálhatatlan. Az együgyűket felemeli, A szelídeket erősíti, Megalazza a hitleneket, A földre legyalazza őket.

4. Azért néki énekeljeteK, Hegedűkkel zengedezzeteK, Ki az eget elfedi széjjel Termérdek vízenyős felhőkkel, És az égről esőket bocsát, Melyeket e földre leszállat, Megnedvesíti a hegyeket, Hogy bőven teremjenek füvet!

5. Ki ételt ad minden állatnak És az éh hollófiacskáknak, Kik ő szájukat reátátják, Kiáltván ételüket várják. Öneki semmi kedve nincsen A lónak az erősségében, Sem a férfinak száraiban, Nem gyönyörködik ily dologban.

6. Inkább azokban gyönyörködik, Akik

ötet igazán félik, Kik teljes szívből kegyes voltát, Mindenkor reménylik irgalmát. Dícsérd, Jeruzsálem az Urat, Felmagasztaljad nagy hatalmát, E kegyes Urat ó szent Sion, Te is dícsérd áhíthatoson!

7. Mert kapuidra ő závárt vet És híven megőriz tégedet, Fiaidat benned megáldja És dolgukat jóra fordítja. Földedet áldja békességgel, Határidat szép csendességgel És téged szép tiszta búzával Megelégít és bőven táplál.

8. Kibocsátja erős ígését, E földre leküldi beszédét, Sebesen mégyen az ő szava, Hamarsággal egy helyről másra. A földre szállat fehér havat, Mint a szép szállingózó gyapjat És a deres zúzmarázokat A földre hinti, mint a hamvat.

9. A kőesőket alálövi És falatonként széjelhinti, Amiknek hidegségét senki Tőle irtozván nem tűrheti. Ismét mihelyen ő egy szót szól, A jég mind elolvad és elfoly. Ha ő szeleit ráereszti, A jeget folyóvízzé teszi.

10. Jákóbnak adá szent ígését, Hogy ahhoz szabnák életüket, Törvényit adá Izraelnek, Hogy ők azok szerint élének. Nem tönny semmi pogány néppel, Nem látá őket ily szentséggel, Szent szerzésit ők nem értették, Azért alleluja mondassék.

CXLVIII. ZSOLTÁR

Modus II.

Genf 1582.

No dí - csér - je - tek mind - nyá - jan,
 Az U - rat a menny - or - szág - ban,
 Dí - csér - je - tek őt az ég - ben,
 Az ő fel - sé - ges szé - ki - ben!
 Min - den an - gya - lok őt dí - csér - jők,
 És min - den meny - nye - i se - re - gek,
 A nap és hold őt dí - csér - je,
 Min - den csil - la - gok - kal ősz - sze!

2. Az Urat ti magas egek Dicsérjétek, minden vizek, Mik fenn az égben lebegtek, Az Úr nevét dicsérjétek. Mert mindeneket igéjével Ő teremte nagy erejével, Mindent úgy megerősíte, Hogy megálljon mind-örökké!

3. Mindeneknek módot ada, Hogy kiki abban maradna. Ti cethalak és mélységek, Az Ūristent dicsérjétek! Tűz, kőeső, hó és a pára, Az Ūristent felmagasztalja, Őt áldjátok, forgószelek, Mik beszédének engedtek!

4. Ti hegyek, halmok és völgyek, Nagy cédrusfák és egyebek, Szelíd barmok, fenevadak, Földi férgek és madarak És e földön minden királyok, Minden népek valahol laktok, E világi fejedelmek, Kik nagy tiszteket viseltek,

5. Ifjak, leányok és vének, Az Ūristent dicsérjétek Mert nevének dicső volta Menynyet, földet felülmúlja! Felemeli szarvát népének, Minden szentek őtet dicsérjék, Izráel választott népe Az Ūrnak nevét dicsérje!

CXLIX. ZSOLTÁR

Modus I,

Genf 1522.

Az Úr - nak no é - ne - kel - je -
 tek Új é - ne - ket szent fel - sé -
 gé - nek, A szen - tek gyü - le - ke - ze -
 ti - ben Dí - csér - je ő - tet
 min - den! Az Iz - rá - el ör - ven - dez -
 zen Ő te - rem - tő Is - te - né -
 ben, Kí - rá - lyuk - nak ő - rül -
 je - nek! A Si - on - bé - ű - ek!

2. Az Úr nevét sípbal és dobbal Dicsérjétek, lanttal, kobozzal, Légyen hegedűknek zengése Neve dicséretire! Mert az Isten az ő népit, Igen szereti híveit, A szegényeket segíti, Sok jókkal szereti.

3. Szent hívei az Úristennek Ékes gyönyörűséget nyernek, Örülnek ő hálójában Az Urat magasztalván. Dicséretét az Istennek Az ő szájukban viseljük, És kétélű fegyver lészen Nékiek kezükben.

4. Mellyel a kevély ellenségen Bosszút állanak nagy merészen, És a népek megbüntettetnek, Méltó jutalmat vesznek! Erős királyukat nekik Nagy láncokkal megkötözik, És minden ő fejedelmek Vasbékókba esnek.

5. Hogy törvénnyel ítéltesse nek, Mely meg vagyon írva ellenek, Melyekből az istenes hívek Nagy dicséretet nyernek.

CL. ZSOLTÁR

Genf 1502.

Dí - csér - jé - tek az U - rat, :: Dí -
 Áld - já - tok ő szent vol - tát.

csér - jé - tek meny - nyek - ben, Hol or -

szá - gol ke gye - sen. Az ő nagy dí -
 cső - sé gé - be! Dí - csér - je - tek
 ha - tal - mát, Mely - ből ő dí -
 cső vol-tát Min - den ve - he - ti e - szé - be!

2. Dicsérjétek őt kürtben :: És ékes éneklésben, Hegedűkben, lantokban És hangos citerákban Az Úrnak zengedeztetek! Sípokban, virgynákban És hangos orgonákban Örvendjétek az Istennek!

3. Az Urat cimbalmokban :|: És egyéb szerszámokban Mindnyájan dicsérjétek, Citerát pengessetek, Az Úrnak nevét dicsérvén! És minden lelkes állat Dicsérje a nagy Urat! Dicsőség Istennek! Amen!

**Elavult — a szövegben * -gal jelölt — szavak,
ill. szóalakok magyarázó jegyzéke.**

(A számok azt jelölik, hanyadik zsoltár hanyadik
vereszakában fordul elő az illető szó.)

alít 3:1 vél, gondol
általgyakták 22:8 átszúrták
azontól 51:4, 90:3, 94:10 azonnal, attólfogva
bolondól 59:4 bolondul, bolond módra
burejt 11:3 borít
csöpő 83:8 csepű
elvajutt (elvajudott) 31:7 elerőtlenedett, el-
gyengült 58:2
eposég, epesség 60:7 keserűség, gond
ezentől (-tül) 55:4 mindjárt ettólfogva
felől, felül 33:7, 102:11, 104:7, 135:4, 144:3
felülről
hűn 105:6 hitt
inségembel 54:4 inségemből
kedvedént 91:4 kedved szerint
késén 59:9 későn
lők 73:11 levék, lettem
mindörökkén 18:11 mindörökké
mordáltság 59:4 orvtámadás, cselvetés
nézell 11:2, 33:8, 37:18, 102:11 nézeget
örölj 34:7 örülj
tekintell 102:11 tekintget
tömény ezer 68:9 tizezer, sok ezer
veh-veh-veh 40:7 ó-ó, hűha
vezérlésént 136:8 vezérlésül
veszekedik 6:3 veszkődik, senyved
vől 71:4 vevél, vettél
vűd 68:9, 88:5 vivéd, vitted

BETŰRENDES MUTATÓ

Zsoltár száma	lapszám
14. A bolond így szól — — — —	42
53. A bolond így szól — — — —	135
134. Adjakat hálákat az Úrnak — —	327
105. Adjakat hálát az Istennek — —	255
36. A gonosztevőnek dolgán — — —	93
91. Aki a felséges Úrnak — — — —	225
125. Akik biznak az Úristenben —	315
1. Aki nem jár hitlenek — — — —	17
65. A Sionnak hegyén — — — —	158
19. Az eget beszélők — — — —	54
50. Az erős Isten, uraknak ura —	128
62. Az én lelkem szép — — — —	153
46. Az Isten a mi reménységünk —	116
82. Az Isten áll ő seregében — —	205
11. Az Istenben bízom — — — —	38
77. Az Istenhez az én szómat — —	188
124. Az Izráel ezt nyilván — — —	313
119. Az oly emberek nyilván — —	288
106. Az Urat áldjátok — — — —	259
147. Az Urat dicsérvétek — — — —	354
117. Az Urat minden nevezetek — —	284
113. Az Urat, ti ő szolgái — — —	277
24. Az Úr bír ez egész — — — —	65
23. Az Úr énnékem őriző — — — —	64
27. Az Úristen az én világosságom	71
87. Az Úristen az ő lakóhajlékát —	214
110. Az Úristen monda az én — —	272
97. Az Úristen regnál — — — —	236
89. Az Úrnak irgalmát örökké — —	217

Zsoltár száma		lapszám
149.	Az Úrnak, no énekeljetek — —	359
99.	Az Úr országol — — — —	239
20.	Az Úr tégedet meghallgasson —	56
146.	Aldjad én lelkem az Urat — —	352
104.	Aldjad lelkem az Urat — — —	250
103.	Aldjad lelkem Uradat — — —	247
135.	Aldjátok az Úr nevét — — —	328
144.	Áldott az Úr, ki kezemet — —	346
73.	Bizonyára jó az Isten — — —	178
41.	Boldog, aki a nyavalyást — —	107
128.	Boldog az ember nyilván — —	318
112.	Boldog ember, aki az — — —	275
150.	Dicsérjétek az Urat, Aldjátok —	360
107.	Dicsérjétek az Urat, Mert nagy	264
136.	Dicsérjétek az Urat, Mert ő —	330
9.	Dicsérlek téged, Uristen — —	33
30.	Dicsérlek, Uram, tégedet — —	77
138.	Dicsér téged teljes — — — —	335
75.	Dicsériünk téged, Isten — — —	185
100.	E földön ti minden népek — —	241
45.	Egy szép dolgot hoz elő — —	116
132.	Emlékezzél meg, Uristen — —	323
92.	Ékcs dolog dicsérni — — —	227
142.	En az Úrhoz felkiálték — — —	343
120.	En az Uristenhez kiálték — —	307
96.	Enekeljétek minden népek — —	234
98.	Enekeljétek új éneket — — —	238
129.	En ifjúságomtól fogva — — —	320
4.	En igazságomnak Istene — —	22
22.	En Istenem, én erős — — —	60
86.	Hajtsd hozzám, Uram — — —	212
55.	Hallgasd meg az én — — —	188
17.	Hallgasd meg igazságomat — —	47
80.	Hallgasd meg, Izráel — — —	200

Zsoltár száma		lapszám
102.	Hallgasd meg, Uram, kérésem —	243
143.	Hallgasd meg, Uram, kérésemet	344
64.	Hallgasd meg, Uram, könyörgésem	156
49.	Hallgassátok meg ezt — — —	125
78.	Hallgass én népem az én — —	190
44.	Hallottuk, Isten, füleinkkel —	112
38.	Haragodnak nagy voltában —	98
111.	Hálát adok, Uram, néked — —	274
137.	Hogy a babiloni vizeknél — —	333
127.	Hogyha ember házat épít — —	317
68.	Hogyha felindul az Isten — —	163
114.	Hogy Izráel kijött — — — —	278
28.	Hozzád kiáltok, kegyes — — —	74
133.	Imé, mely jó és mely — — —	325
57.	Irgalmazz, Uram — — — —	143
76.	Ismeretes az Úristen — — —	187
63.	Isten, te vagy én Istenem — —	155
43.	Ítéld meg engemet — — — —	111
95.	Jertek, örvendjünk — — — —	233
56.	Kegyelmézz meg nekem — — —	141
61.	Kiáltásom halld meg Isten — —	152
26.	Légy ítélőm, Uram — — — —	69
39.	Magamban elvégezém — — — —	102
145.	Magasztallak téged én — — —	349
74.	Miért vetsz minket így el — —	182
2.	Miért zúgolódnak a — — — —	18
18.	Míglen felejtess el, Uram — —	41
126.	Mikor a Siont az Isten — — —	316
101.	Mindenekelőtte irgalmasságról —	242
34.	Mindenkoron áldom — — —	87
60.	Minket, Úristen, elhagyál — —	150
42.	Mint a szép híves patakra — —	109
10.	Mire távozol tőlünk — — —	35
52.	Mit dicsekedel gonoszágban —	134

Zsoltár száma	lapszám
29. Mostan ti hatalmasak — — —	75
48. Nagy az Úr méltóságában — —	123
98. Nagy hatalommal regnál — —	229
85. Nagy kegyesen től — — — —	210
37. Ne bosszankodjál a — — — —	94
115. Nem nekünk, Uram — — — —	280
148. No, dicsérjétek mindnyájan —	357
47. No, minden népek — — — —	121
33. Nosza istenfélő szent — — —	84
94. Ó, erős, bosszúálló Isten — —	280
7. Ó, én Uram és én — — — —	28
18. Ó, én Uram, ki erőt — — — —	49
8. Ó, felséges Úr, mi kegyes — —	31
32. Ó, mely boldog az oly — — —	32
3. Ó, mely sokan vannak — — —	21
84. Ó, seregeknek Istene — — — —	208
109. Ó, Úristen én dicsőégem — —	269
79. Öröködbe, Uram, pogányok — —	197
122. Örülök az én szívemben — —	310
21. Örvendez, Uram, a király — —	58
81. Örvendeztetek az erős — — —	202
66. Örvendj egész föld az — — —	160
35. Perelj, Uram, parlóimmal — —	89
70. Sless, ments meg, Uram — —	172
140. Szabadíts meg engem — — — —	339
59. Szabadíts meg engem — — —	147
12. Szabadíts meg és tarts — — —	89
121. Szemem a hegyekre — — — —	309
116. Szeretem és áldom az — — —	282
25. Szívemet hozzád emelem — —	67
16. Tarts meg engemet — — — —	45
54. Tarts meg, Uram Isten — — —	126
71. Tebenned bízom — — — —	173
90. Tebenned bízunk — — — —	223